EDITURA MIRON

Un roman captivant, plin de erotism şi acţiune- totul de cea mai bună calitate.
CHICAGO TRIBUNE

BEST-SELLER

Umbre şi mătase

R.D.

KAY GREGORY

– De ce naiba aş vrea să mă mărit cu tine? Phaedra. Am deja ce mi-a lăsat tatăl tău.

– Averea tatălui meu? Eu valorez mai mult. Cu siguranţă sînt o atracţie considerabilă pentru o femeie tînără, într-o situaţie ca a ta.

– Poate, fu ea de acord. Uiţi totuşi că există un dezavantaj important în acest scenariu.

– Ah! Şi care-i ăsta?

– Tu, Iain. Tu eşti dezavantajul.

„O poveste de dragoste, bine scrisă, remarcabil de atrăgătoare.“

ROMANTIC TIMES

Lei: 16900

KAY GREGORY

HIS FATHERS WIFE
by Kay Gregory

KAY GREGORY

Umbre și mătase

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

Prolog

Phaedra îşi ridică braţele deasupra capului, întinzându-şi degetele să prindă vântul, râzând când şuviţe de păr castaniu o loviră peste faţă. Haina ei gri, cumpărată de la mâna a doua, se ridica descoperindu-i genunchii goi şi ciorapii groşi, gri, trei sferturi, dar ea nu simţea frigul, ci inhala aerul proaspăt, de iarnă, al mării şi asculta valurile măturând nisipul şi lovindu-se de stânca neagră pe care, cu câteva momente înainte, o declarase a fi castelul ei. Îi trebuise mult timp ca să se caţere acolo în vârf, mai întâi cu prudenţă, de teamă să nu alunece, apoi cu încredere, când îşi dădu seama că îşi va atinge ţelul.

Era vacanţă. Mâine avea să fie Crăciunul. Două săptămâni întregi nimeni nu o va mai tachina că vine din casa aceea mare, care se numea Chy an Cleth şi pentru că se credea o persoană deosebită.

Phaedra nu credea că era deosebită. Ştia că era fiica îngrijitoarei. Asta n-ar fi avut importanţă dacă ar fi avut la şcoală măcar o singură prietenă bună care să fie de partea ei. Dar ea era liniştită, neîndemânatică la jocuri şi nu ştia să-i facă pe ceilalţi din clasă să înţeleagă că nu era proastă, doar pentru că nu vorbea mult. Totuşi profesorii erau cumsecade. Îi plăceau profesorii ei. *Ei* înţelegeau că ar fi vorbit dacă ar fi ştiut ce să spună. Într-o bună zi, s-ar putea ca ea însăşi să fie profesoară, dacă nu se hotăra să fie actriţă sau astronaut.

Jos sub ea, pe nisip, valurile se izbeau de faţada castelului ei. Valurile acelea erau supuşii ei, pentru că ea nu mai era pur şi simplu Phaedra Pendenning de la Chy an Cleth, ci Amphitrite, zeiţa mării. Ea întinse braţele râzând încântată când un val, mai înalt decât celelalte, se izbi de tronul ei şi îi udă picioarele. Ah, îi plăceau vacanţele şi Crăciunul. Şi marea şi…

— Phaedra!

Tresări, îndepărtându-şi părul de pe faţă, când o voce familiară, dragă, o strigă de pe nisip.

— Iain! exclamă ea, clătinându-se la marginea stâncii. Iain, te-ai întors.

— Tocmai la timp, după cât se pare, strigă tânărul bărbat de pe plajă. Phaedra, ai înnebunit? Coboară imediat.

— De ce? De ce nu vii tu sus? E nostim. Eu sunt Amphitrite. Tu poţi să fii Poseidon.

— Cine naiba e Amphitrite? Ei, n-are importanţă. Nu mai fi rea şi coboară. Imediat. Nu vezi că vine fluxul?

Phaedra se uită în jur. Fusese atât de preocupată să fie zeiţa mării că nu observase, Iain avea dreptate. Castelul ei era aproape înconjurat de marea învolburată.

— În regulă, răspunse ea. Cobor.

Vai, o să se ude. Mama o să se supere şi o să spună că o să se îmbolnăvească şi că nu ştie că nu-şi pot permite să-i dea haina la curăţat de câte ori o murdăreşte cu nisip şi noroi?

Bineînţeles că-şi puteau permite. Domnul Trebanian i-ar cumpăra o haină nouă, dacă i-ar cere. Dar mama n-o va lăsa să-i ceară. Mama era cam curioasă când era

vorba să-i ceară ceva domnului Trebanian. Phaedra nu ştia de ce. Uneori, el era puţin cam morocănos şi foarte sever cu Iain, fiul lui, şi cu Joan, fiica lui, care îşi vedea de ale ei fără să ţină seama de stricteţea tatălui. Dar el era drăguţ cu mama ei şi cu ea. Phaedra oftă. Asta n-avea importanţă. Tot va avea necazuri dacă se va duce acasă cu haina plină de nisip şi ierburi de mare.

— Phaedra, strigă Iain. Am spus să vii jos imediat.

Ah, nu! Uitase din nou.

— Vin, îi răspunse ea şi se aşeză lăsându-şi picioarele peste marginea stâncii.

Lăsându-şi picioarele în jos pe peretele stâncii, căută cu pantofii un punct de sprijin. Coborâşul era mai greu decât urcuşul. Găsi un loc unde să-şi pună piciorul, dar acum nu avea un loc pentru mâini. Se apucă de margine, agăţându-se. Stânca era îngrozitor de rece și zgâria. Și-ar fi dorit să nu-și fi lăsat mănușile acasă.

Un nou val mare îi stropi gleznele. Jos, apa trebuie să fi devenit destul de adâncă.

— Phaedra! Ce te reţine acolo sus?

Își mișcă mâinile într-o încercare zadarnică de a găsi ceva de care să se apuce.

— Am rămas agăţată, urlă ea, când un nou val îi udă picioarele, Iain, am rămas agăţată, nu pot să cobor.

Peste zgomotul valurilor, Phaedra auzi un şuvoi de vorbe ale mamei care o certa că spusese asta. Cândva, îl certa şi pe Iain, dar el avea acum nouăsprezece ani, pe când ea avea doar zece ani.

— Ţine-te bine, strigă el. Vin.

Phaedra se agăţă. Nu avea altceva de făcut. Nu se mai simţea Amphitrite. Era doar speriată. Apoi Iain ajunse

în spatele ei, cu mâinile pe stâncă, îndrumând-o în jos.

— Nu pot… se smiorcăi ea.

— Ba da, poţi. E uşor. Eu ştiu cum se fac căţărările pe stânci. Îţi promit că o să fiu în spatele tău dacă o să aluneci. Vino, pune mâinile aici. Aşa. Acum, mută piciorul stâng cu câţiva centimetri mai jos.. Bine, acum dreptul. Asta-i.

Încet, centimetru cu centimetru, simţind în ceafă răsuflarea rece a lui Iain amestecată cu vântul, coborâră până când amândoi ajunseră să se ţină de faţa stâncii, la câţiva centimetri deasupra apei.

— Este prea adâncă, spuse Phaedra, teama pătrunzându-i în stomac, Iain, haina mea…

— Pentru mine nu e adâncă.

Vocea lui Iain nu mai era calmă şi blândă şi ei nu-i plăcea cum suna.

— În regulă, continuă el. Sunt cu picioarele pe pământ. Stai liniştită.

Phaedra stătu liniştită şi, după un moment, mâinile lui fură în jurul taliei ei şi ea simţi că e culeasă de pe stâncă şi aruncată cu faţa în jos pe umărul lui. În timp ce el o ducea spre ţărmul uscat, auzea zgomotul apei în jurul cizmelor lui.

Când ajunseră la capătul cărării care ducea spre stâncă, el o aruncă de pe umăr, o răsuci şi ridică mâna cu o mişcare a cărei intenţie ea o recunoscu imediat.

— Nu! exclamă Phaedra. Iain, nu mă bate!

Ştia că nu va simţi prea mult prin stofa groasă a hainei ude, dar sentimentele ei, care erau deja în balanţă, între teamă şi uşurare, făcuseră o cotitură în direcţia jenei. Începu să plângă.

— Ah, pentru Dumnezeu, mormăi Iain, lăsând mâna în jos. Nu ţi-aş face niciun rău. Şi, dacă te-aş bate, ai merita-o al naibii. Ai idee ce ţi se putea întâmpla dacă nu apăream eu? Ţine asta!

El îi dădu o batistă şi, când se întoarse să o ia, suspinând în continuare, văzu că blugii lui erau uzi până la coapse.

Ea nu era o bună înotătoare. Deocamdată. Dacă el n-ar fi fost acolo s-o salveze, s-ar fi înecat.

— Ah, Iain, strigă ea cuprinzându-i talia cu braţele şi ascunzându-şi faţa în puloverul lui gros de lână. Ah, Iain, n-am vrut să rămân agăţată acolo, îmi pare rău. Dar am vrut să fiu Amphitrite şi…

— Cine-i Amphitrite? o întrerupse el.

— Este soţia lui Poseidon. El este zeul mării, iar ea este… este zeiţa lui, cred. Aşa-i?

— Presupun că da. Mamei tale îi plac toate chestiile astea greceşti. Oricum, n-aveai motiv să te caţeri pe stânca aia. Puteai să te îneci, mică visătoare idioată.

El se aplecă, îi ridică faţa şi îi şterse ochii cu batista.

— Haide, nu mai plânge. Nu sunt cu adevărat furios. M-ai speriat al naibii, asta-i tot.

— Pentru că n-ai vrut să mă înec?

Trebuia să fie sigură.

— Bineînţeles că n-am vrut. Ce-ar fi Chy an Cleth fără Phaedra?

— Ar fi a domnului Trebanian, răspunse ea. Şi apoi a ta.

Iain râse.

— Mă bucur să văd că ai şi o latură prozaică în fond. Viaţa nu este uşoară pentru visători. Oamenii vor, în

general, să urmezi mai curând visurile lor decât pe ale tale proprii.

Phaedra nu ştia ce voia el să spună şi habar n-avea ce însemna cuvântul „prozaic”. Dar se bucura că el era bucuros.

— Te iubesc, Iain, îl asigură ea.

— Şi eu te iubesc pe tine, zise Iain într-o doară.

El o luă de mână şi merseră împreună în sus pe cărare, spre Chy an Cleth, să facă faţă furiei inevitabile a mamei Phaedrei.

Capitolul 1

— Ce? urlă Iain lovind cu pumnul în birou şi aplecându-se spre telefon ca să se concentreze mai bine asupra următoarelor vorbe ale interlocutorului său. Ce-a făcut?

— S-a căsătorit. Tatăl tău. Azi după-amiază.

Bomba era transmisă în tonuri liniştite, modulate cu grijă, ale unui bărbat obişnuit să mângâie eurile tulburate, Iain inspiră adânc, greu, luptându-se să se controleze.

— Da. Asta mi s-a părut că ai spus. Mireasa… e cineva cunoscut?

— Într-adevăr e cunoscută. S-a însurat cu Phaedra.

— Phaedra! Ai spus Phaedra? Phaedra Pendenning? Iain renunţă la efortul de a-şi păstra vocea liniştită, iar secretara lui îşi băgă capul pe uşă să vadă dacă strigă după ea. El îi făcu semn să plece.

— Angus! mai eşti pe fir?

Îşi puse palmele pe birou şi se aplecă peste difuzorul telefonului, de parcă voia să-l sfărâme.

— Sigur că mai sunt. M-am gândit că tu şi Joan ar trebui să ştiţi.

Vocea era în continuare înnebunitor de liniştită.

— Da, desigur. Mulţumesc.

Aproape că ţipa la vechiul prieten al tatălui său. Iar Angus încerca să-i facă un serviciu, Iain se lăsă mai jos în scaunul lui şi îşi strânse degetele pe braţele de piele ale acestuia.

— Joan este în Statele Unite. Anton e din nou în turneu şi ea îl însoţeşte.

— Ah, îndrăznesc să spun că asta are o legătură cu decizia tatălui tău de a se recăsători. Ştii că se supără întotdeauna când citeşte în ziare despre ginerele lui.

Iain închise ochii.

— Vrei să spui că acest bătrân imposibil, care îşi spune tatăl meu, s-a căsătorit cu Phaedra Pendenning, doar pentru că sora mea s-a căsătorit cu un balerin?

— Nu, nu. Stai puţin, Iain. Stai puţin. Cred că e vorba de mai mult decât atât.

Iain ridică o mână şi îşi apăsă vârfurile degetelor la tâmplă.

— Aşa presupun şi eu. Cea pe care aş vrea de fapt să pun mâna e tânăra Phaedra, spuse el inspirând adânc. Angus, tu eşti avocatul familiei. Îl cunoşti pe tata la fel de bine ca oricare dintre noi. De ce n-ai pus capăt acestei prostii, înainte să aibă loc?

— Iain, ştii prea bine că nu e nimic de făcut odată ce îi intră ceva în cap lui Charles Trebanian.

— Într-adevăr. În regulă, am să vin acolo de îndată ce voi putea. E clar că, de data asta, a venit timpul să văd eu însumi ce se întâmplă acolo.

Răsfoi paginile agendei. Tăie cu o linie roșie întâlnirile fixate pentru a doua zi.

— Sper că n-o să-mi spui că fericita pereche a plecat deja din Cornwall?

— Să plece?

— În luna de miere! explică el batjocoritor.

— A, înţeleg. Mi-e teamă că nu va fi nicio lună de miere. Starea sănătăţii tatălui tău, inima, ştii, s-a deteriorat mult de când ai fost aici ultima dată. Au trecut aproape doi ani, nu-i aşa?

Iain simţi o notă politicoasă de reproş în vocea bătrânului avocat. Strânse din buze.

— N-avea nici un rost să vin să-l văd, Angus. În ultimele trei dăţi când m-am dus acolo, a încercat să mă dea afară la o oră după sosirea mea.

— Dar n-a reuşit, nu-i aşa? Şi tu ai insistat să discuţi în contradictoriu cu el. Ştii că nu suportă să fie contrazis.

— Nici eu nu suport, spuse tăios Iain. Mulţumesc că m-ai sunat. Am să fiu mâine la Porthkelly.

— Cred că ar fi bine, fu de acord Angus. Abia aştept să te văd.

Iain închise telefonul, înainte de a fi tentat să-şi exprime părerea în cuvinte prea dure pentru urechile bătrânului avocat. Vechiul prieten al tatălui său era un om decent, conştiincios, dar erau momente când calmul lui era suficient ca să împingă la crimă un om sănătos.

Luând tocul lui favorit, de argint, bătu cu el în

marginea biroului. Ce diavol intrase oare, de data asta, în bătrânul lui tată, arţăgos şi mizantrop?

Trecuseră trei ani de când Joan se căsătorise cu Anton Vanillos, steaua Companiei de balet Ida Byrd. Cu siguranţă că bătrânul nu mai era bosumflat din cauza asta. Şi chiar dacă era, de ce să se însoare cu Phaedra? Doar dacă…

Ah! Iain lăsă tocul şi se lăsă în fotoliul lui de director. Oare începea să vadă o lumină?

Da. Desigur. Trebuia să fi făcut legătura încă de la început. Tatăl lui considera fireşte că e foarte amuzant să le plătească copiilor lui pentru că nu l-au lăsat să le dirijeze viaţa, luându-şi o soţie tânără şi vioaie care să devină noua lui moştenitoare… O soţie tânără care ar trebui închisă şi hrănită doar cu pâine şi apă timp de un an. Ba nu. Dacă se gândea mai bine, nu cu pâine şi apă s-o hrănească, ci cu napi. I se părea că-şi aminteşte că ura cel mai mult napii.

Înjurând în surdină, Iain se ridică şi se duse să se uite la fereastră, la contabilii şi secretarele care alergau grăbite pe Cannon Street, departe, sub el. Cinci minute mai târziu, se întoarse înapoi în apartamentul lui elegant din birourile londoneze ale Corporaţiei de publicitate *Trebanian.* Avea zâmbetul mic, aspru, care în mod invariabil îi făcea pe funcţionarii lui să se împrăştie la treburi imaginare în oraş.

Phaedra Pendenning! Micuţa Phaedra! Nu s-ar fi gândit la ea. Fusese o fetiţă atât de caraghioasă, de visătoare…

O fetiţă care crescuse probabil şi era o tânără femeie egoistă, apucătoare, Iain îşi băgă în buzunare degetele

mari şi se uită urât la telefonul de pe biroul lui. Nu-i plăceau femeile care se căsătoreau cu bărbaţi doar pentru banii lor. Fusese agăţat el însuşi o dată, iar dacă Phaedra Pendenning credea că va scăpa basma curată, fără să sufere. Consecinţe neplăcute, atunci micuţa căutătoare de aur va avea o surpriză.

Phaedra tăia căpşuni când auzi bătăi puternice la uşa din faţă. Tresări şi îşi înfipse vârful cuţitului în deget. Cine putea fi la ora asta? Şi de ce nu suna la sonerie, ca toată lumea? Nimeni nu venea la Chy an Cleth înainte de prânz. Domnului Trebanian, lui Charles – o să se înveţe oare vreodată să-i spună soţului ei pe numele de botez?

— Nu-i plăceau vizitatorii matinali. Și ce nu-i plăcea lui Charles Trebanian nu accepta.

Bătăile cu pumnul deveniră nerăbdătoare.

Sugându-şi degetul ca să oprească sângele care curgea, Phaedra se grăbi spre hol. Ceara cu miros de lămâie masca doar parţial mirosul pătrunzător de bătrâneţe când se opri la capătul scării georgiene, abrupte, ca să-şi obişnuiască ochii cu semiîntunericul din jur. Stâlpi înnegriţi sprijineau tavanul, un telefon trona pe un bufet sculptat, elizabethan, alături de un fotoliu chinezesc din mahon. Singura lumină venea de la două ferestre înguste aşezate de o parte şi de alta a unei uşi grele de stejar care suportase până acum mai mult de două secole de vicisitudini ale vremii.

Va supravieţui probabil şi asaltului actual, decise Phaedra, traversând podeaua neregulată, scârţâitoare, mai ales într-o zi ca aceasta în care vântul se odihnea şi singurii nori aveau culoarea perlelor.

Bătăile încetară brusc.

Cu precauţie,nesigură de ce va găsi în partea cealaltă, Phaedra deschise uşa şi auzi zgomotul propriei ei inspiraţii bruşte.

Ar fi putut să ştie. *Trebuia* să ştie.

Razele calde ale soarelui de iunie cădeau aspre pe faţa bărbatului care stătea în capul treptelor de granit, cu mâinile în buzunarele unui costum conservator făcut de comandă, care accentua cumva musculatura şi forţa fizică ascunse sub croiala stofei gri.

Tocmai se uita cu deosebită concentrare la noua sonerie electrică pe care o ignorase şi, căreia, la început, nu-i acordase nicio atenţie, fapt care îi permise Phaedrei să-l studieze un moment, fără să fie observată.

La treizeci şi şase de ani, trăsăturile lui Iain căpătaseră o virilitate aspră, o duritate care nu atinsese faţa frumoasă, tinerească a tânărului bărbat, îndrăzneţ, nerăbdător, pe care îl admirase atât de mult când era o copilă. Maxilarul încăpăţânat, gura plină, senzuală, şi nasul puţin descentrat erau totuşi la fel cum şi le amintea.

Ochii nu. Când se întoarse, în cele din urmă, spre ea, văzu că erau întunecaţi de un dispreţ sălbatic şi nu aveau nici urmă din privirea aceea blândă, obişnuită, tolerantă, cu care o privea pe fetiţa pe care o cunoscuse ca fiind fiica îngrijitoarei. Privirea pe care i-o arunca, acum era departe de a fi blândă. Iar în ce priveşte toleranţa, ea putea jura că el nu auzise niciodată acest cuvânt.

— Bună, Iain, spuse Phaedra. Nu intri?

Ea ştia de ce era furios, dar nu avea de gând să stea

acolo şi el să o privească urât.

— Ce-ai spus?

Un moment, ea crezu că el avea s-o împingă din calea lui. Apoi păru că se reculege şi continuă cu un ton mai liniştit, dar nu mai puţin periculos:

— Da, cred c-am să intru. De ce ai schimbat încuietorile, Phaedra? Te temeai că mă voi strecura înăuntru să-ţi fac răul pe care îl meriţi cu prisosinţă?

— Nu, zise Phaedra, sprijinindu-se de cadrul uşii şi refuzând să se lase intimidată. Mama zice că domnul Trebanian a insistat să le schimbe după ultima ta vizită. A zis că nu vrea să-ţi intre în cap ideea că poţi să vii şi să pleci după plac.

Iain râse mârâit.

— Deoarece mi-a spus să nu-i mai întunec vreodată uşa, nu prea era posibil lucrul ăsta.

— Nu ştiu. Văd că acum ai venit să-i întuneci uşa.

— Credeai că n-am să vin?

Făcu un pas şi se apropie de ea, acoperind lumina soarelui.

Phaedra îşi păstră cumpătul uitându-se în strălucirea dură a ochilor lui care cândva o încântaseră. Apropierea lui Iain şi mirosul cald, uşor, al trupului lui, îi treziră amintiri pe care le crezuse uitate, amintiri care aveau asupra ei un efect cu totul diferit de bănuitele lui intenţii. Dar nu se temea de el. Nu se temuse niciodată şi nu se va teme niciodată de el.

— Nici nu m-am gândit la tine, zise ea ocolind adevărul. Tatăl tău mi-a spus că nu te-ai apropiat de el de doi ani.

Iain nu răspunse. Puse mâinile pe umerii ei şi o dădu

la o parte, împingând uşa cu piciorul când intră în hol.

Phaedra aşteptă ca el să-şi ia mâinile lui mari care trimiteau fiori neaşteptaţi pe braţele ei. Dar el nu le luă, iar când intensitatea dură a privirii lui o făcu să-şi lase ochii în jos, el îşi puse încheieturile degetelor sub bărbia ei şi îi ridică faţa.

— Ai crescut şi te-ai făcut o frumuseţe, nu-i aşa, micuţă Phaedra? murmură el întorcându-i capul ca să prindă lumina ce pătrundea pe cele două ferestre mici.

Un moment, el tăcu şi Phaedra vru să se mişte, dar constată că nu putea.

— Nu, poate nu o frumuseţe. Ai ceva prea mult de ţigancă în tine şi gura e puţin cam mare. Dar, dacă ţi-ai aranja părul ăsta zburlit şi ai purta ceva mai elegant decât sacul ăsta gri cu alb, s-ar putea să înţeleg cum ai reuşit treaba asta.

Phaedra găsi voinţa de a-şi smulge faţa din strânsoarea lui, aranjându-şi totodată cordonul alb şi netezindu-şi neîndemânatic cu mâinile rochia simplă, imprimată. Nu că ar fi interesat-o părerea lui Iain despre aspectul ei. De ce ar fi interesat-o?

— Ce anume am reuşit? întrebă ea, prefăcându-se indiferentă.

Dacă ar putea măcar să fie indiferentă faţă de Iain!

— Să-l prinzi în cursă pe tata, bineînţeles.

Phaedra îşi umezi buzele. Le simţea uscate. Era straniu că, pe dinafară, trupul ei devenise rece, pentru că în interior ea ardea de o senzaţie total nouă – provocată, era sigură, de o dorinţă aproape incontrolabilă de a pălmui faţa plină de dispreţ a lui Iain.

Nu! îşi prinse mâinile. Nu va permite ca atitudinea atroce a lui Iain să i-o afecteze pe a ei. E! avea o oarecare scuză că se purta ca o baracudă care îşi caută prânzul. Ea nu avea. În plus, după strălucirea ochilor lui, avea sentimentul neplăcut că el ar putea aprecia asta drept scuză ca să atace.

De îndată ce îi veni acest gând, ea îl respinse, Iain nu se va coborî la violenţă. Nu era caracteristic pentru el.

— Nu l-am prins în cursă pe tatăl tău, spuse ea liniştită. Propunerea lui a venit din senin.

— Sunt sigur. Fiind încurajat fără îndoială de clipiri nenumărate cu aceste gene negre, atrăgătoare. Să mai adăugăm la asta mersul tău sexy şi aş zice că dragul, bătrânul meu tată nu a avut altă şansă.

Phaedra îşi muşcă buza. Nu trebuia să lase ca înţepăturile lui Iain s-o provoace.

— Ce ştii tu despre mersul meu? întrebă ea. Nu m-ai văzut de când am plecat la colegiu, iar asta a fost acum nouă ani.

— Hm!

O secundă avu impresia că a văzut o undă de îndoială în ochii lui. Apoi el zise:

— Întâmplător, îmi amintesc.

Îşi luă mâinile de pe umerii ei.

Ah, chiar, îşi amintea? Asta o surprindea cumva. Dar era gata să pună pariu că amintirile ei erau diferite de ale lui.

Ea avea atunci exact optsprezece ani. În acea dimineaţă de septembrie, valizele ei, trei relicve maronii, rigide, din vremea lunii de miere a mamei ei, fuseseră scoase din pod, umplute şi aşezate ordonat

lângă uşă.

Când a coborât scara, simţindu-se elegantă şi sofisticată în noul ei costum negru, cu pantaloni, a auzit voci ridicate venind din bibliotecă.

— Ţi-am zis de ce nu m-am dus la *Bolan.* E banca familiei. Nu vreau să fiu proprietatea *ta,* tată. Ăsta-i visul *meu.* Afacerea *mea.* Am lucrat în publicitate din ziua în care am terminat colegiul. Ştiu ce fac şi nu vreau ca tu să-mi respiri *în ceafă.*

Era vocea lui Iain, bineînţeles. Ca de obicei, era în contradicţie cu tatăl lui, de data asta în legătură cu finanţarea noii lui companii de publicitate. El spusese întotdeauna că se va aşeza pe picioarele lui de îndată ce va pune bazele afacerii. Acum, când el voia să facă acest lucru, Charles Trebanian, hotărât să aibă un oarecare control, insista ca Iain să finanţeze noua întreprindere prin banca lui *Bolan* din Londra. Trei generații din familia Trebanian au fost directori la banca *Bolan.* În mod previzibil, Iain căuta finanţare în altă parte.

Phaedra, rămasă nesigură în hol, înţelegea punctul lui de vedere. Totuși, ea dorea ca ei să nu se mai certe. Trecuseră luni de zile de când nu-l mai văzuse pe Iain şi abia aşteptase vizita lui. Dar atmosfera în casă fusese înveninată din momentul în care el păşise acolo.

Charles, confruntat cu faptul.că nu-l putea manevra pe fiul lui după cum voia, începuse să pună pe tapet nefericita căsnicie a lui Iain cu Rosie Sharpe.

Sărmana Rosie era moartă de trei ani, dar Charles nu pierdea nicio ocazie ca să-i bage sub nas fiului său dezastrul acestei încăpăţânări tinereşti şi al dorinţei lui Iain de a-i da cu tifla tatălui său.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, băiete. Acum, era vocea lui Charles aspră de furie şi agresivitate. Ce ştii tu despre afaceri? Dacă ai fi făcut ce ţi-am zis şi te-ai *fi* dus să lucrezi la *Bolan* în loc să te bagi în prostia asta cu publicitatea…

Am mai discutat despre asta, tată. De multe ori.

— Ştiu. Tânăr încăpăţânat! Dar dacă trebuie să te faci de râs, cel puţin fă-o cu un sprijin solid, al lui *Bolan…*

— Ei, stai puţin…

O uşă se trânti. Phaedra, încercând prea târziu să se depărteze de linia tirului, începu să urce din nou scara.

— Phaedra! Ai stat să asculţi?

Ea se întoarse cu mâna pe balustradă, bucuroasă de sprijinul acesteia.

Iain, într-o cămaşă kaki şi arătând tulburător de combativ, stătea în mijlocul holului cu mâinile în şolduri.

— Eu şi toată lumea pe o rază de şapte kilometri, răspunse ea. De ce te cerţi mereu cu el, Iain? Ştiu că vrea să se impună, dar dacă ai încerca să fii puţin mai diplomat…

— Diplomat! Dacă prin asta vrei să spui slugarnic…

— Nu, nu slugarnic. Dar…

— Phaedra, nu te amesteca în lucruri despre care n-ai habar. Este treaba mea cum mă port cu tatăl meu,

— Dar nu te porţi, ci pur şi simplu i te opui.

— Asta e valabil pentru ambele părţi.

Iain se încruntă şi făcu un pas spre ea.

— Ce-i cu costumul ăsta sexy? Te duci undeva?

Sexy? Iain considera că ea era sexy? Phaedra îşi lăsă ochii în jos şi îşi trecu mâna pe balustrada netedă.

Mirosea a lămâie, mirosul cerii favorite a mamei ei.

— Da. Credeam că ştii. Plec peste o oră la colegiu. La Manchester. Am coborât doar ca să-mi iau rămas bun de la tatăl tău.

— Atunci, du-te şi ia-ţi rămas-bun. N-am vrut să te gonesc.

— Nu m-ai gonit, spuse ea repede. Plecam pentru că am crezut că nu mai am timp.

Liniile dure din jurul gurii lui se îmblânziră vizibil.

— Cum te duci la Manchester?

Fără să ştie de ce, ea mai făcu doi paşi în sus pe scară.

— Iau trenul de la Exeter.

— Şi cum ajungi la Exeter?

Phaedra se uită în jos şi văzu că ţinea o mână uşor bronzată în jurul unui stâlp.

— Domnul Trebanian a zis că o să comande un taxi pentru mine.

— Nu-i nevoie să se preocupe. Te duc eu. Cu maşina.

Ea mai făcu un pas în sus, cu spatele.

— Dar tu pleci abia mâine, nu-i aşa?

— Aşa ar trebui, zise el privind urât spre uşa închisă a bibliotecii. Dar i-am promis mamei tale că mai rămân.

— Da. Mi-a spus. Mă bucur că i-ai promis.

Iain îşi înălţă sprâncenele.

— Zău? De ce?

— Pentru că mă gândesc că o să-i fie greu la început.

— Ce-o să-i fie greu?

Phaedra clătină din cap la acest exemplu clasic de masculinitate obtuză.

— Pentru că n-am mai plecat de acasă până acum. O să fie îngrijorată pentru mine.

— Ah! Totuşi, sunt sigur că se poate lipsi de mine, cât te duc până la gară. O să fie bucuroasă că te-am urcat în tren, în siguranţă.

Phaedra nu se îndoia. Atunci, de ce ezita oare?

— Bine, murmură ea negăsind niciun motiv valabil ca să refuze. Dacă eşti sigur că nu te deranjează…

— Bineînţeles că sunt sigur. O să mă depărteze de corpul de tancuri al lui *Bolan* format dintr-un singur om, cel de aici. Printre altele.

Aha. Asta era deci. Iain căuta o scuză ca să scape de tatăl lui. Văzând că ea tot mai ezita, el zise:

— Du-te! Ia-ţi rămas-bun. N-am să te mănânc în drum spre gară.

Se dădu politicos la o parte să o lase să treacă.

Ea chicoti.

— Nici nu m-am gândit că ai s-o faci. E greu să fiu digerată.

— Doar digerată?

Era oare asta o frază subtilă cu mai multe înţelesuri? Când Phaedra trecu pe lângă el, prinse o boare caldă de parfum masculin al trupului lui și avu o senzaţie deosebită legată de firele de păr de pe ceafă, de parcă privirea lui Iain îi sfredelea direct șira spinării. Se împiedică, se îndreptă și merse restul drumului spre bibliotecă cu umerii drepţi și cu braţele pendulând ca un soldat la paradă.

În urma ei, Iain fluieră încet, ironic, dar ea reuşi să nu se mai împiedice.

În bibliotecă, Charles îşi turna un whisky.

— Tânăr prost şi încăpăţânat, mormăi el când ea băgă capul pe uşă.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, domnule Trebanian. Iain a fost amabil şi a zis că mă duce la Exeter cu maşina.

— Hm. Aşa a zis? E prima idee bună pe care a avut-o de când a plecat de-acasă.

Charles puse paharul pe un exemplar din revista *Country Life* pe care o ţinea pe măsuţă în loc de şerveţel. Întinse mâna.

— La revedere, tânără Phaedra. Profită de şansele tale. Să nu fii o proastă, ca fiul meu. Sau ca fiica mea.

— Ah, aşa am să fac, îl asigură Phaedra, ignorând în mod deliberat remarcile asupra familiei. Mulţumesc, domnule Trebanian. Mulţumesc pentru tot. Dacă am să pot face vreodată ceva ca să vă recompensez…

— Poate că ai putea, mormăi Charles. Poate că ai putea. Dacă băiatul ăsta al meu o să revină la sentimente mai bune. Eşti o fată bună, Phaedra. Mama ta a făcut o treabă bună cu tine. Mai bună decât am făcut eu cu cei doi ai mei.

— Ah, nu trebuie să spuneţi aşa ceva. Iain şi Joan sunt…

Ea era jenată.

— Nişte idioţi, termină Charles fraza în locul ei.

Phaedra renunţă şi se duse să o caute pe mama ei.

Exact o oră mai târziu, maşina lui Iain, o *Austin Healey,* veche, dar încă impunătoare, ieşi pe şoseaua principală spre Exeter, de pe un drum secundar mărginit de boscheţi auriţi de începutul toamnei.

Nu vorbiră mult. Se cunoşteau de prea multă vreme ca o conversaţie să fie obligatorie; aşa că fiecare dintre

ei era absorbit de propriile-i gânduri.

Iain părea concentrat asupra drumului, dar, după liniile mici care-i îngustau spaţiul dintre sprâncene, Phaedra bănui că el era îmbufnat din cauză că s-a certat cu tatăl lui. Iar ea se gândea cât de straniu era să plece de la Chy an Cleth și se întreba dacă Iain vorbise serios când spusese că ea era sexy.

Când ajunseră la gară, ea îi spuse că nu era nevoie s-o conducă până la tren. Dar el clătină doar din cap spre ea, apoi luă una dintre valizele ei sub braţ. Le ridică pe celelalte două în mâini și porni spre casa de bilete fără să piardă timpul cu un răspuns.

Phaedra merse după el.

— Hei, pot să-mi cumpăr singură biletul, obiectă ea când îl văzu că scoate portofelul. Nu trebuie să…

— Ştiu. Dar vreau.

El se aşează în faţa ei, blocându-i drumul, iar ea nu putu să facă altceva decât să ia biletul pe care i-l dădea el și să se arate recunoscătoare. Generozitatea lui o făcea să se simtă ca o rudă săracă. Sau ca fiica menajerei.

Aşteptară în tăcere pe peron, în timp ce alţi călători îi împingeau. Vântul aducea în jurul gleznelor lor cutii goale de ţigări, bilete folosite şi aruncate, ambalaje de ciocolată. Când trenul intră ţăcănind şi scârţâind din frâne, Iain aruncă valizele Phaedrei în plasa unui vagon de clasa întâi și coborî ca s-o ajute să urce.

Ea se întoarse în uşă spre el. Dar, în loc să-i strângă mâna sau să-i facă un semn de rămas-bun, el o uimi aducând-o pe sus din nou pe peron. Tocmai deschidea gura să-l întrebe ce făcea, când el îi ridică faţa şi îi

sărută uşor buzele. Gura lui rămase acolo atât cât ea să simtă gustul mentei de ia pasta de dinţi amestecat cu parfumul bogat al cafelei. Când motorul hurui şi cineva în uniformă strigă un avertisment, Iain o ridică din nou în vagon şi închise uşa.

— La revedere, Phaedra, strigă el când trenul porni şi ea se aplecă pe fereastră să-i facă semne cu mâna. Să fii bună. Să nu ne uiţi.

Phaedra duse o mână la gură, să reţină senzaţia buzelor lui, şi aşteptă până ce el nu mai fu nici măcar un punct în depărtare, apoi se aşeză.

Să-i uite? Să uite Chy an Cleth? Şi pe Iain? De parcă ar putea vreodată.

El stătea prea aproape, o prindea în cursă. Zidul alb, rece, era tare în spatele ei. Se Uitau fix unul la celălalt, cu ochii înfruntându-se într-o luptă care se termină când Phaedra îşi mişcă mâna ca să dea la o parte o şuviţă de păr enervantă.

— Sângerezi, spuse Iain, ridicându-i încheietura mâinii ca să se uite acuzator la coaja de sânge uscat care se forma pe degetul ei.,

— M-ai speriat când o făceai pe lupul cel mare şi rău, la uşă. Tocam căpşuni şi m-am înţepat. Acum e-n regulă.

— Dacă am să mă decid vreodată să joc rolul lupului celui mare şi rău, tu o să fii prima care o să afle.

El vorbea încet, plat, baritonal, iar vocea lui stârnea fiori pe şira spinării Phaedrei.

— Mulţumesc pentru simpatie, răspunse ea.

— Tu nu ai nevoie de simpatie, replică Iain. Ci de…

Se întrerupse brusc când o voce tremurată, dar nu

mai puţin imperativă, strigă de sus.

— Phaedra! Ce se petrece acolo? Şi unde dracu' sunt pastilele mele?

— Hei, hei! Asta-i vocea dulce a mirelui tău devotat, murmură Iain. Sari repede, mamă vitregă.

Phaedra, grăbindu-se deja spre salon, se opri din drum să se uite înapoi la bărbatul care o urma de aproape. Mamă vitregă! Doamne, chiar era mama lui vitregă. Acest tip strălucitor, plin de bărbăţie, era, oficial, fiul ei vitreg.

Când ajunse la uşa parţial deschisă, cu Iain în spatele ei, gura ei mare schiţă un zâmbet şi încercă disperată să nu izbucnească în râs.

Cumva, nu credea că noul ei fiu vitreg era dispus să aprecieze gluma.

— Ah, aici erai. Unde sunt…

Un bărbat slab, cu părul argintiu, cu un nas proeminent şi un cap care părea prea mare pentru trupul lui firav, se opri brusc din vorbă şi se lăsă într-un fotoliu ponosit, din piele neagră. Tăcerea care urmă era ruptă doar de tic-tac-ul blând al pendulei din colţ. Nişte ochi cenuşii, mândri, se uitau cu răutate la Iain.

Phaedra îşi ţinu răsuflarea. Ochii ei se plimbară prin camera familiară, cu draperiile aurii, grele, şi cu mobilă neagră, solidă, care nu făcea nimic ca să lumineze o atmosferă grea, victoriană. Chiar şi fotoliile de brocart auriu reuşiseră să absoarbă atmosfera apăsătoare a camerei favorite a lui Charles Trebanian. În cele din urmă, privirea ei se opri jenată pe un birou sobru aşezat ca să prindă puţină lumină care venea de la ferestrele înguste. Era mai bine decât să urmărească privirile

urâte dintre cei doi bărbaţi.

Trecură câteva secunde şi nici Iain, nici Charles Trebanian nu scoaseră niciun cuvânt. Apoi, când atmosfera din cameră deveni atât de încărcată, încât Phaedra aştepta să explodeze în orice moment, Charles termină inspectarea fiului său şi îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului. Doar o umbră de zâmbet îi curba linia prea subţire a buzelor.

— Aşadar, zise el, ceremonie de ieri te-a scos din bârlog. Aşa îmi şi închipuiam. Ei? Ce-ai de zis? Nu poţi face nimic în legătură cu treaba asta, ştii.

— În afară de a te declara nebun, presupun că nu pot face nimic, fu de acord Iain.

— Nu ţine, replică bătrânul cu un mârâit. Angus Cooper ştie că sunt în toate facultăţile mintale.

— Sunt sigur că eşti. La vârsta ta, ar trebui să fii nebun să refuzi şansa de a o duce la… ah, de a te căsători cu Phaedra.

— Tânăr aiurit! mormăi Charles.

Dar, din felul cum îşi îndreptă umerii slabi, Phaedra putea spune că el era încântat că fiul lui credea că ea împărţea patul cu el.

— Nu vrei să stai? îi zise ea lui Iain, evitându-i privirea şi vorbindu-i cu tonul ei cel mai rece. Prânzul va fi gata curând. Te rog, serveşte-te cu o băutură. Uite pilulele tale, Charles.

Ea se aplecă să ridice cutia de plastic care zăcea lângă fotoliul soţului ei pe un covor turcesc vechi, dar bun, – Charles luă pilulele cu un mormăit, Iain nu zise nimic când trecu spre bufetul *Chippendale* cu băuturi, dar Phaedra văzu că îşi înălţase sprâncenele. Când părăsi

camera, ea putu simţi în spate privirea lui.

„În regulă, se gândi ea. În regulă, domnule Mare şi Tare Iain. Vrei un mers sexy, legănat; am sa ţi arat aşa ceva.”

Fără să-şi lase timp să se mai gândească, ea ridică mâinile la nivelul umerilor şi începu să traverseze podeaua, mişcându-şi şoldurile într-o parodie de seducţie. Simţi cum rochia, pe care el o numise un sac alb şi gri, se învârtea în jurul genunchilor ei ca o mătase, deşi nu era.

Niciunul dintre bărbaţii din spatele ei nu spuse niciun cuvânt, dar, când ajunse la uşă, auzi un chicotit ce nu putea fi confundat.

Nu venea de la Iain, ci de la invincibilul pe care – doar ieri oare? — îl luase de bărbat la bine şi la rău.

— Oho! Pun pariu, băiete, că asta a fost pentru tine, zise Charles fornăit când ea închise uşa.

Phaedra gemu şi nu aşteptă să audă răspunsul lui Iain.

Bucătăria mare, veche, cu podeaua cu dale roşii şi tigăi strălucitoare de alamă, o salută cu mirosul bogat, aromat, de brânză topită, amestecat cu cel al pâinii proaspăt coapte, mirosuri familiare, care îi calmară nervii încordaţi. Recunoscătoare pentru pauza de tensiune, ea se sprijini de masa veche de stejar şi lăsă capul în jos.

Fusese cu mult mai rău decât îşi închipuise. În sinea ei, sperase că Iain nu va afla despre căsătorie până la întoarcerea din turneu a lui Joan şi Anton. Dar ar fi trebuit să ştie că Angus Cooper va răspândi vestea.

Dacă măcar ar fi putut să-i explice totul mai întâi lui

Joan, să-i ceară sfatul când ar fi venit în următoarea ei vizită rapidă. Sora lui Iain ar fi luat căsătoria tatălui în felul ei, dar ar fi înţeles dificultatea de a i-o explica lui Iain. Ea îl vedea de fiecare dată când se afla în Anglia şi îl înţelegea, pe când Phaedra nu-l mai înţelegea.

Joan ar fi ştiut cum să-i anunţe vestea. Ei nu i-a păsat prea mult de Chy an Cleth, dar ştia cât de mult însemna pentru fratele ei.

Ca spirit liber şi cu puţin interes faţă de o casă veche de două sute de ani de pe coasta nordică, sălbatică, din Cornwall, Joan visase dintotdeauna să scape de Porthkelly. Căsătoria cu frumosul Anton, cel fără rădăcini, care dansa ca un înger şi stătea rareori mult timp în Anglia, fusese răspunsul perfect la visul ei.

Charles nu văzuse niciodată lucrurile în felul ăsta şi continua să privească profesiunea aleasă a ginerelui său cu o adâncă suspiciune.

— Ciorapi lungi! mormăise el. Niciun bărbat care se respectă nu poartă ciorapi lungi la serviciu.

— Sunt dresuri, tată, râsese Joan de el. Nu sunt ciorapi de damă. Oricum, ce-ţi pasă ţie?

— Pentru că eşti fiica mea, i-a răspuns Charles şi cu asta se termină totul.

El a refuzat să ia parte la nuntă, aşa că Iain a fost cel care a dus-o pe Joan la altar.

Iain! Phaedra luă un alt cuţit şi termină de tăiat căpşunile. Iain era altceva, Iain iubea Chy an Cleth. Chiar şi după prima serioasă confruntare cu tatăl lui, când se căsătorise cu Rosie Sharpe şi plecase să-şi caute norocul la Londra, se întorsese la Porthkelly de câte ori putuse. Confruntările luaseră amploare, cum era şi de aşteptat

având în vedere temperamentul acestor doi bărbaţi cu voinţă puternică, dar el tot mai revenise. Până ultima oară.

Phaedra puse smântână într-un vas albastru de ceramică şi scoase din cuptor o budincă de brânză şi pâine proaspăt coaptă. Mama ei auzise cea mai mare parte din acea ultimă bătălie, ca de obicei, cearta începuse când Charles i-a spus lui Iain un lucru clar, că fusese nebun să se însoare cu Rosie. Apoi a continuat cu felul în care fiul lui îşi câştigă existenţa şi s-a terminat când Iain i-a spus tatălui său că e treaba lui cum vrea să-şi trăiască viaţa.

Charles dorise mult ca fiul lui să fie bancher ca şi el, să urmeze tatălui, bunicului şi străbunicului la conducerea băncii Bolan. Dar Iain a insistat să intre în publicitate, o profesiune despre care el spunea că mai are viaţă în ea.

După cum afirma Esther Pendenning, această ceartă dezastruoasă de acum doi ani se terminase când Iain bătuse cu pumnul în perete şi uriaşe că a fost preşedintele propriei sale agenţii timp de şapte ani plini de succes şi îl întrebase pe tatăl lui de ce nu-i putea intra în cap că nu avea intenţia să se ocupe de bancă. Adăugase, ca să ştie, că va da copiilor lui libertatea să facă propriile lor alegeri şi propriile lor greşeli.

Charles, care în acea vreme era mult mai puternic, a urlat şi el că Iain n-are copii şi nici soţie, dar ar fi avut dacă s-ar fi căsătorit cu Allison Cooper, fiica vechiului lui prieten, Angus, în locul acelei mici nebunatice, Rosie Sharpe, care se căsătorise cu el doar pentru bani.

Esther spunea că, după asta, Iain a plecat.

— Poate pentru că tatăl lui avea dreptate în legătură cu Rosie, remarcase ea clătinând din cap. Ea s-a căsătorit cu Iain doar pentru banii care se aştepta să-i aibă. Dar el era prea tânăr şi prea infatuat ca să vadă asta. Nu mai revenise pe acolo din ziua aceea.

Ei, acum s-a întors, se gândi cu tristeţe Phaedra. Şi, dacă nu greşea, toţi trei vor avea o zi îngrozitor de grea.

Ea luă budinca şi salata, împreună cu căpşunile şi smântâna, şi o porni prin hol spre sufragerie. Îi plăcea sufrageria. Nu era atât de întunecată ca restul casei. Vreun Trebanian, demult decedat, căruia desigur că-i plăcea marea tot atât de mult ca şi ei, instalase ferestre lungi de-a lungul zidului care dădea spre stânci.

Într-o zi ca aceasta, suprafaţa strălucitoare, ca de sticlă, a oceanului se întindea pe kilometri. Nu că ea ar fi avut timp să stea să-l admire. Doctorul spunea că era important pentru domnul Trebanian, pentru Charles, să ia mesele la timp.

Cinci minute mai târziu, când termină de pus masa cu argintăria grea a familiei Trebanian, Phaedra scoase capul pe uşa salonului să anunţe prânzul.

Ea remarcă imediat că bărbaţii vorbeau, deşi Iain se încrunta şi bătea cu degetele pe braţul de lemn al fotoliului. Charles zâmbea, prevestitor de rele.

— Masa e gata, spuse Phaedra.

Iain îşi întoarse capul încet, iar privirea lui pe sub gene se plimba pe ea cu o apreciere insolentă care ar fi făcut-o să roşească, dacă ar fi fost genul ei. Abia după ce termină această cântărire, el se ridică şi se apleacă să-l ajute pe tatăl lui să se ridice din fotoliu.

Charles îl îndepărtă cu un gest.

— Încă nu mi-am pierdut puterea picioarelor, băiete. Mai sunt unele lucruri pe care le pot face singur. Mersul este unul dintre ele.

— Dar bănuiesc că nu e singurul.

Iain aruncă o privire plină de subînţeles către Phaedra, care stătea încordată în uşă.

Ea strânse buzele. Adevărul acestei situaţii ireale va trebui să fie clarificat cu Iain, fără întârziere. Nu era de fapt treaba lui, dar nu voia ca el să se gândească la faptul că ea împarte patul cu tatăl lui. Nu era sigură de ce avea importanţă, dar avea.

Bărbia ei era ridicată la un unghi neobişnuit de înalt când conduse lent procesiunea prin hol şi de-a lungul coridorului spre sufragerie. În momentul în care se aşezară la masa lungă de mahon, pe care Phaedra o frecase ca să strălucească, Iain se întoarse spre ea şi îi spuse direct:

— Acum, poate o să-mi spui versiunea ta asupra acestei legături idioate. Am auzit-o pe cea a tatălui meu.

— Atunci este clar că ştii tot ce-i de ştiut, răspunse Phaedra tăind o fene de budincă. Vrei salată?

— Mulţumesc. Atunci, înţeleg că eşti de acord cu tatăl meu. El mi-a spus că aţi cedat unei, să spunem, atracţii bruște reciproce.

Phaedra se uită repede la soţul ei. El zâmbea. Cu răutate.

Bătrân diavol manipulator! Ea oftă şi îi dădu lui Iain o farfurie. Deci Charles nu avea de gând să-i spună fiului său adevărul. Asta înseamnă că va trebui s-o facă ea. În curând. Dar nu acum. Nu în faţa unui soţ care, din motive proprii, era hotărât să creeze disensiuni.

Charles se distra şi nu suporta uşor să fie contrazis. Dacă ar face-o acum, el s-ar enerva şi i-ar creşte tensiunea. Exact ce-i spusese doctorul Polson că trebuie să evite.

Nu, va trebui să aştepte până mai târziu, ca să-i explice problema acestei căsătorii.

— Pentru tine, Charles, doar salată şi puţină pâine, spuse ea cedând unei dorinţe ruşinoase de a i-o plăti. E ordinul doctorului.

— La naiba cu doctorul! E mai nebun decât fiul meu aici de faţă. Ai făcut budinca doar ca să mă chinuieşti?'

— Nu, recunoscu ea. Am făcut-o pentru că am încetat să mai încerc să te fac să ţii regim.

— Vrei să spui că ai încetat de a mai face un iad din ce a mai rămas din viaţa mea? Slavă Domnului pentru asta.

— Nu fi ridicol, replică Phaedra.

Totuşi, era adevărat. Nu avea niciun rost să-l lipsească pe Charles de ceea ce îi plăcea mai mult, când inima lui bolnavă avea să pună curând capăt oricăror bucurii. Ea îşi lăsă capul în jos, ea el să nu-i vadă ochii umezi.

Când ea îşi ridică privirea, Iain o urmărea de parcă o suspecta că îi pune arsenic în mâncare. Dar spuse:

— Azi nu avem napi? Ce dezamăgire!

Vocea lui era plată, dar nu o putea păcăli.

— Îţi aduci aminte, comentă ea. Mă flatează.

— Cine ar putea uita? Ai aruncat o dată cu o farfurie întreagă cu napi.

— Nu-i adevărat!

— Nu, dar ai încercat. Ţi-am spus să nu te mai smiorcăi şi să mănânci.

— Phaedra nu se smiorcăia, interveni Charles.

— Sunt de acord că nu o făcea prea des. Dar se putea conta pe napi ca să producă aşa ceva.

Iain se uită la mâncarea minunată, din farfuria lui şi adăugă cu condescendenţă:

— Dar văd că ai devenit o bucătăreasă excelentă, Phaedra. Tata a făcut o alegere bună.

Charles luă farfuria pe care i-o întindea ea şi chicoti:

— Eu recunosc calitatea când o văd, băiete. Nu ca tine.

— A, şi eu pot recunoaşte calitatea. La o bucătăreasă.

— Este mare păcat atunci că n-ai învăţat deosebirea între o căzătură şi o doamnă, nu-i aşa? replică Charles. Phaedra face mult mai multe decât doar să gătească.

— Sunt sigur de asta, lungi vorbele Iain. Dar o doamnă? Nu e cuvântul pe care l-aş fi folosit. Apropo, soţia mea nu era o căzătură!

— Bineînţeles că era, asta o ştia toată lumea din Porthkelly. Spune-mi, cu câţi bărbaţi a avut ea legături înainte de a-ţi face favoarea să moară?

— Am mai vorbit despre asta, tată. De multe ori. Rosie nu mi-a făcut nicio favoare înecându-se. Avea lipsurile ei, dar eu mă străduiam să i le îndrept.

— Desigur, n-ai fost niciodată în stare să recunoşti că ai făcut o greşeală. Aia s-a căsătorit cu tine doar pentru banii pe care credea că am să ţi-i dau, iar tu ştii asta.

— Ea era soţia mea, spuse el belicos. La fel cum Phaedra este soţia ta.

Spre surprinderea Phaedrei, Charles pufni şi lăsă baltă subiectul.

Ea muşcă dintr-o bucăţică de castravete crocant. Cât

de rece vorbise Iain despre căsnicia lui! „Rosie avea lipsurile ei, dar eu mă străduiam să i le îndrept” spusese. El se străduia! Ce aroganţă incredibilă. Totuşi, ca băiat, nu fusese arogant sau rece. Era tot numai foc şi pasiune şi acţiune, iar ea îl urmărea de departe şi visa,

Charles, care nu tăcea mult timp, se întoarse acum spre Iain şi spuse direct:

— Au trecut doisprezece ani de la moartea lui Rosie, nu-i aşa? Allison Cooper trăieşte şi e căsătorită.

— Îmi închipui că este. A fost întotdeauna înnebunită după Gavin.

Iain unse cu unt o felie de pâine.

Phaedra nu mai asculta schimbul aproape necivilizat de cuvinte dintre cei doi bărbaţi, ci îşi continua în linişte prânzul. Ce voia oare să spună Iain afirmând că ea nu e o doamnă? Era, fusese fiica îngrijitoarei şi apoi îngrijitoarea, dar asta nu o aşeza pe scara socială mai jos decât Rosie Sharpe, pe care Iain tocmai o apărase, deşi toată lumea ştia că fusese cu un alt bărbat în ziua în care murise. Barca acestuia fusese prinsă în furtună, se scufundase şi s-au înecat amândoi. Totuşi, loialitatea e o calitate la un bărbat… admirabilă chiar… deşi…

— Phaedra! Ai de gând să-mi răspunzi?

Phaedra îşi ridică privirea. Ce o întrebase oare Iain, cu vocea aceea muşcătoare, dură, pe care o adoptase din momentul în care intrase pe uşă? Ea nu-l auzise.

— Îmi pare rău, nu te-am auzit, zise ea.

— Zău? Şi eu care am crezut că ai uitat să mai visezi. Am întrebat unde e mama ta? Cu siguranţă că n-ai dat-o afară, acum, când eşti doamna casei!

Phaedra se uită de la Iain la Charles, apoi din nou la

el. Ce rost mai avea să viseze, când visul ei favorit se transformase într-un coşmar în costum elegant? Soţul ei nu-i explicase nimic lui Iain? Ce naiba au discutat înainte de prânz?

— Mama a început să aibă probleme cu artrita ei, în urmă cu un an, răspunse ea. Ai fi ştiut dacă ai mai fi ţinut legătura. Doctorul a zis că starea ei o să se înrăutăţească dacă nu încetează lucrul.

— Înţeleg. Şi bineînţeles că a încetat să mai lucreze.

— Nu. A refuzat. A zis că nu-l poate lăsa pe Charles în grija unei străine, – că a stat prea mulţi ani alături de el ca să-l părăsească tocmai când avea mai multă nevoie de ea:

— E o femeie bună mama ta, zise Charles cu o voce care, pentru el, era neobişnuit de blândă.

Phaedra crezu că vorbeşte sincer. Îi zâmbi.

— Da, este.

Întorcându-se spre Iain, ea continuă:

— Doctorul Polson m-a sunat pe mine, predam în Kent în timpul acela, şi mi-a spus că trebuie s-o fac pe mama să înţeleagă situaţia. Singurul mod în care puteam face asta era să mă ofer să am eu grijă de domnul Trebanian, vreau să spun de Charles. Aşa că *m-am* mutat aici şi mama s-a mutat într-un apartament în oraş.

Iain puse jos cuţitul şi furculiţa.

— De ce?

— De ce s-a mutat?

— Da. Aţi locuit aici împreună, prieteneşte, până în ziua în care ai plecat la colegiu. De ce n-a putut să rămână aici?

— Nu am dat-o eu afară, dacă asta vrei să spui.

— Nu, interveni Charles, lovind cu plictiseală cuţitul de farfurie. Eu am făcut-o. Esther nu voia să se oprească din muncă. Presupun că nu ştia cum să facă asta. Lustruia puţin aici, mai scutura un covor colo. A trebuit s-o dau afară pentru binele ei. Ţin la Esther. Am ţinut întotdeauna la ea.

— Înţeleg.

Iain pierdu alt motiv de critică. Luă cuţitul în mână, apoi îl lăsă din nou jos.

— Phaedra, ai spus că ai părăsit slujba de profesoară. Ce predai?

— Istoria.

— Istoria? Şi ai făcut-o doar ca să-l îngrijeşti pe tatăl meu?

— Da. Dar am ajutoare. Infirmiera vine în fiecare zi. Eu am grijă de casă.

— Înţeleg. Ţi-a picat o pară mălăiaţă ca răsplată pentru sacrificiul tău, nu-i aşa?

Se şterse cu un şerveţel şi se sprijini de spătarul scaunului.

Phaedra urmări cu fascinaţie nedorită costumul lui bine croit.

— Într-adevăr, aşa e, zise ea dulce. Deşi nu ştiu dacă tatăl tău se consideră o pară mălăiaţă.

Charles tuşi în paharul lui cu apă.

— Poate că nu. Dar eu mi-am făcut rost de o roșie, nu-i aşa?

Privirea pe care i-o aruncă lui Iain era de pură provocare, iar dacă Phaedra n-ar fi fost atât de iritată din cauza tânărului Trebanian, ar fi simţit că e justificat

să-i spună soţului ei să nu se mai comporte ca un ţap bătrân şi prost. În plus, nu era vorba doar de Iain. Doctorul Polson zicea că Charles nu mai avea mult de trăit. N-ar fi fost frumos să-i strice bucuria unei glume, în esenţă, nevinovată…

Iain clătina din cap, dar, spre mirarea ei, buzele i se rădicară părând că se amuză. Deci, nu uitase cum să zâmbească. Într-un fel, dorea ca el să fi uitat, pentru că era destul de devastator şi când era îmbufnat. O doză întreagă din zâmbetul lui ar fi mortală, aproape sigur.

— Da. Mireasa ta e, fără îndoială, o roșie, fu el de acord.

Privirea pe care i-o aruncă Phaedrei era enigmatică. Totuşi, îi trimise fiori pe şira spinării. Fiori cam plăcuţi, având în vedere sursa lor.

Ea se ridică în grabă şi se duse să prepare cafele.

Abia pe la mijlocul după-amiezei, după ce soţul ei se duse să se odihnească, Phaedra fu din nou singură cu Iain.

Charles şi prima sa soție, Helen, amenajaseră o grădină deasupra stâncii. Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a se bucura de soare şi de briza care sufla dinspre mare. Dacă avea noroc, aceasta putea spulbera încordarea care se adunase în ea, din momentul în care Iain bătuse la uşă. Tocmai se apleca să înlăture o buruiană dintre nişte nu-mă-uita, când în spatele ei se auzi vocea adâncă a lui Iain.

— Ce tentant! O răsplată potrivită, în aceste condiții. Ce păcat că nu am libertatea să profit.

Phaedra lăsă buruiana și se ridică atât de repede,

încât fu gata să se dezechilibreze.

— Ţine-ţi mâinile departe de mine, se răsti ea întorcându-se spre el. Oricum, despre ce-i vorba? N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine.

— N-ai făcut?

Iain stătea pe peluză la jumătatea drumului între grădină şi sera pe care bunicul lui o adăugase în spatele casei. În timp ce se îndrepta spre ea, el începu să-şi descheie haina.

— Nu, n-am făcut, răspunse ea. De ce te-ai întors aici, Iain? Pentru că, dacă ai venit doar ca să faci necazuri…

— Exact pentru asta am venit, Să-ţi fac ţie necazuri.

Phaedra urmări părul lui negru mişcându-se în briză, remarcă linia încordată a gurii lui şi felul cum stătea cu mâinile în buzunare şi cu picioarele depărtate, agresiv. Ea ştia că nu-i va fi greu să-i facă necazuri.

— De ce? întrebă ea. Pot să înţeleg că eşti furios, pentru că m-am căsătorit cu tatăl tău. Crezi că am făcut-o pentru banii lui şi pentru casă.

— Şi nu-i aşa?

El nu avea s-o creadă, orice ar spune. Dar trebuia să încerce.

— Nu. Nu direct. Şi chiar dacă ar fi aşa, tot nu poţi face nimic. Aşa că, ce rost avea să vii ca o furtună aici şi să ne necăjeşti pe toţi?

— Până acum *n-am* necăjit pe nimeni în afară de tine. Ceea ce era intenţia mea precisă. Orice ar zice, tatăl meu e încântat că mă are din nou la dispoziţie ca ţintă, să se mai antreneze.

Asta era adevărat. Ea nu-l mai văzuse de luni de zile pe Charles atât de animat.

— Ştiu asta, răspunse ea. Nu-i strica cheful.

— N-am stricat nimic. După cum aţi subliniat amândoi, nu pot face nimic în legătură cu această căsătorie a voastră. Pot, totuşi, să fiu cu ochii pe tine. Să mă asigur că nu-l laşi lefter…

— Nu vreau banii lui.

Phaedra îşi strânse braţele în jurul taliei, surprinsă de cât de răguşit suna vocea ei.

— Orice ai crede, îl iubesc pe tatăl tău, Iain.

Iain îşi îngustă ochii. Stând cu spatele spre soare, în timp ce nori subţiri reduceau lumina din spatele lui, el arăta mai întunecat şi mai puţin civilizat decât fusese în interior, în casă. O făcea pe Phaedra să se gândească la toate legendele vechi despre oamenii mândri ai mării.

Dar Iain nu era un om al mării.

— Dragoste? spuse el cu tonul bărbatului modern şi cinic care era de fapt. Te aştepţi ca eu să cred că te-ai căsătorit cu tatăl meu pentru că-l iubeşti?

— Nu, pentru că nu de asta m-am căsătorit cu el.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscător pentru fărâma de onestitate pe care mi-o arăţi. Dar nu sunt.

Îşi scoase haina şi şi-o aruncă pe umăr.

Phaedra se uită în altă parte. Nu suporta ca el să-i vorbească în felul ăsta şi nu suporta aerul acela distant, rece, de pe faţa lui aspră. Să-i spună oare adevărul? Acum? Va trebui să ştie cândva. Se întoarse din nou spre grădină, prefăcându-se că se uită după alte buruieni. În actuala lui stare de spirit, ar fi fost oare în stare s-o creadă? în acel moment, el era convins că ea era o mică intrigantă pornită să-i fure moştenirea sau, mai corect, casa lui. Pentru el casa era importantă, iar

dacă nu s-ar fi întors… Dacă nu s-ar fi întors, tatăl lui putea să fi murit fără să-l mai vadă. Şi ceea ce spusese Iain era adevărat. Indiferent cât de urâte erau motivele lui, Charles era încântat să-şi vadă fiul.

Ea trebuia să ţină minte lucrul ăsta.

Dar dacă ar spune adevărul şi Iain ar crede-o? Ce-ar fi atunci? El era atât de mândru, fusese totdeauna atât de dur şi de independent. Cum ar primi acest bărbat puternic, cu mare voinţă, ştirea că fata pe care o considera micuţa Phaedra i-a făcut o favoare pe care n-ar putea niciodată să i-o întoarcă? S-ar confrunta oare cu Charles şi l-ar emoţiona prea tare? Poate că ar fi mai bine să nu-i spună, măcar până…

— Ei? îi întrerupse el gândurile tot mai încurcate. Ai de gând să mă lămureşti? Sau ai de gând să vii cu o minciună potrivită?

— Ce vrei să spui cu asta? Ce minciună?

Mai era o buruiană acolo. Trifoi. De fapt, ei îi plăcea trifoiul.

— M-ai asigurat că nu te-ai căsătorit cu tatăl meu din dragoste sau pentru banii lui. Atunci pentru ce te-ai măritat cu el? Nu ţi-ai lăsat prea multe opţiuni, ştii asta. Doar dacă ai de gând să-mi spui că te-ai măritat cu el pentru sex.

Atunci ea trebui să se uite la el. Zâmbea, dar în ochii lui nu era nicio strălucire de umor.

— Nu fi absurd! N-ai dreptul să-ţi baţi joc de tatăl tău, îi zise ea.

— Nu-mi bat joc de el. El are peste şaptezeci de ani, dar asta nu înseamnă că…

— Nu, nu înseamnă fu de acord repede Phaedra. Dar

e bolnav. Ai văzut cât e de fragil, Iain, doctorul spune…

Se opri. Cum îi putea spune lui Iain că tatăl lui nu va mai trăi nici până la sfârşitul anului?

Doi pescăruşi trecură ţipând pe deasupra lor, iar zgomotul mării în jurul stâncilor de jos adăuga un ritm ireal acestui moment. Phaedra văzu cum apare în ochii lui Iain înţelegerea morţii tatălui lui.

— Vrei să-mi spui că o să moară curând, nu-i aşa? zise el cu o asprime care o făcu să se înfioare.

„Totuşi, îi pasă, se gândi ea. Orice ar spune, îi pasă. Se simte în vocea lui, în linia gurii, chiar în felul cum îşi ţine capul. El îl iubeşte pe acest bătrân dornic să-l controleze, în ciuda faptului că s-a certat cu el din momentul în care a început să vorbească. Ah, Iain…"

Ea vru să întindă mâna spre el, să-l consoleze, apoi îşi retrase repede mâna. El nu va accepta compasiunea ei, nu va recunoaşte că avea nevoie de aşa ceva.

— Da, răspunse ea. Nu mai are mult timp.

Iain îşi întoarse capul şi se uită spre mare. Profilul lui nu dezvăluia ce simţea, dar Phaedra îl cunoştea destul de bine ca să ştie că simţea mai mult decât voia să arate. Totuşi, ea nu putea face nimic ca să-l ajute, nu putea spune nimic ca să-i uşureze durerea.

După un timp, el întrebă:

— De ce nu mi-ai spus?

— Tatăl tău n-a vrut să mă lase. Poate că ţi-aş fi zis până la urmă, dar… Ne-am căsătorit abia ieri. Era prea devreme ca să mă opun voinţei lui. Şi nu ştiam… vreau să spun, n-ai mai venit acasă de doi ani.

— Încerci să-mi spui că ai crezut că n-o să mă intereseze?

Momentul vulnerabilităţii trecuse. Era din nou stăpân pe sine și furios pe ea.

— Habar nu aveam ce ai putea simţi, răspunse ea cu onestitate. Bărbatului pe care l-am cunoscut i-ar fi păsat. Dar eu nu l-am mai văzut timp de nouă ani. Tot ce ştiam era că n-ai mai venit să-ţi vezi tatăl de când sunt eu la Chy an Cleth ca să am grijă de el.

— Phaedra...

Iain înjură şi făcu un pas înainte. Nefiind sigură ce are el de gând să facă, ea se dădu un pas înapoi. Când tocul ei se lovi de o piatră, se împiedică, iar piciorul drept i se cufundă în pământul proaspăt udat. Câteva secunde mai târziu, deşi dădea nebuneşte din braţe ca să-şi păstreze echilibrul, se trezi plantată neelegant, cu fundul între florile strivite.

După aceea, nu fu sigură deloc dacă Iain făcuse vreo încercare s-o prindă înainte să cadă. Era sigură însă că găsise necazul ei foarte amuzant.

— Încântător, mormăi el întinzând o mână ca s-o ajute să se ridice. Phaedra printre nu-mă-uita. Încep să văd de ce tata te-a găsit atât de irezistibilă.

Pentru ca nu avea de ales, dacă nu voia să piardă mai mult din demnitatea ei, Phaedra luă mâna întinsă şi îl lăsă s-o ridice în picioare.

În aceeaşi clipă, zgomotul făcut de cineva care îşi drege glasul îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre casă.

Charles stătea sprijinit în baston pe prima treaptă şi avea ochii luminoşi de anticipaţie. Phaedra gemu încet. Cunoştea privirea asta. Slavă Domnului că a căzut într-o grădină, pe flori, şi nu pe un pat. Nu că pe Charles l-ar fi deranjat. Avea sentimentul că el aştepta ca ei să facă

următoarea mişcare într-o foarte proastă farsă de alcov.

Ca de obicei, soţul ei era înclinat să scoată cât mai multe neplăceri, drame şi jenă, dintr-o situaţie şi aşa imposibilă.

Capitolul 2

Phaedra lăsă mâna lui Iain de parcă i-ar fi ars pielea. Ceea ce nu avea niciun sens, pentru că strânsoarea lui fusese fermă şi liniştitoare, în niciun fel ameninţătoare.

Charles, urmărindu-i de pe treptele serei, se răsti:

— Iain! De ce o scoţi pe soţia mea dintre flori? Dă-i drumul imediat.

Iain, cu un aer nepăsător, zise:

— Nu-i nevoie să scoţi sabia, tată. I-am dat deja drumul şi e numai a ta.

— Am căzut, spuse Phaedra inutil.

— Ha. La vârsta ta ar trebui să fii în stare să stai pe picioarele tale. Vrei să-ţi împrumut bastonul meu?

„Ah, să fiţi amândoi ai naibii”, se gândi Phaedra. Dar, într-un fel, era tentată să râdă. Iain făcea o treabă de maestru ca să-şi ascundă enervarea, dar era la fel de clar că i-ar fi plăcut să-l trimită în spaţiu pe exasperantul lui tată. Pe de altă parte, Charles, luând o atitudine despre care era sigur că-l înfuria pe fiul lui, arăta mai sănătos şi mai vioi decât fusese de săptămâni în şir.

— Domnule… Charles, de ce te-ai sculat atât de devreme? întrebă ea. Ştii că trebuia să te mai odihneşti

încă o oră.

— Atunci când e prin preajmă acest aducător de necazuri, nu mă odihnesc. Nu se ştie niciodată ce-o să mai facă. Doar un lucru pot să spun în favoarea lui: întotdeauna i-a plăcut o fată drăguţă. Hei, de data asta ţi-am luat-o înainte, nu-i aşa? zise el către Iain.

Era cu adevărat imposibil. Din nou, Phaedrei îi veni să râdă.

— Eu încă nu mi-am pus ochii sau altceva pe soţia altcuiva, zise el, strângându-şi degetele pe haina de pe umăr. Și n-o să încep cu o mamă vitregă, care abia a scăpat de aparatul de îndreptat dantura.

„Porcul! Am douăzeci şi şapte de ani, vru să strige Phaedra la el. Și n-am purtat niciodată aparat pe dinţi." Dar tăcu. Nu avea nimic de câştigat permiţându-i să o provoace.

Charles se uită urât la fiul lui.

— Fii atent, băiete. Ţine minte că eu mai sunt încă tatăl tău.

— Nici nu pot să uit, mormăi Iain.

— Hm. Ai grijă să nu uiţi.

Charles le făcu semn cu bastonul, apoi se trase deoparte.

Phaedra dădu din cap. Charles vorbea de parcă Iain ar fi fost un adolescent îndărătnic. Oare asta era părerea lui reală despre fiul care trecuse demult de vârsta copilăriei şi devenise un bărbat dinamic, impunător şi cu deosebit succes?

Charles intră din nou în casă.

— Are de gând să facă precis ceva, spuse Phaedra. Mă întreb ce anume.

— Şi eu. Spune-mi… cât de bolnav e tatăl meu?

Phaedra ezită, iar Iain adăugă sec:

— Îmi dau seama că un medic oarecare, cu mintea întreagă, poate că nu e atât de grijuliu să-i salveze viaţa, dar…

Făcu o pauză şi, când vorbi din nou, fu mai aspru şi mai puţin superficial.

— De ce naiba nu se face ceva? O operaţie…

— E prea bătrân. Şi, în afară de asta, nu vrea să audă de aşa ceva. Zice că orice chirurg care vrea să-şi exerseze îndemânarea la tăiat poate s-o facă pe carnea de duminică, dar nu pe el.

Un zâmbet apăru pe faţa lui Iain, dar dispăru.

— Asta sună caracteristic pentru tata. Şi bineînţeles că tu nu ai încercat să-l convingi să-şi schimbe părerea.

— Ce? se încordă Phaedra. Vrei să insinuezi aşa ceva?

— Sugerez că, cu cât el dispare mai curând din imagine, cu atât pui tu mai repede mâna pe bunurile lui. E o ecuaţie destul de simplă, nu crezi?

Îşi înălţă o sprânceană, cinic.

— Ah. Cum poţi spune asta?

Furia i se ridică brusc. Şi-o înghiţi, amintindu-şi că Iain avea toate motivele să fie bănuitor cu privire la motivele ei.

— Te rog să mă crezi că nu am asemenea sentimente faţă de domnul Trebanian, zise ea liniştit. Ştii că e acru şi pretenţios. Aşa a fost totdeauna. Dar cu mine a fost bun. Generozitatea lui ne-a ferit, pe mama şi pe mine, să nu ajungem la închisoare. Mama nu voia să accepte ajutorul lui, dar, când era vorba de mine, îl accepta în cele din urmă.

— Asta am observat.

Phaedra oftă. Ce rost avea? Iain nu va înţelege niciodată. Dar, oricum, ea trebuia să încerce.

— Ştii că tatăl meu ne-a părăsit înainte să mă nasc eu, zise ea învârtindu-şi o şuviţă de păr în jurul unui deget. Dacă domnul Trebanian… Charles, nu mi-ar fi plătit cursurile la universitate, n-aş fi putut să le urmez. Aşa că, vezi, dacă ar fi fost ceva, orice, ce ar fi putut ajuta la însănătoşirea lui, aş fi făcut-o. Ţi-am spus că-l iubesc şi am vorbit serios.

— Da, spuse Iain distant. Dar ai mai spus că nu de asta te-ai măritat cu el. Un mic discurs frumos, bombonico, dar mi-e teamă că nu e adevărat.

În lumina puternică a soarelui, faţa lui părea o mască întunecată, batjocoritoare.

Phaedra se uită la el fără să-i vină să creadă, până când vorbele reci, tăioase, o atinseră suficient ca s-o îndemne la acţiune. Îi venea să-l pălmuiască. Dar acest lucru ar fi fost nedrept şi copilăros.

În cele din urmă, nu se putu gândi la altceva decât că trebuia să plece de lângă el, înainte de a se face de râs.

Întorcându-se pe călcâie şi înghiţindu-şi un suspin, fugi orbeşte spre uşa pe care Charlie o lăsase în mod deliberat deschisă.

— Phaedra…

Îl auzi pe Iain strigând-o când alergă prin hol şi în sus, pe scară. Dar nu se opri din fugă. Abia când ajunse în sanctuarul camerei ei mici, de la mansardă, panelată în alb, dorinţa ei de a fugi se potoli. Se sprijini de uşă, gâfâind. Când ochii îi căzură pe patul îngust cu cuvertura cu margarete, închise ochii.

Doamne, de câte ori stătuse culcată acolo în întuneric, ascultând glasul oceanului, visând la acest bărbat demn de ură, care tocmai o acuzase de cele mai urâte motive, pentru căsătoria ei. Doar că, în vremea aceea, bărbatul era un băiat, un băiat care își propusese să o trateze cu blândețe.

Phaedra se trânti într-un fotoliu de mătase galbenă, lângă fereastră.

Cum putea face oare așa ceva? Cum putea să creadă că ea voia să grăbească moartea lui Charles? își dăduse ea seama că el nu va înțelege la început, dar, la naiba, o cunoștea de o viață, chiar dacă nu ținea seama de ultimii nouă ani. Și îi explicase deja…

Brusc, Phaedra nu-și mai înfipse unghiile în brațul fotoliului. La naiba! Se uită distrată la o pictură a unei străzi victoriene, pe care o cumpărase într-o vizită de o zi la Londra.

La naiba, la naiba, la naiba! Problema era că ea nu-i explicase. Tot ce a făcut a fost să recunoască starea precară a sănătății lui Charles, la care Iain a reacționat șocat și cu o preocupare voalată. Era surprinzător, deci, că a izbucnit, gândind automat cele mai rele lucruri despre ea? Ea știuse că el va vedea această căsătorie ca fiind în interesul ei propriu, dar pierduse din vedere realitatea dură. Ce era de presupus să gândească Iain despre faptul că ea s-a căsătorit cu tatăl lui dacă nu-i spunea adevărul?

Phaedra își sprijini capul de spătarul fotoliului și ascultă marea lovindu-se de stânci. Îi plăcea zgomotul acesta, deși uneori prevestea dezastrul. I se povestise că, în noaptea în care se născuse sora lui Iain, valurile

urlaseră până la jumătatea stâncilor.

Esther Pendenning spunea întotdeauna că, dacă Helen Trebanian n-ar fi murit născând-o pe Joan, când Iain avea doar patru ani, lucrurile ar fi decurs altfel, Iain ar fi crescut mai blând, mai puţin critic, mai înclinat să tolereze greşelile. Dar aşa, el a devenit dur, independent şi nemilos în urmărirea ţelurilor lui proprii. Cel puţin la suprafaţă. Esther jura că el are o latură vulnerabilă; dar, dacă aşa stăteau lucrurile, Phaedra nu văzuse azi aşa ceva. Mângâie materialul lucios al fotoliului, amintindu-şi cum s-a simţit când el îi ţinea mâna. Liniştită. În siguranţă. Aşa cum probabil, copil fiind, Iain nu s-a simţit niciodată. Pentru că, din cât îşi putea aduce aminte, el era în permanenţă în luptă cu tatăl lui, care fie că îl ignora, fie voia să-l supună voinţei lui.

Esther spunea că Charles, distrus de pierderea soţiei sale, îşi petrecuse majoritatea timpului la Londra, după moartea ei. În loc să-l ajute pe fiul lui micuţ, dezorientat, să-şi înţeleagă confuzia şi durerea, el venea acasă doar uneori, la sfârşit de săptămână, doar ca să aplice legea, aşa cum trebuie să i se fi părut băieţelului. Charles nu înţelegea şi nu iubea în mod special copiii, dar a făcut ce credea că e de datoria lui. În ce-l privea, Joan şi Iain au avut un acoperiş deasupra capului, o îngrijitoare care să se ocupe de ei şi să le impună, deşi sporadic, disciplina.

Iain, încăpăţânat şi independent din fire, a învăţat repede să urască vizitele paterne, care însemnau o reducere drastică a libertăţii lui de a face tot ce voia. Esther a făcut tot ce a putut, dar era tânără pe vremea aceea şi recunoştea că băiatul fără mamă, cu zâmbet cuceritor, putea cu uşurinţă să o farmece ca să-l lase în

voia lui mai mult decât ar fi trebuit.

Apoi, Iain a fost expediat la şcoală, iar Esther s-a măritat cu Francis Pendenning. Căsătoria n-a durat. Chiar înainte ca Iain să se întoarcă în prima vacanţă mare, Francis plecase la o păşune mai verde, sub forma planturoasei barmaniţe de la *Câinele pătat.* Phaedra s-a născut şase luni mai târziu, iar Esther n-a mai plecat de la Chy an Cleth până ce doctorul a insistat să nu mai lucreze.

Un pescăruş se aşeză pe marginea ferestrei, lovind cu ciocul în geam şi trezind-o pe Phaedra din visare. Se uită la ceas. Vai, Charles îşi mai aştepta ceaiul, iar Iain aştepta probabil s-o scalpeze. De ce nu rămăsese ea pe poziţii şi nu-l făcuse să vadă adevărul?

— Eşti o proastă, Phaedra, îşi zise ea cu glas tare când se ridică din fotoliu. Nu-i de mirare că Iain crede că umbli după Chy an Cleth.

Pescăruşul lăsă capul într-o parte şi renunţă să mai aştepte să i se dea ceva. Phaedra se opri un moment uitându-se cum zboară plutind graţios peste punctele luminoase care dansau pe marea liniştită de vară. Afară era atâta linişte! Dar liniştea lipsea din inima ei. Curând, marea o va calma. Totdeauna se întâmpla aşa.

Douăzeci de minute mai târziu, ea împingea în salon măsuţa cu rotile cu ceaiul.

— Unde-i Iain? întrebă ea, simţindu-i absenţa chiar înainte de a se uita prin cameră.

— Afară, spuse Charles. Şi dacă mă întrebi, într-o rară stare de spirit, ca pe vremuri.

Lovi cu palma pe braţul fotoliului.

Phaedra nu era surprinsă.

— Unde s-a dus? întrebă ea.

— Să-l vadă pe Angus Cooper. Şi pe mama ta, aşa a zis. Dar de ce? Pentru ce are nevoie de el?

Avea ceva de gând. Era sigură de asta.

— Pentru nimic, zise ea repede. Charles, de ce nu-i spui de ce m-am căsătorit cu tine?

— Nu sunt sigur de ce ai făcut-o. Eu te-am cerut, iar tu ai zis „da”. Ce puteam să-i spun?

— Destule. Şi ştii asta. Puteai să-i spui despre hotel, ca un început.

— Hm. Asta nu i-ar fi plăcut.

Ea clătină cin cap.

— Nu. Şi nici nu intenţionai să-i placa.

— Bineînţeles că nu. Totuşi, ar fi meritat-o. I-ar fi arătat cine hotărăşte aici.

Charles dădu din cap încântat de sine.

Phaedra se încruntă.

— Chiar ai fi vândut Chy an Cleth *doar* ca să le faci în ciudă lui şi lui Joan?

Îl întrebase lucrul ăsta înainte de căsătorie, dar poate acum răspunsul va fi altul.

— Să le fac în ciudă? Vreau să-i dau o lecţie fiului meu. Şi lui Joan. Dacă soţul ăla al ei crede că o să pună mâna pe Chy an Cleth…

— Dar Anton nici măcar nu vrea casa, obiectă Phaedra. Iain o vrea.

— Ei bine, n-o s-o capete. E a ta.

Ea se gândi poate a suta oară dacă e bine să-i spună lui Charles ceea ce ghicise deja, că în momentul când Chy an Cleth va fi a ei, i-o va da înapoi lui Iain. Cel puţin,

asta fusese intenţia ei înainte ca el să vină acasă..

Ea turnă ceaiul şi îi dădu o ceaşcă lui Charles. Oare soţul ei își dăduse seama că ea ar putea să nu mai fie atât de dornică să se despartă de vechiul ei cămin de îndată ce va vedea ce fel de bărbat devenise idolul ei din copilărie? Sau a presupus că, de îndată ce proprietatea va fi a ei, va dori s-o păstreze? Multe femei ar reacţiona exact aşa.

Dar ea nu era una dintre acelea.

— Casa încă nu este a mea, spuse Phaedra. Poţi să te mai răzgândești…

— N-am timp să mă răzgândesc, zise Charles. Prostul ăla bătrân, Polson, a spus că trebuie să pun ordine în afacerile mele, înainte să mă trezesc stând pe un hor şi cântând la harpă. Harpa! Eu! Ţi-ai găsit. Mai bine pun lemne pe afurisitul ăla de foc.

Arăta atât de supărat, încât Phaedra nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu te îngrijora, comentă ea. Cântă doar câteva note şi au să te trimită imediat înapoi, aici jos, să ne bântui. Te-am auzit cântând în baie.

— Eşti cam obraznică, nu-i aşa? mormăi Charles. E timpul să ştii unde ţi-e locul, fetiţo.

Ea ştia că el nu vorbea serios. Nu reuşise niciodată să le intimideze, nici pe ea, nici pe mama ei. Probabil că de asta ţinea la ele, în felul lui, şi de aceea amândouă îi răsplăteau afecţiunea, în ciuda proastei lui dispoziţii cronice. Esther susţinea că încă simţea lipsa lui Helen a lui. Uneori, când mama ei vorbea despre Helen, Phaedra avea impresia că simţea o notă de regret în vocea ei, de parcă ar fi dorit ca un bărbat să fi ţinut şi la ea în felul

ăsta.

Francis Pendenning nu ţinuse niciodată la ea. Îşi luase barmaniţa şi dispăruse complet din viaţa lor. Esther fusese prea mândră să-l urmărească pentru pensie alimentară, iar pe Phaedra n-o interesase bărbatul care o părăsise pe mama ei. Nu încercase niciodată să-l găsească şi nu va face lucrul ăsta.

— Mai vrei ceai? întrebă ea. Sau puţin zahăr?

— Crezi că am nevoie să mă îndulcesc, nu-i aşa? Ha! O să afli când am să dispar. Aşteaptă numai.

Phaedra clătină din cap şi îi zâmbi cu reproş. Nu era uşor să fii căsătorită cu un bărbat care privea propria sa moarte ca pe o gogoriţă cu ajutorul căreia să facă familia lui rătăcitoare să revină la sentimente mai bune. Dar, chiar aşa dictatorial cum era, ea ştia că, atunci când va veni vremea, îi va simţi lipsa.

— Mai am nevoie de apă pentru ceai, spuse ea şi sări grăbindu-se spre bucătărie.

Umplu ceainicul, refuzând să se gândească la Chy an Cleth fără Charles. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la Iain.

Ce-i va spune el mamei ei când o va vedea? Totdeauna a existat o legătură între el şi Esther. Dar dacă face greşeala să lase să se înţeleagă că Phaedra umbla după avantajele pe care le-ar putea avea, era posibil ca mama ei să sară în apărarea unicului ei copil, spunându-i cum se ajunsese la această căsătorie. Dacă se va întâmpla asta, vor avea o adevărată scenă la întoarcerea lui Iain.

Dar nu în faţa lui Charles, care probabil s-ar bucura de aşa ceva. Orice scenă pe care ar face-o Iain ar trebui

să fie în particular.

Era o zi caldă, dar, brusc, Phaedrei i se făcu frig.

Esther Pendenning locuia într-un apartament, la etajul doi al unei clădiri în stil spaniol, cocoţată pe strada înclinată, pietruită, care ducea spre portul Porthkelly. Phaedra îi spusese cândva că balcoanele roz şi arcadele decorative din cărămidă erau total deplasate printre casele vechi de secole care dădeau orăşelului un caracter aparte. Lui Esther nu-i păsa. Îi plăcea căldura modernă a apartamentului ei, precum şi apropierea de magazine.

Azi curăţase în bufete – Phaedra s-ar supăra dacă ar şti –, şi trebuia să recunoască faptul că se simţea puţin obosită. Se uită la ceasul din bucătărie cu numere mari, negre, uşor vizibile. Era ora patru. Da, îşi câştigase dreptul la odihnă. Cu un oftat de uşurare, îşi ridică fusta albastră de vară şi îşi lăsă trupul plinuţ într-unul dintre cele două fotolii de grădină pe care le ţinea pe balcon.

Esther închise ochii şi, mulţumită, îşi făcu vânt cu o pălărie de soare, de pai. Peste un minut, avea să aprindă o ţigară.

Momentul ei de linişte nu ţinu mult. Tocmai când întindea mâna spre bricheta lăsată la îndemână pe măsuţa de plexiglas de lângă fotoliu, auzi paşi în curte. Un vizitator? Cu siguranţă, nu la ea, *la* ora asta.

Se apleca să despartă un paravan de flori care creşteau în cutii de lemn, aşezate de-a lungul balustradei de lemn a balconului.

— Iain! exclamă ea când văzu bărbatul în costum gri zâmbind spre ea. Ce surpriză plăcută! Nu ştiam că ai

venit acasă.

— Nu pentru mult timp, îi strigă el. Dar nu puteam pleca din oraş fără să te văd.

— Ei, sper şi eu asta. Vino sus.

Esther se ridică din fotoliu, ceea ce nu era uşor în ultima vreme, lăsă ţigara în spatele unei perne şi se opri în faţa unei oglinzi care atârna în holul micuţ. Îşi netezi rapid părul blond-pal. Măcar acesta nu arăta încă semnele vârstei. Ceea ce nu se putea spune despre rest, deşi Angus Cooper caracterizase faţa ei rotundă ca fiind „plăcut de plinuţă”. Dar Angus spunea mereu lucruri din astea.

Esther îşi încheie nasturele de sus al bluzei albe şi se duse să-i deschidă uşa bărbatului tânăr pe care îl crescuse până la maturitate, fără ca el să-şi rupă gâtul în cadru! unor escapade şi fără să-l determine pe tatăl lui să i-l rupă.

Ah! făcu o socoteală rapidă în minte. Nu mai e chiar atât de tânăr. Pe faţa lui erau riduri care nu fuseseră acolo în urmă cu doi ani, şi arăta obosit, de parcă poverile vieţii îl doborau.

— Ceai, spuse imediat Esther. Asta-i. Vrei o ceaşcă, nu-i aşa, dragul meu?

— Mi-ar plăcea. Dar îl prepar eu. Tu trebuie s-o iei mai uşor acum, la pensie, Pendy.

Pendy, aşa i-au spus Iain şi sora lui de când erau mici, dar, auzind asta acum, de la acest bărbat cu faţa aspră, i se puse un nod în gât. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise vitalitatea şi tachinările lui Iain în aceşti ultimi doi ani.

— Ha! exclamă ea brusc. Asta ar fi ceva. Ce ştii tu cum

se face ceaiul? Aş vrea să aflu.

Iain zâmbi şmecher.

— Nu sunt neajutorat. Trăiesc singur de Dumnezeu ştie. Câţi ani şi pot să mă descurc cu ceaiul, te asigur.

— Asta trebuie să văd.

Esther se lăsă pe un scaun lângă masa fixată între frigider şi fereastră şi îşi sprijini bărbia în mâini.

— Eşti prea în vârstă ca să locuieşti singur, spuse ea spre spatele lui Iain, care se mişca plin de îndemânare în bucătăria mică, scoţând ceşti şi farfurioare şi punând ceainicul să fiarbă.

El îi zâmbi peste umăr.

— Dimpotrivă. Când am încercat prima dată să trăiesc cu cineva, eram prea tânăr.

— Rosie? Da, erai prea tânăr. Dar nu vârsta era problema, în cazul acela. Rosie era problema. Şi ştii că te-ai căsătorit cu ea doar ca să-i faci în ciudă tatălui tău. Adesea m-am gândit că voi doi vă meritaţi unul pe celălalt.

— Poate că da, fu de acord Iain, fără supărare.

Turnă apa într-un vas pentru ceai, aşteptă câteva momente, turnă ceaiul, adăugă lapte şi îi dădu ei o ceaşcă.

Îşi luă ceaşca lui şi se duse la fereastră.

— Te frământă ceva, dragul meu? întrebă Esther.

Ştia exact ce anume îl frământă, dar se îndoia că-i va spune fără să-l îndemne.

— Nu prea.

Răspunsul lui Iain era necomunicativ, atât cât putea să-l facă. Ea cunoştea această tactică veche.

— Prostii. Te cunosc de prea mult timp ca să nu ştiu

când eşti bosumflat. Eşti supărat din cauza căsătoriei tatălui tău, nu-i aşa?

Ştia că aşa va fi. Nici nu putea să-l învinovăţească. Dar dorea ca el să poată admite lucrul ăsta.

— Deloc. Sper ca ei să fie fericiţi.

Iain înghiţi o gură de ceai. Văzând că Esther nu zise nimic, el puse ceaşca pe marginea ferestrei şi întrebă țâfnos, de parcă ar fi *preferat să vorbească despre* vreme.

— Tu ce simţi în legătură cu treaba asta, Pendy? Phaedra e fiica ta.

— Da, desigur că este. Şi nu trebuie să sune atât de acuzator. Cât priveşte ce simt eu, ei… Phaedra a făcut întotdeauna ce credea că e drept. Ea e o visătoare, dar e foarte practică, de îndată ce a luat o hotărâre. N-am putut s-o opresc, Iain.

— Dar ai fi vrut s-o opreşti?

El își lăsă capul în jos, ca un taur gata să atace.

— Aş fi dorit să nu fie necesar ca ea să se mărite cu Charles. Asta da.

Iain se încruntă și ea știu că răspunsul ei aruncase o sămânţă de îndoială în mintea lui. Ea nu-i putea spune adevărul, pentru că Phaedra îi ceruse asta, dar nici nu voia ca el să gândească rău despre fiica ei.

Cât privea acea căsătorie nebunească, nu, ei nu-i plăcea. Dacă ar fi fost o căsătorie reală, nu ar fi putut-o suporta, din foarte multe motive. Unul dintre acestea fiind faptul că, dacă tânărul bărbat care se uita urât la ea, de la fereastră, ar fi considerat potrivit să viziteze mai des Porthkelly, fiica ei ar fi fost şi acum singură şi liberă.

Dacă încheieturile ei ar mai fi rezistat încă puţin! Dacă n-ar fi fost de acord ca Phaedra să preia grija casei pentru Charles! Fusese egoist din partea ei, ştia lucrul ăsta. Phaedra spusese că, oricum, va fi doar ceva temporar şi îi va face bine o pauză de la micii nebunatici de la şcoală. Dar Esther ştia că se lăsase prea uşor convinsă, pentru că îi plăcuse ideea de a o avea pe aproape pe fiica ei. La început, i se păruse un aranjament atât de bun…

— Ai spus că a fost necesar?

— Da, am spus, aprobă Esther.

Ea ştia ce gândea el, dar nu putea spune nimic care să-l lămurească. El trebuia să aştepte până când Phaedra avea să fie pregătită să-i explice.

Când văzu că el era gata să pună şi alte întrebări jenante, Esther zise repede:

— Te-ai văzut cu Angus? A trecut un an de la moartea lui Meg a lui, dar el tot nu s-a obişnuit să fie singur.

— Da. M-am văzut cu el, răspunse Iain. Acum, despre căsătoria asta…

Esther nu voia să vorbească despre căsătorie.

— Am văzut aseară un program foarte bun despre Grecia antică, zise ea prefăcându-se că nu l-a auzit.

Iain a ştiut întotdeauna când să nu insiste asupra unui lucru.

— Deci, tot te mai interesează Grecia? întrebă el cu resemnare.

— Ei, acum nu chiar atât cât odinioară. Îmi plăcea în tinereţe să citesc despre zei şi zeiţe.

— Îmi amintesc.

Iain încerca să pară interesat.

După ce vreo douăzeci de minute nu vorbiră despre nimic în mod special, el își luă ceașca și se duse să-și mai toarne ceai. Apoi se răzgândi.

— Cred că e mai bine să plec, spuse el. Mulțumesc pentru ceai. Chy an Cleth nu mai e cum era, fără tine, Pendy.

— Gândește-te la avantaje. Puteai pierde mult mai mult decât o bătrână îngrijitoare.

Iain își înclină capul într-o parte.

— Și ce vrei să spui cu observația asta criptică?

— Nimic, zâmbi Esther.

— Pe naiba, mârâi Iain.

Traversă camera și o sărută pe frunte.

Un minut mai târziu, ea îl auzi coborând în fugă scara.

Esther oftă. Iain se străduia să-și ascundă resentimentele, dar, cunoscându-l atât de bine, îi era ușor să ghicească faptul că *suferea.* Va supraviețui, fără îndoială. Era născut să supraviețuiască unui asemenea lucru. Dar spera că Phaedra avea să-i spună în curând adevărul.

După ce își turnă o ceașcă de ceai călduț, se duse înapoi pe balcon, își salvă țigara de sub perna galbenă și o aprinse cu un oftat de ușurare.

Ah! Acum era mai bine. Inspiră adânc, trăgând fumul în plămâni, apoi expiră cu încântare. Dar când trase a doua oară, o mișcare în curte îi atrase atenția. Uitându-se printre flori, văzu că Iain se oprise lângă arcada de cărămidă care ducea în stradă. Era cu spatele spre ea și avea umerii lăsați, de parcă purtau greutatea lumii întregi. După *un* timp, duse degetele la frunte și le ținu acolo.

Cât de bine își amintea ea de gestul acesta. Însemna că încerca să potolească o enervare pe care nu o mai putea controla, pentru că cineva sau ceva refuza să se supună voinţei lui. Învăţase gestul deja tatăl lui.

Esther mai trase un fum din ţigară şi închise ochii. Când îi redeschise, curtea era pustie.

Capitolul 3

Iain se uită urât în stradă la o pereche de turişti care se îndreptau spre *Câinele pătat* și lovi cu pumnul în cărămizile roz ale arcadei ornamentale.

Contactul îi juli încheieturile degetelor, mutându-i gândurile de ta problemele mai arzătoare. Din fericire, uşurarea nu fu de durată.

Despre ce oare vorbise Pendy? „Gândește-te la avantaje”, spusese ea. Ce avantaje? Datorită planurilor tatălui lui și ale afurisitei ei fiice, el pierduse unica siguranţă a vieţii lui, Chy en Cleth. Trase nervos de cravată, lărgind nodul şi descheindu-şi nasturele de la gât al cămășii. La naiba! Oricât de devotat îi era lui Pendy, ea avea capacitatea enervantă de a-şi ţine gura atunci când îi convenea.

În ce o privea pe fiica ei… își băgă pumnii în buzunare, simţind cum muşchii maxilarului se întind şi se încordează în timp ce mergea pe strada cu pietre de râu. În ce o privea pe Phaedra, i-ar plăcea să… Ce i-ar plăcea să-i facă micii vrăjitoare, dacă ar avea ocazia? *e* putea gândi la o serie de opţiuni, unele mai plăcute

decât altele. Se uită urât la o margaretă care creştea între pietrele pavajului.

Phaedra îi furase dreptul lui prin naştere, fără îndoială. Dar, în anii de când nu o văzuse, ea se transformase în creatura cea mai seducătoare, mai ameţitoare, pe care avusese nefericirea să-şi pună ochii. Chiar în rochia aia cenuşie, ca un sac…

Rosie, care avea obiceiul să-şi sublinieze silueta purtând haine de piele, de dantelă sau din tot felul de materiale strălucitoare, lucioase, cunoscute de femei, nu ajungea nici la călcâiele Phaedrei Pendenning îmbrăcată în pânză cenuşie.

El presupunea că recunoscuse lucrul ăsta, în subconștient, încă din ziua în care o dusese la Exeter să prindă trenul spre colegiu. Dar în anii următori se căsătorise, rămăsese văduv şi acum se gândea doar ocazional la tânăra fată pe care o sărutase impulsiv pe un peron friguros, demult, într-o după-amiază de septembrie.

Phaedra nu mai era o fată, dar asta nu oprea amintirea nedorită să revină şi să-l lovească în stomac.

El îşi continuă urcuşul pe stradă, cu capul în jos, fără. Să ţină seama de privirile curioase ale turiştilor care treceau pe lângă el.

La naiba, trebuia să uite că sărutul acela avusese lor vreodată. Să uite gustul buzelor ei, să nu mai simtă în braţele lui trupul ei de adolescentă. Cât avea acum, douăzeci şi şapte de ani? Trupul ei era de femeie, plin, curbat în toate locurile necesare. Cum subliniase bătrânul lui tată.

Slavă Domnului că Charles, nu putea să se folosească

de acele curbe, Iain încetini brusc pasul. Ce-i păsa lui ce făcea bătrânul cu Phaedra? Important era că în curând nu va mai putea face nimic.

Încruntarea lui Iain se adânci când ocoli o grămadă *maronie,* suspectă, de pe pavaj și ajunse în vârful dealului.

Jos era Chy an Cleth, casa lui din nord, santinelă deasupra oceanului, așa cum stătea de peste două sute de ani. Astăzi, oceanul acela era albastru şi liniştit, dar ştia prea bine cât de repede se putea schimba. Îşi înălţă capul, inhalând mirosul pe care îl simţea în momente critice, în oraşe din întreaga lume, atunci când se gândea la Cornwall și la casa pe care o numise întotdeauna căminul lui.

Curând, Chy an Cleth nu va mai fi a lui, din cauza unui tată care a dat moştenirea ce i se cuvenea lui unei femei fără conştiinţă, care a luat-o.

Iar rana, cea mai adâncă rană care îl împingea la visuri de răzbunare de nerostit o provoca faptul că aceeaşi femeie fusese cândva fetiţa care a spus că-l iubește.

Ce mai dragoste! Ce mai promisiuni! Trebuia să fi învăţat până acum că dragostea era un mit inventat de optimiști fără leac și de visători nebuni și că promisiunile valorau doar atât cât micile vrăjitoare, drăguţe şi şirete, care le făceau.

— Mulţumesc, Rosie, mormăi el spre un pescăruş care zbura foarte jos. Ai făcut tot ce-ai putut ca să mă vindeci, nu-i aşa? Dar se pare că lecţia nu a mers suficient de departe.

Pescărușul ţipă, drept răspuns, Iain îi arătă pumnul şi

se întoarse în direcţia casei care, până ieri, fusese singura ancoră neclintită din viaţa lui.

Cincisprezece minute mai târziu, când intra în salon, avea fixată pe faţă masca unui preşedinte al consiliului de conducere.

De acum încolo, va avea nevoie de faţa asta mai mult ca oricând. Pentru că Societatea de publicitate *Trebanian* era tot ce avea.

Charles stătea în fotoliul lui cu un aer de expectativă. Noua lui mamă vitregă era cu spatele la el şi era ocupată să toarne băuturile dinaintea cinei. Se întoarse când îl auzi intrând şi, imediat, vărsă pe covor nişte sherry foarte scump, Iain clătină din cap şi rămase în cadrul uşii.

Phaedra îşi muşcă buza şi îi studie faţa, ca să vadă ce se petrecuse între el şi mama ei. El îi răspunse plat, cu un foarte uşor zâmbet abia schiţat.

— Cum se simte mama? întrebă ea, dându-i un sherry soţului ei, care însă îl refuză, mormăind că risipise deja destul și că prefera un whisky.

— Ea părea să fie foarte bine, răspunse Iain. Considerabil mai bine decât ce mă aşteptam să văd după cele ce mi-ai spus.

Era un tăiş în vocea lui care nu-i plăcea. Voia oare să sugereze că niciodată nu fusese ceva rău cu mama ei?

— N-am minţit, spuse ea. Mama are într-adevăr artrită.

— Am sugerat eu că nu are?

Se duse la bufetul cu băuturi şi îşi turnă un whisky.

Phaedra se lăsă în fotoliul auriu.

— Nu, m-am gândit doar…

— Nu te mai gândi. Asta face doar ca lucrurile să fie mai confuze.

El ridică paharul şi clătină lichidul la lumină.

Phaedra îşi aminti că acesta era Iain şi că această Chy an Cleth era căminul lui drag. Dar asta nu o ajută. În cele din urmă, pentru că nu era stilul ei să arunce perne, vaze sau pilulele soţului ei, se ridică, se îndreptă ţinând în mână paharul cu sherry respins de Charles şi trecu pe lângă Iain în tăcere, demnă.

Când te gândești că îi găsise scuze bărbatului acestuia. Era o greşeală pe care nu o va mai repeta.

Cu buzele strânse, se mişcă prin bucătărie, făcând ultimele pregătiri pentru masa de seară. Când peste nu mult timp ea anunţă cina, nu se mai făcu nicio referire la vizita lui Iain la mama ei.

Singurul care părea gata să se bucure de masă era Charles care, între înghițituri, îi arunca lui Iain înţepături în legătură cu activitatea de publicitate. Din când în când, punea jos furculiţa şi cuţitul, ca să urmărească o reacţie.

Spre dezamăgirea lui vizibilă, nu se produse nicio reacţie, Iain se concentra asupra mâncării, apreciativ, şi răspundea glumelor tatălui său cu câte o jumătate de zâmbet sau o ridicare din umeri nonşalantă.

Phaedra, văzând frustrarea crescândă a soţului ei, începu să se îngrijoreze că o să se enerveze până când va face un atac. Dar, exact când era gata să intervină, telefonul sună ascuţit în hol, făcând-o să tresară. Se grăbi să se ducă să răspundă, bucuroasă de șansa de a scăpa, fi şi pentru un moment.

Telefonul era de la biroul lui Iain.

El lăsă jos şervetul şi se duse fără grabă să vorbească. Când se întoarse, ignoră cele două perechi de ochi ce-l fixau cu o curiozitate nemascată şi îşi continuă masa metodic.

Abia după ce consumă ultima boabă de mazăre şi ultima înghiţitură de cartofi, îşi puse jos cuţitul şi furculiţa, bău puţină apă şi zise:

— Sunt sigur că amândoi veţi fi nefericiţi aflând că trebuie să plec la Londra într-o oră.

Phaedra îşi fixă privirea pe o pată de lumină portocalie lăsată de soare pe pereţi.

Charles întrebă:

— Care-i problema? Agenţia a dat faliment?

Chicoti ca o vrăjitoare pe scenă.

— Nici vorbă de aşa ceva. Doar o mică urgenţă în legătură cu un cont al nostru. Trebuie să zbor ia Paris mâine dimineaţă.

Phaedra rămase uimită că simte o înţepătură de dezamăgire.

— Paris? spuse ea. Dar nu poţi…

— Bineînţeles că pot. Tonul lui era condescendent. Dar să nu-ţi imaginezi că n-o să mă întorc să văd ce ai de gând. Nu te-aş sfătui să începi să ai idei…

— Idei?

Luă paharul, văzu că e gol şi îl umplu până sus dintr-o carafă de cristal.

— Dacă prin asta vrei să spui… continuă ea.

— Vreau să spun că mă aştept să ai grijă de tatăl meu şi de casa lui, o întrerupse brusc Iain. Şi nu mă aştept să constat mai târziu că ai făcut drumuri inutile la bancă. Nu vreau ca tatăl meu să ajungă falit în timp ce încă este

în situaţia de a-şi folosi banii.

— Phaedra e soţia mea. Ai grijă cum vorbeşti cu ea, sări Charles.

— A, să am grijă s-o urmăresc, replică Iain. Să nu te îndoieşti de asta. Acum, să mă scuzaţi…

Împinse scaunul în spate și se ridică, înclinându-se ironic spre Phaedra.

— Îmi pare rău că nu mai pot onora masa ta excelentă. Dar știu că tu, mai mult decât oricine, înțelegi că afacerile sunt înaintea plăcerii.

Phaedra se ridică şi ea.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

Îşi puse mâinile în şolduri, obosită de insinuările lui prea puţin voalate şi hotărâtă să-l facă să vorbească pe şleau.

— Nu eşti proastă, Phaedra, replică Iain. Doar că faci achiziţii, după cum văd.

Îşi duse degetele la buze şi îi aruncă un sărut.

— La revedere, mamă vitregă.

Apoi, întorcându-se spre Charles, zise:

— La revedere, tată. Mă întorc de îndată ce rezolv problema la Paris. Ai grijă de tine.

Phaedra nu era sigură, dar se părea că el rostise ultima propoziţie cu alt ton, de parcă vorbea cu adevărat serios. Din cauza asta, ea uită să-i mai spună să nu fie un nemernic.

În mod previzibil, Charles îi spuse că nu era nevoie să vină înapoi.

O jumătate de oră mai târziu, Phaedra stătea la o fereastră de la etaj, uitându-se după Iain care ieşea cu maşina pe poartă şi se îndrepta spre şosea. Foarte

repede, ajunse la concluzia că afacerea cu publicitatea, pe care Charles o dispreţuia atât de mult, probabil că merge remarcabil de bine. Vechea maşină *Austin-Healey* a lui Iain aparţinea trecutului. Acum el conducea o maşină *Porsche* ultimul model.

A doua zi dimineaţă, când veni infirmiera Clemens să-l vadă pe Charles Phaedra profită de ocazie să se ducă s-o viziteze pe mama ei.

În momentul în care sună la uşă, auzi o lovitură, apoi ceva ce putea fi un sertar trântit. Când Esther o lăsă în cele din urmă să între, nasul ei simţi miros de fum.

Phaedra oftă.

— Mamă, iar ai fumat, o acuză ea.

— Ultima, răspunse imediat Esther. Nu puteam s-o arunc, nu-i aşa?

Phaedra nu înţelegea de ce nu putea, dar ştia că nu avea rost să spună lucrul ăsta. O îngrijora fumatul mamei ei. Adesea îşi pierdea răsuflarea, promitea mereu că se lasă, dar cumva nu ajungea niciodată să facă asta. În mintea lui Esther, mâine sau săptămâna viitoare erau destul de curând.

Phaedra o urmă afară pe balcon, unde fumul era risipit de briza proaspătă de iunie care venea dinspre sud.

— Ce-a spus Iain? întrebă ea de îndată ce se aşezară amândouă cu câte o ceaşcă de cafea.

Esther îşi trase fusta în jos.

— Nu prea multe, zise ea vag. Părea cam trist.

— E puţin cam trist. Chiar ceva mai mult. Atunci, n-a zis nimic despre căsătorie?

— Nu. Când l-am întrebat ce părere are despre asta, a

zis că speră că veţi fi amândoi fericiţi. Să-ţi spun adevărul, draga mea, am avut sentimentul că el nu era prea fericit.

— Nu i-ai spus?

— Să-i spun de ce te-ai căsătorit cu Charles? Nu, nu i-am spus. Mi-ai cerut-o tu. În plus… își îndreptă perna de la spate. O să-i fie destul de greu să facă faţă la ceea ce ai făcut tu pentru el. E mai bine să nu audă asta de la mama ta.

— Presupun că așa e. Dacă o să audă de la cineva, murmură Phaedra.

Esther tuşi.

— Ce vrei să spui?

— Ah, mamă. A fost un porc tot timpul cât a fost acasă. Încep să mă gândesc că ar fi trebuit să-l las pe domnul Trebanian să vândă casa.

Își lăsă bărbia în piept și se uită urât la pata în formă de stea lăsată de un pescăruș venit în vizită.

— Dacă Charles Trebanian ar fi vrut să-și vândă casa, ar fi făcut-o, spuse Esther cu fermitate. Dacă mă întrebi pe mine, el are altceva de gând.

Îi aruncă fiicei ei o privire greu de interpretat.

— Ce anume, să se însoare cu mine? De ce să-i pese de așa ceva? Nimic nu s-a schimbat, în afară de numele meu. Sunt tot îngrijitoarea lui.

Din câte mi-ai spus, el s-a căsătorit cu tine ca Joan și Iain să nu aibă o bază ca să se opună voinţei lui, asta după ce a căzut de acord să-ţi lase ţie casa în loc ș-o vândă acelui Peter Sharkey care voia s-o transforme într-un hotel elegant, cu preţuri mari.

— El a făcut toate astea. Totuşi, nu cred că ei s-ar fi

opus. Lui Joan nu-i pasă de Chy an Cleth, iar Iain…

— Iain ar fi fost prea mândru. Ştiu. Nu crezi că Charles ştie şi el de treaba asta?

Esther luă ceaşca, sorbi gânditoare din cafea şi-o puse înapoi pe farfurioară, cu un mic zgomot.

— Problema este că Charles a vrut întotdeauna ca lucrurile să fie absolut clare. În mintea lui, dacă se căsătorea cu tine, asta era probabil un fel de asigurare. Doar dacă…

— Doar dacă?

Phaedra se întinse inhalând mirosul portului, deosebit de puternic în dimineaţa aceea: peşte, alge moarte şi marea.

— Nu ştiu, ridică din umeri Esther. Dacă tot ce voia era să-şi pedepsească aspru copiii pentru că s-au opus voinţei lui, putea să vândă Chy an Cleth şi gata. Dar n-a făcut asta.

— Nu. N-a făcut asta, fu de acord Phaedra.

Se uită într-o doară la ceas şi sări în picioare.

— Vai, nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Infirmiera o să fie gata de plecare peste câteva minute.

O îmbrăţişă repede pe mama ei şi se întoarse să plece.

Era gânditoare când urcă dealul repede. Era adevărat că Charles putea realiza totul fără să se însoare cu ea. Dar atunci nu ar fi avut satisfacţia de a vedea consternarea copiilor săi pentru ceea ce făcuse. Nu că ar fi obţinut prea mare satisfacţie de la Iain, iar Joan nici măcar nu ştia încă.

Phaedra renunţă. Niciodată nu avusese rost să încerce să-i înţeleagă pe cei din familia Trebanian, iar ea

nu avea să-şi piardă vremea acum. Avea destulă treabă cu îngrijirea lui Charles.

Dacă nu i-ar plăcea atât de mult să provoace necazuri!

Oftă şi grăbi pasul când o văzu pe infirmiera Clemens urcându-se în maşina ei.

Trecu o săptămână şi nicio veste de la iain, iar Phaedra începu să respire mai uşor. Apoi, Charles se simţi mai rău şi ea nu se mai îngrijoră de Iain, concentrându-şi toată energia asupra tatălui. Dar abia într-o dimineaţă rece, ploioasă, de la începutul lui iulie, preocuparea ei se transformă aproape în panică.

Infirmiera sosi ca de obicei să-şi facă vizita, dar Phaedra deschise uşa înainte ca ea să sune.

— Ah, sunt atât de bucuroasă că ai venit, strigă ea. A avut o noapte. Îngrozitoare şi e foarte slăbit în dimineaţa asta. Nici măcar nu s-a putut scula din pat.

— Atunci e mai bine să n-o facă, spuse infirmiera Clemens, care mirosea a medicamente şi antiseptice.

Phaedra era în urma ei când aceasta intră în dormitorul mare, întunecat, cu tapetul roz deschis, care se decolorase de-a lungul anilor. Charles refuza să schimbe tapetul pentru că demult Helen a lui fusese cea care îl alesese. Azi, aerul din cameră era greu de medicamente şi boală.

În mijlocul patului uriaş cu patru stâlpi, trupul mic, slab, al lui Charles părea pierdut şi neînsemnat. Dar când Phaedra se apropie, văzu că ochii lui erau luminaţi de resentimente şi sclipeau de maliţiozitate pe faţa palidă, suptă.

— Ar trebui să meargă la spital, zise infirmiera

Clemens, după o scurtă examinare. Îl chem pe doctorul Polson.

— Pe naiba! N-ai să-l suni! zise Charles aruncând flăcări din privire.

Infirmiera se întoarse spre Phaedra pentru sprijin.

— Doamnă Trebanian, trebuie să-l faceţi să înţeleagă…

— Înţeleg, sări Charles, cu o voce surprinzător de puternică. Vreţi să mă duceţi în afurisitul ăla de spital ca să mă omorâţi mai repede.

— Domnule Trebanian, vrem să vă ajutăm, nu să vă…

— Poţi să mă ajuţi ieşind naibii din casa mea.

— Dar, domnule Trebanian…

Charles se luptă să se ridice într-un cot.

— Şi să nu mă iei pe mine cu „dar”, Nancy Clemens. Nu mă poţi interna în spital împotriva voinţei mele. Phaedra, condu-o afară!

Extenuat de scena lui de autoritate, se uită încă o dată feroce la ele şi se lăsă înapoi pe perne. Un moment sau două mai târziu, clipi, apoi închise ochii.

— Nu te îngrijora, îi şopti Phaedra infirmierei. O să am eu grijă de el. Acum o să doarmă un timp.

Ambele ieşiră din cameră, iar infirmiera Clemens coborî repede scara ca să-i dea un telefon doctorului Polson.

— Doctorul o să rezolve curând problema, spuse ea plină de încredere.

— Da, fu de acord Phaedra. Sunt sigură că o s-o rezolve.

De îndată ce plecă infirmiera, ea ridică telefonul să sune pe cineva. Dar nu răspunse nimeni la numărul

chemat. Oftă. Asta îi lăsa o singură alternativă.

— Domnul Trebanian? repetă o voce de femeie ca un ciripit când i se făcu legătura, în sfârşit, cu secretara lui Iain.

— Da, s-a întors, dar mi-e teamă că nu puteţi vorbi cu el. E… într-o şedinţă.

Asta era promisiunea lui Iain că o să se intereseze de tatăl lui când se va întoarce în Anglia. Phaedra se uită cum plouă tare acum, lovind geamurile, stropii răspândindu-se ca nişte stele mari, transparente.

— Mi-e teamă că trebuie să vorbesc cu el, zise ea. E urgent.

— Îmi pare rău. Nu e liber. Dacă vreţi să vă lăsaţi numele.

Phaedra reuşi să nu scrâşnească din dinţi. Femeia pe care Joan o numea „femeia-dragon, superplătită, a lui Iain” era o paznică foarte eficientă a timpului lui.

— Sunt doamna Trebanian, mama lui vitregă.

— Mamă vitregă! exclamă femeia. Habar n-am avut…

Se opri brusc când cineva din cameră spuse un cuvânt pe care Phaedra nu-l mai auzise, dar al cărui înţeles era destul de clar.

Un moment mai târziu, Iain apăru pe fir.

— Phaedra? Ce naiba s-a întâmplat că mă suni la birou? Am o şedinţă importantă peste cinci minute, după oare…

— Cred că e mai bine s-o amâni. Tatăl tău e foarte bolnav. Ar trebui internat în spital, dar nu vrea.

La capătul celălalt era tăcere. Când Iain vorbi din nou, tonul lui era mai liniştit, dar nu mai puţin autoritar.

— Bineînţeles că nu o să se ducă. Cei din familia

Trebanian nu mor în spitale. Aranjează imediat să aibă infirmiere permanente. Şi nici nu te gândeşti să faci economie. Mă înţelegi?

Phaedra strânse receptorul şi rezistă dorinţei de a-l arunca de perete.

— Sigur că înţeleg. Dar nu crezi că i-ar fi mai bine în spital?

— Nu, dacă faci aşa cum îţi spun eu. Îngrijire bună, de asta are nevoie şi asta mă şi aştept să capete. Şi nu-mi pasă dacă acest lucru va necesita fiecare bănuţ pe care plănuiai să-l cheltuieşti pentru tine.

— Ce? Phaedra luă telefonul de la ureche şi se uită la el cu lacrimi de furie în ochi. Iain, îndrăzneşti să sugerezi că m-aş putea gândi să-l lipsesc pe tatăl tău de o îngrijire cumsecade, doar ca să… ca să…?

— Ca să cheltuieşti banii lui pe lux pentru tine? Da, gândul ăsta mi-a trecut prin minte. Acum, să nu mai pierdem timpul. Tu porneşte acţiunea la Porthkelly şi eu am să vin acolo de îndată ce voi putea. Ai sunat-o pe Joan?

Phaedra se mai lupta încă să-şi tragă respiraţia. Dintre toţi porcii ignoranţi, aroganţi, nesuferiţi, Iain Trebanian trebuia să ia premiul. Dar asta avea să i-o spună mai târziu. Acum nu avea timp.

— Nu, răspunse ea cu răceală. Am încercat, dar n-am reuşit s-o găsesc. Las în seama ta să dai de ea, mai ales că ai nevoie de ceva la care să te gândeşti în afara poveştilor pe care le inventezi despre vrăjitoare rele care uneltesc împotriva tatălui tău. Pe care, întâmplător, îl iubesc. La revedere, Iain.

Ea închise înainte ca el să poată răspunde şi se grăbi

să urce să vadă ce face Charles. La naiba cu Iain. Avea pe cineva mai important la care să se gândească.

Charles mai dormea încă. În repaos, trăsăturile lui erau mai blânde, mai puţin maliţioase, amintindu-i de binefăcătorul care o trimisese la colegiu fără să se aştepte la vreo recompensă personală. Ce păcat, ce mare păcat că nu şi-a prea arătat latura asta propriilor săi copii.

Se aplecă deasupra patului să-i netezească părul cenuşiu căzut pe frunte.

Doctorul Polson sosi câteva minute mai târziu. După o privire, fu de acord că, în aceste condiţii, îngrijirea specializată permanentă ar fi mai bună pentru inima pacientului decât dacă l-ar interna în spital, împotriva voinţei lui.

După o oră, o infirmieră mică, blondă, fu instalată în camera lui Charles, iar Phaedra se duse s-o sune pe mama ei.

— Vin imediat acolo, zise Esther.

Se ţinu de cuvânt. Peste zece minute, gâfâind puţin, ea era în micul vestiar de lângă hol, închizându-şi umbrela veche.

— Vai, mamă. Nu trebuia să te grăbeşti. Mai doarme încă, protestă Phaedra.

— Bine. În felul ăsta nu face rele, nu-i aşa? Hai să ne uităm la el.

Esther vorbea greu, iar când Phaedra încercă să o ajute să urce scara, ea o dădu deoparte.

— Nu sunt invalidă, protestă ea. Doar puţin înţepenită la încheieturi. Mă descurc.

Charles deschise ochii când auzi pantofii ei greoi pe

covor.

— Esther! zâmbi slab. Am ştiut că ai să vii.

— Bineînţeles că ai ştiut. Am fost mulţi ani alături, tu şi cu mine.

Vocea lui Esther era neobişnuit de răguşită.

— Aşa-i. Vino mai aproape să te pot vedea.

Charles îi întinse mâna. Esther îşi trase nasul şi îi luă mâna cu o mişcare curioasă, tresărită.

— Nu prea mai ai ce vedea, murmură ea lăsându-se pe scaunul de lângă pat.

— Prostii. Tot mai eşti o femeie care arată bine. Aproape la fel de drăguţă ca infirmiera mea aici de faţă.

Charles făcu un gest slab cu mâna liberă spre micuţa infirmieră care stătea într-un fotoliu cu un tricotaj roz în poală. Ea chicoti jenată.

Esther clătină din cap.

— Charles, n-ar trebui să spui lucruri pe care nu le crezi.

— Spun adevărul, zise el. Întotdeauna am gândit aşa. Îmi pare rău, Esther. Îmi pare rău. Aş dori să-mi fi dat seama, dar era prea târziu, nu-i aşa? Tu şi cu mine, noi…

Inspiră adânc, hârâit, şi îi lăsă mâna jos.

Clinchetul andrelelor infirmierei rupeau tăcerea, iar Phaedra, urmărind faţa mamei ei, o văzu pe Esther că închide ochii, de parcă nu suporta să-l vadă pe vechiul ei stăpân într-o asemenea stare.

— A adormit, mamă, şopti ea.

Esther tresări.

— Da. Da, ştiu.

Deschise din nou ochii şi se uită la silueta slabă din pat.

— Era atât de solid, de frumos, când l-am văzut prima dată…

Nu părea că aşteaptă vreun răspuns, dar, cum nu veni niciunul, ea se aplecă şi depuse un sărut pe buzele lipsite de sânge ale bătrânului.

El gemu încet şi zise:

— Helen.

Umerii lui Esther căzură, murmură ceva în şoaptă şi se ridică.

— Nu trebuie să pleci, spuse Phaedra cu blândeţe.

Era important să spună asta. Aici se întâmpla ceva ce ea nu înţelegea.

— Nu, e… e-n regulă. Copiii lui au să fie curând cu el. Ai grijă de el, Phaedra. Eu…

Esther aruncă o ultimă privire spre Charles şi ieşi din camera bolnavului.

Phaedra aşteptă câteva momente înainte de a o urma.

Mama ei era la jumătatea scării, ţinându-se de balustradă.

— Mamă! Mamă, te simţi bine? întrebă Phaedra. Esther se întoarse spre ea. Deşi nu scotea niciun sunet, lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji.

— Mamă! repetă Phaedra.

Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe mama ei plângând.

Esther ridică o mână, clătină din cap fără o vorbă şi continuă să coboare scara. Păşea cu grijă pe fiecare treaptă, de parcă era o femeie foarte bătrână.

— Acum, du-te înapoi la Charles, îi spuse ea Phaedrei când ajunse în hol. Spune-i… Nu. Ai doar grijă de el. Te rog.

Vocea ei era mai puţin sigură decât altădată, iar ceva din ea o opri pe Phaedra s-o roage să mai aştepte. O urmări, încruntată, pe mama ei mergând ţeapănă prin hol, luându-şi haina de ploaie şi umbrela din vestiar. Abia după ce Esther deschise uşa şi ieşi afară în ploaie, ea fu capabilă să se scuture de paralizia aceasta şi să se mişte.

— Mamă, n-ar trebui să ieşi pe ploaia asta, ţipă ea. Cu artrita ta…

Ajunse la uşa din faţă fără să-şi dea seama cum. Dar exact când o deschise, *Fiat*-ul vechi al lui Angus Cooper se opri brusc lângă poartă.

Angus? Phaedra rămase cu gura căscată când o văzu pe mama ei închizând umbrela scuturând-o şi urcându-se în maşină, alături de vechiul ei prieten.

Frecându-şi ochii, Phaedra se întoarse în casă.

Vreo trei ore mai târziu, maşina *Porsche* a lui Iain se opri pe aleea de prundiş.

Când se duse să-l întâmpine, Phaedra îşi dădu seama că linia gurii ei devenise rigidă. Nu-i păsa. Iain era ultima persoană pe care voia s-o vadă sau căreia să-i vorbească.

Din nefericire, în situaţia de faţă, nu avea de ales.

— Cum se simte? întrebă Iain, ignorând ploaia şi sărind din *Porsche* cu o agilitate care ar fi fost impresionantă, dacă Phaedra ar fi fost într-o stare de spirit impresionabilă. Purta acelaşi costum de director. Oare şi-l scotea vreodată, se întrebă ea, sau se presupunea că era un fel de simbol al puterii? Dacă era aşa, avea efect. El arăta într-adevăr formidabil, intimida

şi, da, trebuia să recunoască, era tulburător de sexy, pentru un fiu vitreg.

— Tatăl tău nu are dureri, dar e foarte Slăbit, răspunse ea rece. Doctorul Polsen zice că nu trebuie să se supere.

Iain se uită la ea tăios şi veni spre casă, fără să-i pese de ploaia care îi curgea pe faţă.

— Sugerezi că eu aş putea să-l enervez? întrebă el.

— Bănuiesc că enervezi multă lume, zise Phaedra lăsându-l să treacă. Fii doar cuviincios.

El se opri atât de aproape de ea, încât trupurile lor aproape că se atingeau. Ea simţea umezeala caldă ce emana din hainele lui.

— Sunt întotdeauna cuviincios. Dar ai dreptate într-o privinţă, Phaedra. Mi-ar face mare plăcere să te supăr pe tine, când o să am timp.

Cu aceasta, el se depărtă şi urcă în fugă scara.

— Phaedra, ale cărei membre deveniseră supărător de amorţite, îşi înghiţi vorbele pe care voia să i le arunce în spate. Pe moment, se gândi să-l lase singur cu tatăl lui şi cu infirmiera. Dar nu avea încredere totală în el că n-o să-l agite pe Charles, în starea de slăbiciune a soţului ei, acest lucru ar fi putut deveni dezastruos.

În cele din urmă, îl urmă încet pe Iain, sus, în dormitor.

Când ea intră, el era aplecat deasupra patului. Infirmiera îşi găsea de lucru, plină de tact, la o masă încărcată de pilule.

Faţa lui Iain era în umbră, dar, când vorbi în cele din urmă, vocea lui era joasă şi mai puţin aspră decât de obicei.

— Bună, tată, îl auzi Phaedra spunând. Nu trebuia să mergi atât de departe ca să-mi atragi atenţia.

— Hm. Afurisită obrăznicie.

Răsuflarea lui Charles era grea, dar asta nu-l opri să adauge irascibil:

— N-ar fi trebuit să te însori niciodată cu fata aia, Rosie.

— Probabil că n-aş fi făcut-o dacă tu nu mi-ai fi spus că nu se poate, recunoscu Iain.

El îşi întoarse capul când Phaedra tuşi în pumn, iar când privirile lor se întâlniră, ea crezu că vede începutul unui zâmbet.

Charles aşteptă să-şi recapete suflul, apoi mormăi:

— Așa a fost? Şi presupun că te-ai fi dus să lucrezi la, bancă dacă aş fi avut bunul simţ să te opresc.

— Nu. Asta era altceva. M-a interesat întotdeauna publicitatea.

— Zău așa? Ei bine, o să vedem acum care dintre noi râde la urmă. Nu-i aşa? I-am lăsat totul Phaedrei, ştii asta.

— Da, ştiu.

Iain se uită prin cameră spre locul unde era ea, lângă uşă. Deşi privirea din ochii lui nu putea fi descifrată, o făcu să se dea cu un pas înapoi.

— E tot ce meriţi, băiete. Ştii asta, nu-i aşa? rosti Charles răguşit.

— Presupun că aşa este, fu de acord Iain. Ar fi trebuit să fiu cu ochii pe Phaedra.

Se îndreptă cât era de lung.

Phaedra mai făcu un pas înapoi şi se lovi de cadrul uşii. Ea observă zâmbetul mic, dur, de pe faţa lui Iain şi

ridicarea subtil agresivă a bărbiei lui. Să-l ia naiba! Ştia că va provoca o scenă în camera de bolnav a lui Charles.

— Hm!

Charles părea că ştie şi el lucrul ăsta, iar ea bănuia că regretă că nu va avea ocazia să fie martor la necazul ce va rezulta inevitabil din aceste maşinaţiuni. Dar, când vorbi din nou, el păru doar obosit.

— Da, să faci asta, băiete. Fă asta… urmăreşte-o pe tânăra Phaedra…

Când ea se uită din nou, el adormise.

Iain îşi băgă mâinile *în* buzunare, se uită la ea laconic şi zise:

— Ei? Pe care parte din tine să-mi pun ochii mai întâi?

Phaedra îi întoarse spatele şi coborî să se îngrijească de cină.

Iain nu făcuse niciun zgomot şi nici nu-şi arătase în vreun fel prezenţa, dar Phaedra ştia că venise în bucătăria ei. Lăsă cartoful pe care-l curăţa şi se întoarse, văzându-l stând lângă uşă.

Privirile lor se întâlniră într-o apreciere reciprocă, chiar înainte ca ea să se întoarcă în mod deliberat şi să revină la curăţatul cartofilor.

— Phaedra…

El veni în spatele ei, îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse cu faţa spre el, fără efort.

— Phaedra, de când e tata aşa?

Ea îi ajungea cu capul exact sub bărbie, iar respiraţia lui aromată îi atingea părul. Phaedra înghiţi în sec şi strânse mai tare cuţitul de curăţat cartofi.

Iain se uită la acesta, îşi înălţă o sprinceană şi îi dădu

drumul.

— Ei? întrebă el.

Ea duse mâna la spate cu ochii în ochii lui. Cuţitul căzu cu zgomot în chiuvetă.

— Charles e bolnav de câtva timp, răspunse ea. Ieri a început să-i fie mai rău, după cum ai fi știut dacă te-ai fi întors să-l vezi, aşa cum ai promis.

Iain ridică bărbia.

— Dacă te interesează, de la Paris m-am dus direct la New York, m-am întors aseară târziu şi intenţionam să vin aici mâine. Ai făcut cum ţi-am zis?

— Ce mi-ai spus mie?

Nu putu să-şi ascundă sarcasmul.

— Da, o ignoră el. Am spus să angajezi infirmiere în permanenţă. Ai făcut asta?

— Da. Am făcut asta. Sunt soţia lui, Iain. Îmi pasă de el. Spre deosebire de tine, eu îl îngrijesc de mai mult de un an. Când mi-am dat seama că n-o să accepte să se interneze în spital, bineînţeles că am aranjat să vină acasă infirmiere. Ce puteam face altceva?

— Nu prea mult. Sper că nu ţi-a fost prea greu.

Ura dispreţul din ochii lui. Ura insinuările lui înţepătoare, ura totul la el. Dar Charles, care fusese mentorul ei şi acum era soţul ei, zăcea bolnav şi era poate pe moarte, acolo sus. Nu era momentul, nici locul să înceapă un război verbal cu fiul lui.

— Am fost bucuroasă s-o pot face, răspunse ea şi se întoarse cu spatele la el.

Luă un cartof mic şi începu să-l cureţe, ştiind că el era în spatele ei. În jurul lui Iain era un fel de magnetism care nu putea fi ignorat, chiar atunci când nu se mişca

sau nu vorbea. Simţi uşor mâna lui pe ceafă. Apoi, el zise ceva şi era bucuroasă că n-a putut auzi şi părăsi bucătăria fără să mai rostească o vorbă.

Phaedra se sprijini de chiuvetă şi încercă să facă să nu mai bâzâie albinele din stomacul ei. Dar nu reuşi. Puse o mână pe ceafă unde o atinsese Iain şi inspiră adânc, relaxant, de vreo şase ori. Cu asta, reuşi.

Mai târziu, când fu timpul mesei, puse o cină rece pe masa din sufragerie, încarcă o farfurie pentru ea şi se duse sus.

— Voi doi duceţi-vă şi mâncaţi, zise ea intrând hotărâtă în camera lui Charles. Totul e pus pe masă. Am să stau eu cu soţul meu.

Infirmiera puse jos tricotajul şi se uită plină de speranţă la Iain, care stătea lângă patul în care dormea tatăl lui.

— Micuţa nevastă veşnic la datorie, murmură el ridicându-se şi întinzându-se. Haide, infirmieră.

Aceasta nu avu nevoie de alt îndemn. Se ridică atât de repede, încât lucrul de mână îi căzu pe jos.

Iain se dădu politicos la o parte să o lase să treacă înainte. Phaedra se uită după ei şi dori ca micuţa blondă să-l dispună.

O jumătate de oră mai târziu, când se întoarseră, gura drăguţă a infirmierei era cu colţurile în jos. Iain arăta absolut plictisit.

Phaedra aşteptă până ce el se aşeză, apoi traversă palierul spre camera care fusese întotdeauna a lui. Repede, până să revină, ea făcu patul. Era încă acoperit de cuvertura în negru şi roşu pe care o alesese el în adolescenţă.

O clipă, strângând în mână materialul moale de bumbac, își permise să-și amintească de el cum era atunci, nepăsător, vesel, uneori bun cu fetița liniștită care îl adora.

În mod straniu viața și timpul pot schimba un bărbat în rău.

De îndată ce termină cu vasele, Phaedra se duse sus din nou, având de gând să petreacă seara cu Charles. Dar îl găsi pe Iain stând în continuare pe scaunul tare de lângă pat, citindu-i tatălui lui știrile din ziar.

Charles se uita la fiul lui cu o expresie pe care ea nu o mai văzuse înainte și în care nu prea avea încredere. Nu era afecțiune, dar nici ostilitate absolută.

Phaedra se încruntă. Chiar și acum, în boala lui, avea sentimentul că Charles plănuia ceva.

Ea ezită, întrebându-se dacă trebuia să-și facă simțită prezența. Dar văzând că niciunul dintre bărbați nu acordă nicio atenție pașilor ei discreți, închise încet ușa și plecă.

O oră mai târziu, ea stătea în camera înghesuită, care cândva fusese biblioteca de familie Trebanian și care acum era dedicată televizorului. Charles nu aproba ceea ce el numea „distracție pentru cei fără minte", dar fusese de acord că știrile au suficientă valoare ca să permită instalarea unui televizor mic, greu de văzut, pus în cea mai puțin confortabilă cameră din casă. Emisiunea zilei era un reportaj despre păsări. Phaedra îl urmărea fără să-l vadă, de fapt, când Iain veni să-i spună că tatăl lui adormise. Spuse că infirmiera de noapte sugerase ca ei să folosească ocazia pentru a se odihni.

— Da. În regulă, zise ea închizând aparatul. Ţi-am făcut patul.

— Mulţumesc. Putea fi neplăcut dacă nu-l făceai.

Phaedra clipi.

— Ce vrea să însemne asta?

— În general, că nu mă aşteptam să-l împart pe al tău.

Ea stinse lumina, ca el să nu-i poată vedea faţa. El ar fi fost probabil încântat să vadă cât de mult dorea să-l lovească.

— S-ar putea să te surprindă că nici eu nu aşteptam aşa ceva, spuse ea într-o doară. *Nu* trebuie să iei numele meu prea în serios. Poate că mama era în vremea când m-am născut mare iubitoare de mitologie greacă, ar sunt sigură că nu i-a trecut niciodată prin gând că, într-o bună zi, s-ar putea să mă mărit cu stăpânul ei. Cu siguranţă că n-ar fi pus semnul egalităţii între tatăl tău şi Teseu sau să se gândească la tine ca la Hipolit.

— Sunt uşurat să aud asta. El a avut un sfârşit nefericit, nu-i aşa?

— Mmm, murmură Phaedra începând să se amuze. Când a respins avansurile soţiei tatălui lui, ea s-a sinucis, ceva ce n-am de gând să fac, şi a lăsat o scrisoare în care scria că el a violat-o.

— Şi aşa a fost?

Vocea lui Iain era prea joasă şi prea aproape de urechea ei. Ea se grăbi să iasă în hol.

— Nu, dar Teseu a crezut minciuna şi i-a cerut tatălui lui, Poseidon, să trimită un monstru marin care să sperie caii lui Hipolit când acesta îşi conducea carul pe malul mării. Acesta s-a sfărâmat în bucăţi. Apoi Teseu a descoperit adevărul şi tatăl şi fiul s-au împăcat. Dar era

prea târziu. Hipolit a murit, totuşi.

— Spui asta cu plăcere, observă Iain. Îi atinse obrazul cu mâna. Numele mamei vitrege era Phaedra, după câte îmi amintesc.

Oare simţise ceva amuzant sub rezonanţa discursului lui? Sau lipsa de somn îi dădea idei?

— Da, zise ea. Dar totul era din vina Afroditei. Ea a făcut-o pe Phaedra să-şi dea inima lui Hipolit. Aşa că, vezi, nu e nevoie să te îngrijorezi. Ar fi nevoie de mai mult decât vraja Afroditei ca s-o facă pe mama ta vitregă să se îndrăgostească de tine.

Ea nu-şi imaginase amuzamentul lui Iain. Chiar şi în lumina slabă a aplicelor de alamă de pe pereţi, era imposibil să-ţi scape zâmbetul lui.

— Ah, nu e nevoie să mă conving, spuse el încet când se despărţiră sus, în capul scării. Sunt sigur că eşti prea deşteaptă ca să-ţi arunci vrăjile spre un bărbat sănătos care nu are de gând să-ţi lase averea.

Phaedra inspiră şi numără până la zece. Apoi răspunse;

— Noapte bună, Iain!

Şi urcă în camera ei.

Oricât de greu îi fusese să nu împodobească faţa aceea frumoasă cu nişte zgârieturi bine plasate, ea ştia că ar regreta dacă i-ar permite să o provoace să-şi piardă cumpătul. Probabil că exact asta voia el. Era un lux pe care nu şi-l putea permite niciunul dintre ei. Mai ales când Charles era disperat de bolnav în camera de pe palier. Iar ea nu-şi putea permite satisfacţia de a-i spune adevărul lui Iain. În actuala lui stare de spirit, asta ar provoca probabil o ceartă şi mai tulburătoare.

O jumătate de oră mai târziu, Phaedra adormi, gin dându-se la toate lucrurile neplăcute pe care ar fi dorit să i le facă lui Iain.

Dar visele ei nu erau deloc neplăcute.

Era un noroc că le uitase dimineaţa, pentru că sănătatea lui Charles se deteriorase mai mult şi nu avea timp să viseze.

Pe la jumătatea după-amiezei, când termină de curăţat după prânz, Phaedra auzi roţi scârţâind pe pietrişul aleii. Ştergându-şi mâinile de fusta albastră de bumbac, se grăbi în hol, la timp ca să vadă o femeie tânără îmbrăcată în negru, cu o haină de ploaie neagră în mână, intrând pe uşă şi oprindu-se dramatic în mijlocul camerei. Când îşi flutură mâinile, se simţi un miros de gardenii în aer.

— Joan! exclamă Phaedra. Ai venit! Ah, sunt atât de bucuroasă că te văd.

— Asta să fie noua doamnă Trebanian? răspunse cu un zâmbet sora lui Iain. Şi eu mă bucur că te văd. Nu mi-a venit să cred când Iain mi-a spus că te-ai măritat cu tata.

— Nu te deranjează?

— Bineînţeles că nu. De ce m-aş supăra? Tu eşti cea care trebuie să trăieşti cu el.

Nu pentru mult timp, după spusele doctorului Polson. Phaedra încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Mulţumesc, zise ea. Eram sigură că o să simţi aşa. Oricum, e plăcut că mi-ai confirmat-o.

Iain, care fusese cu Charles, apăru în capul scării, arătând deosebit de bine, într-un pulover negru, moale, şi pantaloni gri. Deci uneori îşi abandona costumul!

Phaedra îl privi cu un amestec de aprobare şi iritare când coborî repede să o întâmpine pe Joan.

Când ajunse la ultima treaptă, se opri încruntându-se.

— Joan? în ce naiba te-ai scăldat? în Apă de Târfă?

— Ăsta-i un mod de a-ţi saluta sora? E un parfum foarte scump şi lui Anton îi place.

Joan clătină din cap şi o buclă rebelă scăpă din cocul ei negru. Întinse braţele.

— Vino şi spune-mi bun-sosit, cum se cuvine. Apoi poţi să-mi spui totul! despre tata. O să se facă bine, nu-i aşa? întotdeauna se face bine.

Iain, cu un aer resemnat, o îmbrăţişă pe sora lui, făcându-şi datoria, şi o sărută uşor pe obraz. Dar când făcu un pas înapoi, Phaedra văzu pe faţa lui pentru prima dată de ani de zile ceva asemănător cu consternarea. Imediat, ea înţelese de ce.

— Ai spus Anton? întrebă el. Nu… nu l-ai adus cu tine?

— N-am putut. Mai e în turneu. Şi nu e nevoie să te uiţi la mine de parcă aş avea un pistol în geantă. Anton e soţul meu şi eu ţin la el.

— Tata nu ţine la el, zise succint Iain.

— Ştiu că nu. A fost întotdeauna iraţional în legătură cu faptul că Anton dansează, Iain, ce face el? Nu mi-ai spus.

— Nu mi-ai dat ocazia. Nu e bine. Du-te sus să-l vezi personal. Dar sugerez ca mai întâi să speli mirosul ăsta de pe tine. Dacă nu, o să te ameninţe că te duce într-un bordel.

— Porcule, spuse Joan strâmbându-se la el. O să-i facă bine să miroasă ceva ce nu e medicament.

O porni în sus pe scară, lăsându-i pe Iain şi Phaedra în hol uitându-se după ea.

— Mă bucur că a venit, zise Phaedra. Doctorul Polson spune… spune că nu crede că mai durează mult.

— Mult? înainte ca toate astea să fie ale tale, asta vrei să spui?

Iain părea atât de acid şi de sfidător, încât Phaedra tresări.

— Nu, spuse ea şi se hotărî. Nu asta voiam să spun.

Acum sau niciodată! Cu puţin noroc, Charles va fi ocupat cu Joan câtva timp.

— Am ceva să-ţi spun, începu ea. S-ar putea să nu vrei să asculţi…

— Dacă îl priveşte pe tatăl meu, cu siguranţă că vreau să aud.

— Bineînţeles că îl priveşte. Problema e…

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele prin care să-i spună acestui bărbat pe care nu-l mai cunoştea că se căsătorise cu tatăl lui, nu de dragul ei, ci al lui.

Se obligă să se uite în ochii lui.

— M-am căsătorit cu tatăl tău…

Fraza nu mai fu terminată. Înainte ca Phaedra să rostească vorbele, un ţipăt strangulat veni din capul scării. Câteva secunde mai târziu, Joan, cu faţa albă ca varul, se aruncă în braţele lui Iain.

— Tata, gâfâi ea. Mai e conştient, cred. Chiar a mormăit la mine. Ştii cum face. Dar… ah, Iain… infirmiera spune…

Iain şi Phaedra nu aşteptară să audă ce spune infirmiera. Erau deja în sus pe scară.

Capitolul 4

Charles era treaz aşa cum spusese Joan, dar ceva se schimbase la el. La început, Phaedra nu era sigură despre ce era vorba. Apoi îşi dădu seama că era ceva în ochii lui. Erau mai blânzi, ceţoşi, de parcă plecase deja într-un loc unde se respira natural, încheieturile se mişcau uşor şi durerea nu mai era decât o amintire. În cameră era un miros straniu, dulceag.

Joan, neobişnuită să-l vadă aşa pe tatăl ei, se duse la picioarele patului şi rămase acolo ţinându-se de un stâlp, uitându-se în jos la el, fără să-i vină să creadă, Iain şi Phaedra traseră nişte scaune drepte, de lemn, aşezându-se de o parte şi de alta a patului celui mare. În momentul în care se aşezară, Charles se întinse şi luă mâna dreaptă a lui Iain. Apoi, se întoarse spre Phaedra, iar când ea îi luă cealaltă mână, pielea lui era atât de subţire, că ea se temea că se va rupe.

— Tată… Vocea lui Iain era aspră când se aplecă deasupra bătrânului. Trebuie să te…

Charles îşi mişcă puţin capul pe pernă.

— Prostii. Doar un singur lucru trebuie să fac… acum.

Ei aşteptară miraţi, iar el le trase mâinile peste pat, până ce vârfurile degetelor lor se atinseră.

— Ia-o, şopti el.

Niciunul dintre ei nu se mişcă.

— Ia-o, spuse din nou Charles răgușit.

Iain întâlni privirea ei, ridică din umeri şi îşi strânse degetele ferme în jurul palmei ei.

Asta păru să-l satisfacă pe Charles. Oftă şi îşi lăsă

brațele din nou pe pat.

Fără voie, având resentimente față de senzația atingerii lui Iain, Phaedra studie trăsăturile triste ale bărbatului din partea cealaltă a patului. Pielea i se întunecase, dar fața lui nu lăsa să se vadă adevăratele lui sentimente. Poate nici nu avea. Uneori, în ultima vreme, ea se întrebase dacă mai avea capacitatea de a simți.

Iain o strânse mai tare, dar se uită la tatăl lui și părea că nu știe că presiunea o durea. Dar când ea scoase un mic oftat, el se încruntă și îi lăsă mâna pe pat, cu blândețe.

Jenată, nesigură de ce se întâmpla, Phaedra se întoarse spre Charles pentru un răspuns. Ce anume voia de la ea și Iain? Arătase atât de bolnav când au intrat și acum… Uimită, ea se aplecă în față să-l studieze mai bine.

Ah, nu. Nu se putea. Cu siguranță *că* nu. Clipi repede și se uită din nou. Doamne, Dumnezeule! Nu visase…

Charles, soțul ei presupus neajutorat, rânjea. Chiar rânjea. Niciun alt cuvânt nu putea descrie acest zâmbet triumfător de pe fața lui suptă.

Fusese ea oare chiar atât de proastă, încât să creadă că el va pleca cu grație, că va aluneca pașnic într-o lume mai bună, mai blândă?

Ea trebuia să știe că Charles nu se va astâmpăra niciodată.

— V-am zis, șopti el uitându-se direct la Joan, care se străduia să-i audă fiecare răsuflare. Chy an Cleth. Nu-i… a voastră. Nici… a bărbatului tău aiurit.

Joan clătină din cap.

— Tată, n-are importanţă. Anton nu e aici. Trebuie să te faci bine…

— Nu.

Charles se întoarse să se uite la Phaedra, apoi la fiul lui şi spuse slab, dar încă muşcător de clar:

— Nu. Să fiu al naibii dacă trebuie. E de ajuns. Mă duc s-o găsesc… pe Helen. O să vedeţi. O să vedeţi toţi. Ah, da, o să…

Inspiră adânc, tremurat, horcăi slab şi închise ochii.

Trecură câteva minute. Nimeni nu se mişca. Privirea Phaedrei rămase fixată la mâinile soţului ei zăcând pe cuvertură cu palmele în sus. Fildeş pe alb. Erau atât de subţiri şi pline de vene…

Se auziră paşi uşori pe covor, iar infirmiera, care stătuse neobservată în umbră, se mişcă lângă pat. Căută pulsul, apoi spuse liniştit:

— S-a dus, îmi pare rău.

Totuşi, nimeni nu spuse niciun cuvânt, apoi ea adăugă cu o încruntare uimită:

— S-a dus foarte liniştit. Pare… pare chiar că zâmbeşte.

Phaedra înţelese uimirea ei. Charles zâmbea, într-adevăr. Dar nu era zâmbetul calm, liniştit, al omului care a acceptat inevitabilul. Era zâmbetul batjocoritor, de triumf, al ”unui bărbat care a obţinut victoria finală şi care s-a bucurat de fiecare moment al luptei.

Charles Trebanian şi-a părăsit bucuros trupul muritor, fiind convins că a câştigat.

Dar ce anume a câştigat, Phaedra nu era încă pregătită să analizeze.

A plouat în tot timpul slujbei din biserica veche de pe stâncă, unde generaţii din familia Trebanian au fost botezaţi, căsătoriţi şi în cele din urmă trimişi într-o lume mai fericită şi fără îndoială mai searbădă.

După aceea, când se termină scurta ceremonie, micul grup îndoliat trecu pe la Chy an Cleth să bea un ultim pahar pentru bărbatul pe care îl cunoscuseră, dar pe care puţini îl plăcuseră.

Angus Cooper, avocatul cu ochelari şi prieten al lui Charles, era sincer copleşit. La fel erau Esther Pendenning şi fiica ei. Ambele plângeau cu lacrimi amare.

Era mai greu de spus cum primiseră copiii lui Charles moartea lui. Joan se uita mereu la ceas. Avea de prins un avion în seara aceea, ca să se întoarcă la soţul pe care tatăl ei îl dispreţuise atât. Iain se mişca printre oaspeţi, cu politeţe, cu faţa de piatră a unui bărbat obişnuit să trateze clienţi şi nu vedea niciun motiv ca emoţia să intervină în desfăşurarea eficientă a ceea ce el considera că pare doar o altă obligaţie socială.

Uitându-se la el, Phaedra nu se putea hotărî dacă simţea simpatie sau iritare. Într-un fel, voia să-i aducă mângâiere, dar se părea că nu are nevoie de aşa ceva.

Pe de altă parte, dorea foarte mult să-i zdruncine controlul de oţel şi să-l scoată din rolul dominant pe care şi-l asumase în mod automat, din momentul în care spiritul tatălui lui îi părăsise trupul.

Iain făcuse toate aranjamentele, tratând-o pe Phaedra de parcă era doar fiica îngrijitoarei. Ea fusese prea confuză şi prea necăjită ca să-i pese prea mult. De ce să se fi supărat? Iain era un Trebanian şi se ocupa de

treburile familiei Trebanian. Ea îl iubise pe tatăl lui, dar niciodată așa cum o soţie își iubește soţul. Era drept ca Iain să se ocupe de toate. În plus, el făcea totul natural. Controla întotdeauna totul.

Phaedra se duse la bucătărie pentru a mai prepara ceai, când Angus Cooper o opri în hol.

— Mama ta se simte bine? întrebă el cu îngrijorare.

— Dacă se simte bine? Phaedra se uită la bărbatul micuţ cu zâmbet dulce. Da, cred că da. În condiţiile de faţă. De ce? A spus ea ceva?

Angus clătină din cap.

— Nu, nu. Dar când m-am oferit s-o duc acasă cu mașina, a zis că preferă să meargă pe jos. Voia să fie singură.

Phaedra se uită prin cameră, surprinsă.

— Mama a plecat deja? Nu mi-a zis că pleacă.

— Părea copleșită. Nu cred că avea chef să-și ia rămas-bun. Dar n-ar trebui să meargă pe jos, pe vremea asta.

— Da. Fu de acord Phaedra. Adică, nu, n-ar trebui. Nu te îngrijora, domnule Cooper. Am să o sun să văd dacă a ajuns acasă cu bine.

Angus aprobă din cap, fără să fie total satisfăcut, după cum se putea spune din felul în care i se încruntă fruntea.

Phaedra clătină din cap. În ultima vreme se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât ea nu observase cât de mult se învârtea Angus în jurul mamei ei. Oare era ceva între ei? Curios, dacă așa ceva era adevărat. Ea nu și-a imaginat niciodată…

În acest moment, gândurile ei se opriră. Peter

Sharkey, a cărui ofertă de a cumpăra Chy an Cleth a precipitat căsătoria ei cu Charles, venea spre ea cu un zâmbet larg. Credea oare că moartea lui Charles era un motiv de sărbătoare? Ea se repezi pe scară în sus, înainte ca el să apuce să-i prindă privirea.

Cinci minute mai târziu, când își dădu seama că nu putea petrece toată după-amiaza îmbufnată în baia cam rece, se întoarse precaută la bucătărie. Spre ușurarea ei, Peter nu se vedea. Slavă Domnului. Nu se credea în stare să se ocupe de el azi.

Angus vorbea cu Letty Brown, care deținea *Câinele pătat,* când Phaedra intră în salon cu ceaiul. El arăta îngrijorat ca un câine care și-a pierdut stăpâna. Zâmbindu-i în grabă, ea se duse imediat la telefon s-o sune pe mama ei.

— Mamă? Te simți bine? întrebă ea când Esther răspunse la primul apel. Angus zice…

— Da, da, sunt bine. Nu te îngrijora, draga mea. Oricât țin la el, Angus este uneori un pisălog bătrân. Am nevoie să fiu singură. Charles și cu mine… știi că ne cunoșteam de multă vreme. Mai mult de o jumătate de viață.

Phaedra, auzind cum se sparge vocea mamei sale, spuse blând:

— Desigur, înțeleg. O să te sun mâine, mamă.

— Da, te rog.

Esther închise, lăsând-o pe Phaedra clipind la un telefon brusc amuțit.

— Se simte bine?

Cu ochelarii fără ramă căzându-i pe nas, Angus veni repede să i se alăture.

— Da, e bine, spuse Phaedra. O să fie bine. Vino și bea

un sherry, domnule Cooper.

— Ah, nu cred, nu.

Angus își strânse buzele de parcă i-ar fi oferit o cană cu rom de contrabandă.

— Ah, dar trebuie. E exact ce ai nevoie ca să te încălzești.

Phaedra îl luă de braţ și îl conduse înapoi în salon. Nu mai adăugă: „Și n-o să te mai agiţi”. Dar gândi asta.

— Ei, poate, doar unul singur…

— Bineînţeles.

Phaedra îl duse la masa unde Iain turna băuturi.

— Cum reziști? o întrebă Iain după ce Angus acceptă paharul cu sherry și se dusese să stea de vorbă cu Letty.

Phaedra era emoţionată. Era o întrebare obișnuită, pusă liniștit, fără presiune, dar, pe moment, cel puţin, el părea că uitase că ea era Phaedra, vrăjitoarea, și o trata ca pe o prietenă.

— Sunt bine, îi zâmbi și lăcrimă discret.

— Mirosul de alcool, dulceag, se simţea foarte tare în colţul acela.

Ea era gata să se depărteze, când un bărbat înalt, cu o barbă roșie, veni și, fără o vorbă, o strânse în braţe.

— Bună, Lloyd! Drăguţ din partea ta că ai venit.

Phaedra zâmbi și se retrase cât putu de agil din îmbrăţișarea ca de urs.

După privirea pe care i-o aruncă Iain, ea înţelese că nu era nimic drăguţ în asta.

— Am fost bucuros să vin, spuse Lloyd. Ai fost bună cu noi. Ne-ai adus încălzitoare, ne-ai împrumutat pături. N-am fi supravieţuit în iarnă fără ele.

Iain, cu o ridicare a sprâncenelor negre, părea să

spună că nu ar fi considerat moartea de frig a lui Lloyd ca pe o mare pierdere.

— Sunt foarte bucuroasă că am putut să vă ajut, zise Phaedra, Iain, l-ai cunoscut pe Lloyd?

— Oficial, nu.

Iain se concentra să toarne o băutură şi nu făcu niciun efort ca să-l salute pe celălalt bărbat.

— Ah, bine. Atunci, Iain, află că el este Lloyd Davis. E sculptor. El şi Jade – ea e actriţă – locuiesc în cabana Portis, lângă port. Lloyd, el e Iain, fiul lui Charles.

— Bucuros să vă cunosc, spuse Lloyd.

— Bună.

Iain dădu scurt din cap, dar nu se obosi să întindă mâna.

Phaedra îl depărtă pe Lloyd. Ce era oare cu Iain? De ce se comporta ca o gorilă nesociabilă? Funeraliile au uneori un asemenea efect asupra oamenilor, ştia asta. Dar nu se aştepta la aşa ceva de la Iain.

— Jade te-a căutat, spuse Lloyd, ignorând cu amabilitate duritatea gazdei. E acolo, vorbeşte cu fata aia care arată dramatic cu atâta fard.

— E sora lui Iain, Joan.

Phaedra îl luă pe Lloyd de cot şi îşi făcură drum spre cele două tinere femei care stăteau lângă biroul antic al lui Charles.

Când ea privi înapoi la Iain, văzu cu uşurare că acesta făcea eforturi să fie amabil cu Angus. Slavă Domnului pentru această mică îndurare, pentru că el nu văzuse niciun motiv să se facă agreabil lui Lloyd.

— Ah, Phay, îmi pare sincer rău! exclamă Jade când ei se apropiară.

Phaedra fu gata să spună „Mulţumesc” când se trezi prinsă în altă îmbrăţişare ca de urs, dar de data asta era vorba de metri de material de culoarea biscuitului mirosind plăcut a lemn de santal.

— Sincer îmi pare rău, repetă Jade. Îmi plăcea bătrânul tău. Ah, iartă-mă. Nu intenţionam să te sufoc.

Se dădu un pas înapoi şi îşi dădu părul din ochi, lung, blond.

Phaedra râse. Era prima oară în ziua aceea când simţea nevoia să râdă.

Câteva minute mai târziu, când îl văzu pe Angus depărtându-se de Iain şi pornind în direcţia ei, murmură ceva în sensul că mai trebuia să aducă prăjituri de la bucătărie şi îşi făcu drum în hol.

Angus îi era drag, dar agitaţia lui era mai mult decât putea suporta ea în ziua aceea. Se întrebă dacă mama ei simţise acelaşi lucru.

— Phaedra!

Vocea entuziastă a unui bărbat o asaltă tocmai când ieşea pe uşă.

Era din nou Peter Sharkey. „Nici nu vorbeşti de lup şi lupul e deja la uşă.”

— Mulţumesc că ai venit, îi strigă ea şi se repezi din nou pe scară.

Peter o să creadă că are probleme cu vezica urinară, deşi asta era cea mai mică îngrijorare a ei în acea zi. Angus era poate un agitat, dar Peter era un rechin, după cum îi era şi numele.

Când coborî din nou, primii oaspeţi începeau să plece. Ceilalţi îi urmară curând, iar într-o oră fuseseră murmurate cele mai jenate condoleanţe; Iain, Joan şi

Phaedra rămaseră singuri.

— Deci, s-a terminat, zise Joan închizând uşa după ultimul plecat.

Nimeni nu-i răspunse. Ea se uită la ceas şi exclamă:

— Ah, Doamne! Uite cât e ceasul. O să pierd avionul…

— Rămâi aşa şi o să poţi zbura cu energia ta *proprie,* strigă Iain după ea, urcând în grabă scara.

Zece minute mai târziu, după ce o îmbrăţişă pe Phaedra şi îl sărută pe Iain, cu ochi înceţoşaţi, ea plecă să prindă avionul, iar roţile maşinii scârţâiră pe alee.

Phaedra aşteptă până ce maşina nu se mai văzu, apoi se duse la baie să-şi spele urmele de lacrimi din timpul zilei. Când ieşi, simţindu-se împrospătată, dar nu mai puţin nefericită şi confuză, fu surprinsă să descopere că era singură în casă.

Bun. Iain se dusese probabil la Porthkelly ca să fie cu prietenii. Presupunând că mai avea aşa ceva. Sau poate chiar la *Câinele pătat,* să-şi înece durerea, deşi asta nu i se prea potrivea. Nu conta. Îi făcea bine să stea puţin timp singură şi oricum nu ştia ce să-i spună. Nu mai fuseseră singuri de la moartea lui Charles, iar problema moştenirii era o problemă neîncheiată între ei.

Joan îi sugerase Phaedrei să-l lase pe Angus Cooper să-i spună lui Iain vestea că Chuy an Cleth era casa lui.

— El n-o să devină arogant şi n-o să-şi umfle nările faţă de Angus, sugerase Joan. Dacă aude asta de la vechiul prieten al tatei, va trebui să-şi strunească mândria şi să fie civilizat. De fapt, cel mai bun lucru ar fi dacă Angus ar aştepta până când Iain se va întoarce în oraş. Apoi îi poate spune vestea la telefon. Probabil că o să-şi verse supărarea pe Caroline, secretara aia a lui

prea bine plătită.

Văzând înțelepciunea sfatului ei frățesc, Phaedra zâmbise și fusese de acord.

Cât de liniștită era casa acum, când toată lumea plecase, de parcă și ea își jelea stăpânul. Phaedra stătea la capătul scării trecându-și mâna de-a lungul balustradei. „Doamne, ce zi a mai fost și asta!”

Oamenii fuseseră amabili, în aparență, dar ei nu-i scăpaseră privirile curioase și șoaptele care au izbucnit din când în când în spatele măștii bunelor maniere.

Totuși, la fel ca și Iain, ea știa că majoritatea oaspeților considerau că se căsătorise cu Charles Trebanian doar pentru banii lui. Dar acum, în sfârșit, analiza publicului se terminase. I se ridicase o greutate de pe umeri.

Phaedra își înălță capul. Nu observase că începuse să bată vântul; acum, deodată, urla pe coș, zguduia geamurile și sufla pe sub ușă. Ridică brațele de parcă îl putea simți suflând printre degetele ei; brusc, știu ce avea de făcut.

Poate că acolo, afară, singură cu elementele naturii, va începe să se simtă din nou umană, cum nu se simțise din ziua în care se căsătorise cu Charles.

O haină veche de vânt atârna în vestibul. O trase peste rochia neagră cu alb și, câteva momente mai târziu, se luptă să urce pe cărarea de deasupra stâncilor.

Ploaia se oprise, dar vântul nu. Se învârtea în jurul capului ei, până ce fiecare ac fu desprins din părul ei lung, pe care cu atâta trudă îl ridicase în sus abia azi-dimineață. Fusta largă de in o lovea atât de tare peste picioare, încât înaintarea ei era lentă. N-avea

importanţă, îi plăcea provocarea, avea nevoie de ea ca să-şi limpezească mintea care, în ultima vreme, fusese întristată.

Când înconjură golful Porthkelly, înţelese exact ce înseamnă să fii „îngheţat până în măduva oaselor”. Tremurând, se mută la adăpostul unui bolovan mare, lângă marginea stâncii, și rămase acolo ascultând tunetul valurilor care se spărgeau. Marea era teribil de înfuriată. Ținându-se de *bolovanul cel mare,* Phaedra se aplecă peste marginea stâncii, ca să vadă mai bine tumultul de jos.

Aşa cum se aştepta se,natura făcea o demonstraţie spectaculoasă a puterii ei. Priveliştea mării furioase, care urla în jurul stâncii, o văzuse de multe ori înainte. Dar întotdeauna îi tăia respiraţia prin măreţia ei înspăimântătoare.

Se forţă să respire, dar exact când fu gata să se retragă, privirea ei prinse ceva ce nu se potrivea cu peisajul. Phaedra înlătură părul care îi zbura pe faţă. Oare avea vedenii? Nu, poate că nu. Se uită din nou, iar de data asta știu cu siguranţă că nu era o vedenie sau o iluzie optică din cauza înserării.

Un bărbat stătea acolo jos, printre stânci.

Iain nu se dusese la Porthkelly. Îmbrăcat într-un pulover gros de pescar și pantaloni vechi de catifea reiată, el stătea singur deasupra valurilor care se spărgeau, uitându-se spre mare, tot așa cum se uitaseră probabil înaintaşii săi. Phaedrei i se păru că, într-un fel, el aparţinea acelui loc, ca o parte a naturii, a sălbăticiei furtunii.

Directorul executiv în costum elegant părea să nu fi

existat niciodată.

Ea începu să se dea înapoi, simţindu-se o intrusă într-o lume căreia nu-i aparţinea. Dar, în acel moment, el se uită în sus şi o văzu.

Era încă prea departe ca să-i poată citi expresia. Ea observă încordarea bruscă a umerilor lui.

El nu se mişcă.

Timpul trecu, valurile continuau să lovească stâncile, iar după un timp, Iain îşi relaxă poziţia rigidă şi începu să-şi facă drum spre cărarea care urca sus pe stâncă. Phaedra îl urmărea cu respiraţia tăiată.

Vântul se învârtea în jurul capului lui, ridicându-i părul şi opunându-i-se la fiecare pas pe care îl făcea. Totuşi, el se mişca uşor, ca unul obişnuit să înfrunte elementele naturii şi să câştige. Părea un fel de zeu al furtunii, ieşit din mare, ca să o ia, pentru că era a lui.

Doar că ea nu era a lui, trebui să-şi amintească Phaedra. Până nu demult, fusese soţia tatălui lui.

Cărarea se termina doar la câţiva metri de locul unde stătea ea, iar când el ajunse în vârful stâncii şi veni spre ea, putu, în cele din urmă, să-i vadă ochii. Fără niciun motiv real, ea fu tentată brusc să se întoarcă şi să fugă. Totuşi, rămase pe loc.

— Bună, mamă vitregă, strigă Iain pe deasupra vântului. M-ai urmărit? Mă surprinde că ai vrut să-ţi asumi riscul.

— Nu, răspunse Phaedra, dorind ca el să nu stea atât de aproape de ea, încât să-i vadă sarea uscată de pe faţă. Nu te-am urmărit. Ce să risc?

Vântul alese acel moment ca să-şi slăbească asaltul şi următoarele lui cuvinte fură clare şi o îngheţară.

— Că n-aş putea rezista ocaziei de a te arunca peste margine. Tânăra văduvă, nefericită, copleșită de durere, decide să-şi pună capăt zilelor. Aş scăpa basma curată, nu crezi? Sau presupui că un juriu ar putea ţine seama că soţul putea să-ţi fie tată şi că tocmai moşteneşti o avere confortabilă?

În fond, el nu era un zeu al furtunii. Doar un bărbat atrăgător, sexy, dar absolut obraznic.

— Eşti cu adevărat un bastard, nu-i aşa? spuse Phaedra.

— Eu nu ştiu de asta. Cred că mama mea era căsătorită cu tata. Mi s-a spus totuşi că sunt un peşte alunecos, un nenorocit, un rechin, un şmecher; mi-a plăcut să mi se spună că sunt golan. M-am și bătut la şcoală din cauza asta.

Oare râdea de ea? Doar în urmă cu câteva secunde o ameninţase că o aruncă de pe marginea stâncii. Nu, nu se putea să râdă de ea. Ori era aşa de obicei ori se răzbuna pe ea pentru faptul că moartea tatălui lui îi afectase mult mai mult decât voia să recunoască. Dacă asta era situaţia, trebuia să-şi găsească un alt mod de a se jeli. El nu era singurul căruia îi lipsea Charles. Dacă îi lipsea.

— Nu sunt surprinsă că ţi s-a spus în multe feluri, comenta ea.

— Nu eşti?

Ceva în această întrebare liniştită o enervă. Înghiţi în sec și se dădu un pas înapoi, uitând, în confuzia ei, că în spatele ei nu mai era decât marginea stâncii.

— Phaedra!

Strigătul lui Iain se lua la întrecere cu o nouă pală de

vânt, iar braţul lui se repezi apucând-o de talie.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Îşi lăsă capul în jos, până ce nasul îi ajunse lângă obrazul ei.

— Dacă faci tot aşa, n-o să trăieşti să te bucuri de fructele muncii tatălui meu. Ce naiba e cu mintea ta?

Phaedra decise că suportase destul. La un moment dat, în cursul acestei zile, voise chiar să-l aline pe bărbatul ăsta aspru; aproape că se decisese să-i explice imediat despre moştenire, în loc să urmeze sfatul surorii lui. Dar, acum, tot ce voia era să-i înţepe aroganţa, iar apoi să se ducă undeva în linişte, singură, unde să se poată împăca cu pierderea bărbatului la fel de imposibil care fusese soţul ei.

— Nu mă interesează fructele muncii tatălui tău, sări ea. Dar dacă eşti atât de dornic să pui tu însuţi mâna pe ele, de ce nu m-ai lăsat pur şi simplu să cad? în urmă cu un minut, mă ameninţai că mă arunci peste stâncă.

Iain ridică din umeri.

— Am un curios impuls cavaleresc. Prost îndrumat, ştiu. Dar, în general, nu-mi place să fac afaceri însângerate.

— Afaceri?

— Mm. Mi-e teamă că nu pot să te las să păstrezi Chy an Cleth. Dar asta n-ar trebui să fie o problemă. Ai dovedit deja că poţi să fii cumpărată.

— Ah! Cum…

Cu întârziere, Phaedra îşi dădu seama că braţul lui Iain era în continuare în jurul taliei ei. Oare voia să spună că îşi închipuie că ea…? Nu. Nu. Nici măcar Iain nu putea gândi aşa ceva. Mai ales în ziua funeraliilor

tatălui lui.

— Te rog, ia mâinile de pe mine, spuse ea calmă, cu răceală. Mi-e teamă că greşeşti în legătură cu preţul.

— Zău? râse el dur și își trecu mâna pe cotul ei. Mă îndoiesc. Dar, de fapt, vorbeam despre casă, nu despre alte bunuri, ca să le numim aşa.

Phaedra scrâşni din dinţi şi îşi trase cotul din strânsoarea lui.

— Nici casa şi nici celelalte bunuri ale mele nu sunt de vânzare, îi spuse ea. Acum, dacă nu te deranjează, plec.

Fără să aştepte răspunsul lui, începu să se grăbească înapoi pe drumul pe unde venise. Vântul, acum din spate, o izbea şi practic o împingea pe cărare.

Iain o prinse din urmă tocmai când aluneca pe o porţiune cu iarbă udă.

— Mai încet, îi ordonă el. O alunecare și te duci peste margine.

— Ceea ce ar rezolva toate problemele tale, sări Phaedra grăbind în mod deliberat pasul.

— Ţi-am zis că-mi place să-mi rezolv problemele în felul meu, îl auzi, exact înainte ca picioarele ei să părăsească solul şi să se trezească aruncată pe umărul lui.

— Lasă-mă jos, gâfâi ea. Apoi, luptându-se pentru demnitate într-o situaţie imposibilă şi nedemnă, continuă: Dacă nu, te dau în judecată pentru atac.

— Zău? în cazul ăsta poate ar trebui să fac să merite.

Continuă să meargă pe cărare, fără să schimbe ritmul, de parcă ea nu era altceva decât o haină veche pe care a luat-o cu ei în caz că ar ploua.

— Lasă-mă jos, te rog, repetă Phaedra cu fermitate.

Iain se opri ca să schimbe centrul de greutate.

— Mai spune o dată.

— Am spus, lasă-mă jos.

El nu se mişcă.

— Te rog, rosti ea printre dinţi.

— Acum e mai bine, zise el și o lăsă repede jos. Acum ai să mergi cu un ritm normal, atentă? Sau trebuie să repetăm micul spectacol?

Îşi dădea seama că el vorbea serios. Tot aşa cum vorbise serios în ziua aceea, în urmă cu şaptesprezece ani, când ea stătuse în vârful unei stânci foarte abrupte, visând că era Amphitrite, în timp ce marea se ridicase şi o înconjurase, Iain fusese furios şi atunci, dar o ajutase să coboare… şi ea nu se mai urcase niciodată pe stânca aia.

Ăsta era necazul cu Iain. Avea un obicei enervant de a avea dreptate.

— Am să merg mai încet. Nu trebuie să te îngrijorezi.

— Nu eram îngrijorat, o asigură el.

Merseră restul drumului până acasă în tăcere.

Când ajunseră la Chy an Cleth, Phaedra spuse că se duce sus să se schimbe.

— Presupun că aştepţi să-ţi pregătesc cina, adăugă ea nepoliticos.

Iain se sprijini de un stâlp solid de stejar şi îşi încrucișă braţele.

— Doar dacă vrei. Am avut amândoi o zi grea. Voiam să-ţi sugerez să încercăm mâncarea de la *Câinele pătat.* Nu e cel mai sofisticat restaurant, dar e cel mai bun pe care poate să-l ofere Porthkelly.

Phaedra se uită la el cu îndoială.

— Sofisticat? Nu, cu siguranţă că nu e aşa ceva. Ce părere ai de cartofi prăjiţi şi ouă, adică de masa fermierului?

— Îndrăznesc să spun că aş supravieţui. Dar tu? Am putea merge cu maşina, la Bude, dacă preferi.

De ce devenise amabil, aşa, deodată?

— Vrei să iau cina cu tine?

Ea se încruntă bănuitoare în timp ce-şi scotea haina veche.

— Dacă vrei: Şi dacă nu te mai uiţi aşa urât la mine, de parcă aş fi o specie de gânganie deosebit de virulentă.

Pe neaşteptate, Phaedra se surprinse că voia să râdă.

— Gânganie? repetă ea. Da, cam aşa ceva. Dar hai să nu ne ducem la *Câinele pătat.* N-aş prea vrea să ies. Dacă promiţi să nu te mai porţi necuviincios, aş putea prepara nişte paste făinoase, cu sos tomat proaspăt. Şi o salată.

— S-a făcut. În seara asta declarăm armistiţiu.

El zâmbi, un zâmbet frumos, având în vedere de unde venea, decise Phaedra precaută. Ea observă, de asemeni, cearcănele de oboseală de sub ochii lui şi adâncirea liniilor dintre nas şi gură.

Armistiţiul propus nu era oare mai curând o chestiune de oboseală decât o dorinţă de a se schimba? Fusese o săptămână lungă, dificilă. Deşi Charles murise, reuşea să-şi facă încă simţită prezenţa.

— Mă duc să mă schimb, zise ea. Rochia mea e cam nepotrivită pentru o masă cu paste făinoase preparate în casă.

— Ah, nu ştiu. Îmi amintesc că aveai talie şi şolduri, îmi place să văd că aveam dreptate.

Phaedra se uită urât la el.

— Gânganie, spuse ea şi porni în sus pe scară, fără să răspundă la chicotitul pe care-l auzi în urma ei.

Oricum, să-l ia dracu' pe Iain. Tocmai când începea să creadă că ar putea să-i tolereze compania, trebuia să strice totul cu înţepătura despre corpul ei. Îi plăcea, de obicei, îmbrăcămintea largă. Era mai confortabilă şi nu-i plăcea să facă reclamă curbelor ei. Nu se simţise niciodată bine cu rochii strimte pentru că *i* se părea că dădeau bărbaţilor idei greşite.

În colegiu, asta i-a adus pipăieli nesolicitate. Mai târziu, încercase să-şi strunească elevii obsedaţi de hormoni. Deşi în momentele de introspecţie, se întreba dacă nu cumva folosea îmbrăcămintea ca un semn subtil de „trecerea interzisă".

Adevărul problemei era că, deşi ieşea uneori cu bărbaţi şi îi plăcea compania lor, nu avusese niciodată dorinţa şi fierbinţeala care le făceau pe multe dintre prietenele ei să cadă la pat cu prima pereche de pantaloni bărbăteşti atrăgători care le apărea în cale.

Blugi, decise Phaedra, uitându-se în garderoba ei veche, Iain nu putea zice că nu sunt pe corp. Şi un pulover mare, negru, ar fi suficient.

Iain nu spuse nimic despre aspectul ei când ea îi găsi în bibliotecă şi îi spuse că se duce să pregătească masa. Dar el o urmă în bucătărie, unde îşi trase un scaun şi se aşeză călare pe el, cu braţele sprijinite de spătar.

În timp ce Phaedra se ocupa de paste şi de sosul pentru salată, el îi urmărea mişcările cu o aprobare

leneşă. Cel puţin părea să aprobe. Iar ea simţea o vagă alarmă.

După un timp, şi fără să i se ceară, el se ridică să deschidă sticla de vin pe care ea o pusese pe masa de gătit.

— Pentru bucătăreasă, spuse ei oferindu-i un pahar.

Phaedra aprobă din cap şi primi paharul cu recunoştinţă.

— Vrei să mănânci în sufragerie? întrebă ea.

— Nu în mod special. Pentru o mică cină intimă, în doi, de ce nu ne-am simţi bine în bucătărie?

Intimă? Intimă era ultimul lucru pe care îl voia. Se uită repede la el, dar el părea absorbit în aprecierea unui şir de vase de cupru. Probabil voise să spună doar că nu avea chef de formalităţi, după această zi foarte lungă.

Ea aruncă sare şi o frunză de dafin în apa care fierbea şi puse înăuntru pastele. Apoi turnă sosul peste salată într-un bol de lemn şi i-l dădu lui Iain cu instrucţiuni să amestece, în timp ce ea punea masa.

El îşi înălţă uşor o sprinceană, dar făcu ceea ce îi cerea ea cu o eficienţă care o surprinse.

— Ştii să găteşti? îl întrebă ea.

— Doar dacă nu găsesc pe cineva care să vrea s-o facă în locul meu.

— Îmi imaginez că, de obicei, găseşti, comentă ea sec.

Iain era arogant, dar nu se putea nega că era atrăgător şi era bogat. Probabil că femeile stăteau la coadă la uşa lui, voind să gătească pentru el. Ea scoase din sertar un cuţit lung, zimţat, şi începu un asalt vicios asupra unei pâini franţuzeşti.

— De obicei, da, fu el de acord. Nu totdeauna. Tu ataci întotdeauna punea cu atâta ferocitate?

— Ce vrei să spui? zise ea oprindu-se din tăiat şi privind alb la el.

— Te repezi la amărâta asta de pâine de parcă ar fi un duşman mortal. Sau iubitul tău necredincios.

Phaedra se întoarse la pâine.

— N-am observat, răspunse ea. Şi, dacă ai uitat, am fost căsătorită cu tatăl tău.

— N-am uitat. Dar ce vrei să subliniezi?

— Vreau să subliniez că nu am un iubit.

— Mă bucur să aud lucrul ăsta. Asta nu exclude să fi avut iubiţi în trecut.

Phaedra fu gata să-şi taie degetul când se întoarse spre el..

— Presupun că nu. Dar, pentru informarea ta, n-a fost niciunul. Asta voiai să ştii, nu-i aşa?

Iain zâmbi slab şi-şi întinse picioarele.

— Nu prea-i treaba mea.

— Aşa gândeam şi eu. Hai să mâncăm.

Phaedra luă bolul din mâna lui Iain şi îl trânti pe masă.

Iain îşi înălţă o sprinceană şi se ridică. Nu comentă proasta ei dispoziţie bruscă şi de îndată ce se serviră pastele, amândoi se aşezară la masă.

Nu vorbiră mult după aceea. Phaedra nu ştia ce gândea el. Gândurile ei păreau să nu se axeze prea mult pe evenimentele din ziua aceea, ci mai curând pe referirea la existenţa unor iubiţi. Lipsa ei de experienţă nu o deranjase niciodată, dar acum, fără niciun motiv, o deranja.

Fuseseră desigur ocazii, bărbaţi care fuseseră foarte dornici să o introducă în plăcerile dormitorului. Dar niciunul dintre ei nu-i plăcuse suficient, iar atunci când se ajungea la momentul în care sărutările caste, pe care le permitea, nu mai erau de ajuns, prietenia se termina brusc.

Phaedra începea abia acum să aibă bănuiala că, în fundul minţii ei, fusese întotdeauna un băiat cu zâmbet alb, strălucitor, care fusese bun cu o fetiţă timidă. Oare să fie adevărat lucrul ăsta? Se uită în lichidul roşu din paharul ei. Nu, nu putea fi adevărat, pentru că băiatul curajos, care îi prinsese imaginaţia în copilărie, devenise bărbatul cinic, autocrat, care timp de o săptămână o făcuse să scrâşnească din dinţi şi să se gândească la crimă.

— Crede-mă, cunosc acest sentiment, îl auzi pe Iain spunând încet. Dar nu te-aş sfătui să-l încerci.

Phaedra tresări, apoi îşi dădu seama că ţinea cuţitul ca pe un pumnal.

Ea râse puţin încordat şi îl puse jos.

—îmi pare rău. Visam doar.

— Visuri periculoase, zise Iain sec. Sper că nu mă implică pe mine.

— Nu prea. Dar tu? întrebă ea dornică să schimbe subiectul şi atacând prima temă care îi veni în gând.

— Există cineva, special, în viaţa ta?

Dacă el putea să pună întrebări personale, atunci o putea face şi ea.

— Special? Tonul lui Iain era acid. Nu. M-am asigurat de asta după Rosie. De ce? O avere a familiei Trebanian nu e suficientă pentru tine?

Phaedra se opri cu furculiţa la jumătatea drumului.

— Ce-ai spus?

Iain aruncă pe masă şervetul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Îmi pare rău. Am încălcat armistiţiul nostru, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că l-ai încălcat.

Ea puse cu grijă furculiţa pe farfurie. Lui nu-i părea rău deloc. Altfel n-ar fi stat lăfăindu-se acolo, zâmbind plin de siguranţă, ca un bărbat care crede că poate spune tot ce doreşte.

— Pentru informarea ta, un singur membru al familiei Trebanian a fost. Nai mult decât suficient. Şi, fie că mă crezi, fie că nu, îi simt lipsa. El măcar era un domn.

— Iar eu nu sunt. Ai probabil dreptate. Ar ajuta dacă ţi-aş face complimente pentru felul cum găteşti?

— Ştiu că sunt o bucătăreasă bună.

Phaedra zâmbi cu răceală şi se prefăcu a se concentra asupra pastelor făinoase.. Când îşi ridică din nou privirea, Iain o urmărea, cu ochii micşoraţi, de parcă nu ştia ce să creadă despre ea.

Nici ea nu ştia ce să creadă despre el. Să fie oare asprimea lui un scut pentru ceva mai profund, un haos interior pe care voia să-l ţină în sinea lui? îl jelea oare cu adevărat pe tatăl lui tot atât cât şi ea?

— E straniu fără el, nu-i aşa? spuse ea, oferindu-i o deschidere. Mă tot aştept să aud cum bate cu bastonul în podea.

— Da, trebuie timp ca să te obişnuieşti, răspunse Iain fără nuanţe, lăsând-o pe Phaedra în întuneric la fel ca şi

înainte.

— Îi simţi lipsa?

Poate că el va răspunde la o întrebare directă.

Iain îşi mângâie maxilarul fără să-şi dea seama că atrăgea atenţia asupra bărbii crescute.

— Dacă îmi lipseşte? Eu nu prea m-aş exprima astfel.

— Dar cum te-ai exprima?

— Era tatăl meu. M-am luptat atâţia ani ca să am controlul asupra vieţii mele, încât presupun că devenise un fel de obicei. Făcu o pauză apoi continuă fără emoţie vizibilă: E greu să cred că toate astea s-au terminat.

„Doar atât va admite, că tatăl lui conta pentru el”, îşi dădu seama Phaedra cu un val de compasiune.

— El te-a iubit, spuse ea. În felul lui propriu.

Un colţ al gurii lui Iain se lăsă în jos.

— Presupun că da. Din nefericire, felul lui nu era şi al meu. El credea că dragostea îi dădea dreptul să conducă vieţi. Se pare că mamei mele nu-i păsa. Mie da. Joan ocolea lucrurile, prefăcându-se că face aşa cum spune el, apoi făcea exact aşa cum îi plăcea ei. Eu nu puteam face aşa.

— Nu voiai, vrei să spui, comentă Phaedra. Eşti la fel de încăpăţânat cum era el.

Iain îşi înclină capul.

— Aşa-i cum spui. Nu voiam. Înţeleg că a avut mai mult noroc cu tine.

— Ce? se încruntă ea. Nu înţeleg.

Iain ridică mâna dreaptă şi o învârti într-un semicerc, prin cameră.

— Toate astea. Casa. Răsplata pentru obedienţa ta, îmi imaginez.

— Atunci, îţi imaginezi greşit. La naiba, Iain…

Se opri. Nu. N-o să apuce momeala lui. Şi nici n-o să-i spună adevărul. Nu acum, când stătea acolo, batjocoritor, sfidător şi cinic. În plus, orice ar fi spus, n-ar fi dus decât la alte disensiuni pentru o singură seară. Mai bine să lase pe seama lui Angus Cooper. El era bun să se ocupe de clienţi irascibili.

— Da? Iain îşi înălţă o sprânceană. Ce spuneai?

— Nimic. Am să spăl vasele, acum. Poţi să mă ajuţi, dacă vrei.

El nu se obosi să răspundă, dar, când ea se ridică să ducă vasele la chiuvetă, el o ajută să cureţe masa. Când ea puse farfuriile curate să se scurgă, el luă un şervet şi începu să le şteargă.

Deşi precis avea acasă o maşină de spălat vase, pe care Charles o considerase o invenţie diabolică, Iain putea fi de ajutor când asta îi convenea.

Făcea treaba cu o mască supărăcioasă, într-o tăcere necomunicativă. Poate că ăsta era felul lui obişnuit de a lucra.

„Cum ar fi să lucrezi pentru el?” se întrebă ea, apoi se gândi că nu era dornică să afle.

Abia după ce ultima farfurie fu pusă la loc, el îi spuse un „noapte bună” cu răceală şi se îndreptă spre hol; îşi dădu seama cât de tăcută devenise casa din nou. Când podeaua scârţâi în urma ei, ea tresări, iar în momentul următor deveni conștientă de un lucru.

Era singură în casă cu Iain. Nici Charles, nici infirmiera, nici Joan. Nu că Iain ar profita, desigur. Dar era ceva atât de uluitor de intim în legătură cu acest aranjament, încât ar fi dat orice să-l evite.

Ea se întoarse, simţind prezenţa lui în urma ei.

El zâmbea, un zâmbet lent, tachinator, care îi spunea că el îşi dădea seama de situaţie la fel ca şi ea; deosebirea era că lui nu-i păsa.

— Nu, spuse el clătinând uşor din cap. Nu trebuie să te îngrijorezi. Nici n-aş visa aşa ceva, mamă vitregă.

Phaedra îşi ridică bărbia.

— Nici eu. Dar s-au întâmplat atât de multe, încât nici măcar nu m-am gândit la asta.

Nu pentru prima dată era recunoscătoare că nu avea obiceiul să roşească.

— La ce nu te-ai gândit? întrebă el lungind vorbele.

— Joan a plecat. Trebuia să-i spun mamei să rămână, răspunse ea. Dar e prea târziu acum. Probabil că s-a culcat.

— Aşa cum o să facem şi noi în curând.

Phaedra înghiţi în sec şi el adăugă;

— Mamă vitregă, ştiu că ai o părere proastă despre mine, apropo, e reciprocă, dar nu am intenţia s-o seduc pe văduva tatălui meu în noaptea funeraliilor lui:

„Asta înseamnă la el armistiţiu.”

— Nu despre asta era vorba, începu ea cu indignare.

— Ah. Cu siguranţă că n-o să-mi spui că te preocupă convenienţele. Draga mea Phaedra, noi nu suntem o pereche de adolescenţi şi nu suntem în secolul al XIX-lea. Îţi imaginezi că o să-i pese cuiva?

— Mama mea…

— N-o să creadă nimic despre treaba asta. Ea are încredere în mine. Şi presupun că are încredere şi în tine, deşi trebuie să recunosc că nu ştiu de ce.

Phaedra apucă strâns balustrada. Ca de obicei,

senzaţia stejarului neted sub degete o calma. Va cânta el oare, pe alt ton, când va afla de intenţiile ei în privinţa moştenirii? Iar dacă adevărul îl va face să se simtă vinovat, ei bine, aşa și trebuie. Deşi regretele şi vinovăţia nu erau sentimente pe care să le asocieze cu Iain…

— Noapte bună, zise ea din nou. Sper să nu te ţină treaz conştiinţa.

El râse.

— De ce ar trebui s-o facă? Noapte bună, Phaedra. Sper să te bucuri de tot somnul pe care îl meriţi.

Nedorind să răspundă şi având prea puţine opţiuni în această situaţie absurdă, Phaedra se îndreptă spre sanctuarul camerei ei. Se săturase de Iain. Poate că mâine dimineaţă va găsi un mod de a-l pune la punct.

Dar a doua zi dimineaţă, când se duse cu ochii ceţoşi în bucătărie să pregătească micul dejun, găsi un bilet în mijlocul mesei. Era de la Iain şi o informa, sec, că se trezise devreme şi se întorsese la Londra.

Capitolul 5

Iain citea o analiză statistică în legătură cu o viitoare prezentare publicitară a unui nou client, când Angus Cooper sună şi aruncă o a doua bombă.

El ascultă cu grijă, apoi luă un coupe-papiers aurit, în formă de sabie şi îl înfipse în sugativă, de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva.

— Mulţumesc, zise. Comunică-i Phaedrei că voi fi

mâine acolo.

Angus închise telefonul cu un murmur de uşurare, Iain scoase cuţitul din sugativă şi strânse degetele în jurul minerului.

— Toate manevrele şi şmecheriile astea! Ce naiba are de gând de data asta?

— M-aţi chemat?

Capul roşcat al secretarei se ivi în uşă.

— Nu.

Iain îi făcu semn să plece. De îndată ce fu din nou singur, lăsă cuţitul din mână şi împinse scaunul înapoi, apucând braţele moi, de piele, ale acestuia şi se uită îmbufnat la un nod din panelajul peretelui. Analiza statistică putea aştepta. Acum trebuia să decidă următoarea lui mişcare în acest incredibil joc al minţii în care se găsea angajat cu Phaedra.

Ce avea de gând? Ultima ei mişcare nu avea niciun sens. Oamenii, în special oamenii care nu au mulţi bani, nu aruncă o moştenire pe nimic. Deci, era de presupus că doamna voia ceva în schimb.

Iain împinse scaunul mai înapoi, îşi propti un picior pe marginea biroului şi îşi sprijini bărbia în palmă. De ce? De ce făcea Phaedra aceste jocuri stupide? Să fie oare o femeie echilibrată, inteligentă sau o manipulatoare şireată? închise ochii împotriva luminii strălucitoare a lămpii de deasupra biroului.

Phaedra! Un nume blând din mitologie, numele unei visătoare, al unei amante. Dar Phaedra asta modernă, care fusese cândva una dintre puţinele persoane în care avusese încredere, trecuse clar dincolo de vise. Ce-ar putea oare să vrea…?

Doamne, Dumnezeule! Iain lăsă piciorul din nou jos, pe covor, și se ridică. Oare asta să fie? Oare *asta* voia de la el? Asta trebuia să fie. Ce altceva nu avea încă? Luă cuţitul pentru hârtie şi îl îndreptă spre ficusul pe care secretara lui îl îngrijea cu devotament în fiecare dimineaţă. Abia după ce îşi dădu seama că era gata să înjunghie planta în inimă, lăsă arma jos pe birou.

Nu era de mirare că mica vrăjitoare era dornică să-i întoarcă viaţa pe dos. Ea ştia ce voia şi avea intenţia să obţină ce voia.

Iain clătină din cap, iar buzele i se curbară într-o admirație fără voie. Era o adversară valoroasă. Una dintre cele mai bune din câte întâlnise în ultimii câţiva ani. Din păcate pentru ea, el învăţase în mod dur să descopere viclenia şi manevrele atunci când le vedea. Phaedra şi Rosie se asemănau.

Cineva în biroul secretarei chicoti, Iain se încruntă. Phaedra chicotise aşa cândva. Era un sunet care îl făcea să zâmbească.

Se întoarse să studieze datele statistice.

La unsprezece şi jumătate dimineaţa, când sună soneria, Phaedra ştiu cine putea fi.

Angus Cooper îi telefonase deja ca să-i transmită mesajul lui Iain. El menţionase, de asemenea, că nu avusese loc nicio explozie.

— A primit vestea calm, a spus Angus surprins şi uşurat.

Phaedra rămăsese indiferentă. Ea ştia cât de maestru era Iain în a.și ascunde adevăratele sentimente.

Soneria sună din nou. Stoarse puţin rufa din chiuvetă şi se duse să răspundă, cu inima bătându-i tare în piept.

— Bună, Phaedra, spuse bărbatul de la intrare şi îi zâmbi. Ce mai faci? Ţi-ai revenit după recenta pierdere, sunt convins.

La naiba! Nu era Iain, ci Peter Sharkey, care voia să transforme Chy an Cleth într-un hotel. Era destul de rău că Iain avea să apară în orice moment la uşa ei, dar să-i mai găsească şi pe Peter amestecat în treaba asta!

Inima ei îşi reluă ritmul normal.

— Bună, Peter, răspunse ea fără entuziasm.

La ce bun să-i explice unui bărbat ca Peter Sharkey că nu-ţi revii după pierderea unui soţ în mai puţin de o lună? Nici măcar atunci când soţul acela fusese mai mult un tată decât un partener.

— Pot să intru? Aş vrea să stau de vorbă cu tine.

Zâmbetul lui deveni absolut rugător.

Phaedra oftă. Nu-i plăcea Peter. Nu arăta rău, într-un fel, dar nu se obişnuise niciodată cu obiceiul lui de a vorbi de parcă tocmai îşi unsese vocea cu ulei. Nu suporta felul lui de a se uita la cineva, studiindu-l, de parcă l-ar fi evaluat. În acest moment, o evalua pe ea.

Ea se dădu fără voie la o parte şi îl lăsă să între.

— Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

— Despre casa asta.

El intră pe lângă ea în hol. Phaedra aşteptă, fără să închidă uşa.

— Ce-i cu casa?

— Nu e prea mare doar pentru tine?

— Poate.

Nu era treaba lui Peter că asta nu mai era casa ei.

— Aşa gândeam şi eu, zise el zâmbind larg. Ştii, desigur, că am avut unele succese în a investi în

proprietăţi locale, transformându-le în concerne profitabile.

— Transformându-le în monstruozităţi moderne, îngrozitoare, vrei să spui. Biblioteca era o construcţie veche, frumoasă, până când ai cumpărat-o tu şi ai transformat-o într-un magazin nenorocit. Iar vechea poştă…

— Ei, ei! Phaedra, zise el ridicând mâna, nu poţi opri progresul.

— Depinde ce numeşti progres.

Peter îşi drese glasul.

— Da, păi… uite, chestiunea este că îmi închipui cum Chy an Cleth, cu câteva renovări, ar putea deveni un mic hotel plin de succes. Exclusiv. Genul care atrage turişti bogaţi, cărora le place un loc care are personalitate, dar şi toate condiţiile moderne. De exemplu, aş fi înclinat să las scara interioară așa cum este…

— O să laşi totul așa cum este, nu vând.

— Ei, Phaedra, fii rezonabilă…

— Sunt rezonabilă. Şi dacă asta-i tot ce ai să-mi spui, îţi pierzi timpul.

Peter clătină din cap cu un aer exagerat de reproş.

— De parcă asta ar fi tot ce pot să spun unei femei drăguţe ca tine! Nu vrei să oferi unui vechi prieten o ceaşcă de cafea?

Peter nu era un prieten vechi. La un moment dat, merseseră la aceeaşi şcoală locală, dar el o tachinase că vine „din casa cea mare” la fel cum făcuseră şi ceilalţi copii. Phaedra se uită la el posomorită. Pe de altă parte, mama ei o crescuse în spiritul ospitalităţii…

— De ce? Nu avem prea multe de discutat, Peter.

Peter îşi mângâie părul pieptănat cu grijă.

— De fapt, e ceva ce-aş vrea să discut. N-o să dureze mult. O ceaşcă de cafea rapidă şi am plecat.

Phaedra oftă.

— În regulă. Dar să nu discuţi despre Chy an Cleth.

— Bineînţeles că nu. Asta te implică pe tine, nu casa.

Ah, Doamne! Phaedra împinse uşa cu piciorul. Nici asta nu suna mai bine. Dar acum intrase în horă.

— O s-o bem la bucătărie, zise ea luând-o înainte, fără să o intereseze dacă el venea după ea. Dar el venea.

— N-aş vrea să-ţi fac greutăţi, spuse el urmând-o atât de aproape, încât mirosul loţiunii lui o făcu să strănute.

„Mincinosul! se gândi Phaedra. Puţin îi pasă."

Peter se aşeză la masă, mişcându-şi fundul bine căptuşit de parcă se instala pentru o discuţie lungă, intimă. O clipă, Phaedra îşi aminti de seara în care ea şi Iain luaseră cina în această bucătărie. Dar Peter nu putea fi comparat cu Iain.

Zece minute mai târziu, ea puse cafetiera pe masă, două ceşti de ceramică, lapte şi zahăr şi îşi trase, fără chef, un scaun.

— Bună fată!

Privirea lui Peter se aşeză fără jenă pe umflătura sânilor ei plini, pe care nicio bluză de bumbac, oricât de largă, nu-i putea ascunde.

— Nu sunt o „fată", sări Phaedra aruncându-şi părul peste umăr.

— Ah, spuneam…

Peter se opri când uşa din faţă se trânti şi paşi grei răsunară în hol. Câteva secunde mai târziu, se auzi o voce bărbătească înjurând.

— Phaedra! strigă vocea apropiindu-se. Ce femeie nebună lasă uşa deschisă în vremea noastră? Oricine ar putea intra şi… Ah, văd că cineva a şi intrat. Ce plăcut! Ce treabă ai aici, Sharkey?

Iain stătea în deschizătura uşii, arătând formidabil într-un costum aproape negru. Părul negru îi căzuse pe frunte şi, în lumina puternică de dimineaţă din bucătărie, ochii lui aveau culoarea nopţii. „Doamne, era minunat.” Copleşitor chiar şi în acest moment, foarte nepotrivit, dar totuşi minunat.

— Ei? întrebă el văzând că nimeni nu răspunde.

— Peter a venit să discute afaceri, explică Phaedra. L-am invitat să rămână la o cafea.

Nu era strict adevărat, dar nu era treaba lui Iain pe cine invita ea.

— Înţeleg. Ce fel de afaceri? Ai început să faci reviste pornografice acum, Peter? Sau o linie telefonică erotică ar fi mai potrivită pentru genul tău?

Peter clipi şi înghiţi jumătate din cafea deodată.

— Iain, n-ai niciun motiv să vorbeşti aşa. De fapt, am crezut că pe Phaedra ar interesa-o să vândă casa. E prea mare pentru o femeie micuţă…

— Phaedra nu e ceea ce aş numi „o femeie micuţă”, remarcă Iain cu o moliciune care inducea în eroare. De fapt, e tocmai opusul. Şi e interesată să vândă?

— Nu. Nu acum.

Peter înghiţi restul cafelei şi se ridică, răsturnând în graba lui cafetiera goală.

— Trebuie să plec. Mulţumesc pentru cafea, Phaedra. Dacă te răzgândeşti…

— N-o să-şi schimbe părerea.

Iain îl luă pe Peter de cot şi îl conduse afară în hol.

Vag, Phaedra se întreba despre ce voise Peter să-i vorbească. Acum, cu puţin noroc, nu va trebui să afle niciodată.

Pocnitura uşii din faţă, când el o închise, fu urmată de o scurtă linişte. Phaedra aşteptă şi, câteva momente mai târziu, Iain intră înapoi în bucătărie ca un stăpân. Ceea ce şi era, dacă se gândea bine.

— Stai jos, ordonă el, trăgându-şi un scaun.

— Stau deja.

Mâna lui se strânse pe spătarul scaunului, dar, după o pauză scurtă, de uimire, îşi dădu seama.

— A, stăteai. Bine.

Se duse în celălalt capăt al mesei şi rămase în picioare, cu braţele lăsate liber în jos. Pentru prima dată de când năvălise în casă, se uită de fapt la ea.

— În regulă… Să începem cu Sharkey, zise el. Ce te-a apucat să-l laşi pe nenorocitul ăla înăuntru?

Phaedra ridică din umeri.

— Bunele maniere, cred. Dar tu nu ştii despre aşa ceva.

— Zău? în caz că ai uitat, a fost o vreme, nu prea demult, când a trebuit să-ţi dau câteva lecţii de bună purtare.

— Bună purtare? Ce expresie mai e şi asta?

— Una de modă veche.

El puse pumnii pe masă şi se aplecă spre ea, de parcă ar fi condus o şedinţă.

Phaedra inspiră aroma puternică a cafelei. Cine naiba se credea Iain? Se aşteptase ca el să aibă frământări în legătură cu ceea ce făcuse ea cu Chy an Cleth. Dar de ce

se preocupa de Peter Sharkey? Şi ce-l făcea să creadă că poate vorbi cu ea de parcă ar fi un copil? Ea era profesoară, nu el.

— Nu prea eşti în situaţia de a critica, sublinie ea.

— Da? Ce te face să crezi asta?

— Nu mă provoca. În primul rând, încă n-ai spus „Bună dimineaţa, ce mai faci, Phaedra?” Apoi, majoritatea oamenilor au politeţea de a spune „La revedere” înainte de a pleca.

— Bună dimineaţa, Phaedra. Văd că te simţi foarte bine. Cât despre rămas-bun, despre ce dracu’ vorbeşti?

El habar n-avea. Cu adevărat, nu ştia. Phaedra îşi strânse degetele ei în poală.

— În dimineaţa de după funeraliile tatălui tău, spuse ea.

— Ce? Ţi-am lăsat un bilet.

Iain se aplecă spre ea, de parcă nu-i venea să creadă.

— Da. Unul foarte sumar.

— Ce voiai? O scrisoare tipărită, cu scuze?

Phaedra sorbi din cafea şi se uită la el peste marginea ceştii.

— Ar fi fost drăguţ din partea ta.

Ea urmări semne de explozie iminentă, dar, spre uşurarea ei, el preferă să se aşeze.

Phaedra aşteptă şi, în cele din urmă, un zâmbet slab ridică uşor conturul gurii lui.

— Ştii că n-o să capeţi aşa ceva, zise el.

Când îi întâlni privirea, el adăugă cu un ton mai blând:

— Credeam că nu-ţi pasă.

— Nu-mi pasă.

— Ei, atunci…

Ridică din umeri.

Phaedra nu spuse nimic. În cele din urmă, el continuă, de parcă ea ar fi cerut vreo explicaţie:

— Dacă vrei să ştii adevărul, m-am decis să plec chiar în momentul acela, după ce m-am trezit şi te-am auzit oftând în somn în camera de deasupra.

Phaedra rămase cu gura căscată.

— Să nu-mi spui că am oftat atât de tare.

— Nu, dar era un oftat… foarte grăitor. Mi-a amintit că tânăra şi drăguţa mea mamă vitregă dormea moaie şi nepăzită în patul ei, prea aproape…

— Dar, ai spus…

Phaedra se încruntă, apăsându-şi spatele de spătarul scaunului ca să oprească fiorul ce-i trecea în sus şi în jos pe şira spinării.

— Ai spus că nici nu ţi-a trecut prin minte…

— Nu-mi trecuse, fu de acord el. Dar, când mi-a trecut, am decis că e mai bine să plec. Am trecut de stadiul de a răspunde la impulsurile mele hormonale negândite.

Phaedra înghiţi în sec. Încerca oare el să-i rănească sentimentele sau era pur şi simplu brutal prin natura lui? Nu fusese aşa în trecut.

— Nu trebuia să te îngrijorezi, răspunse ea. Sunt bucuroasă să-ţi spun că impulsurile mele nu erau implicate şi mă îndoiesc că te-ai fi coborât până într-atât, încât să foloseşti forţa.

Iain împinse scaunul înapoi şi puse o gleznă pe celălalt genunchi.

— Şi eu mă îndoiesc. Dar, dacă tot m-am trezit şi

aveam un munte de treburi care se adunaseră în oraş, mi s-a părut un moment la fel de bun ca oricare altul ca să plec. Am menţionat că nu trebuia să-ţi cer scuze.

Adăugă ultima frază de parcă asta lămurea totul.

Nu lămurea totul, pentru că tot ceea ce căpătase, de fapt, era o palmă pe obraz.

De ce oare se căsătorise cu tatăl acestui bărbat demn de ură, doar ca să-i salveze moştenirea, lucru pe care îşi dădea repede seama că nu-l merita?

— Atunci, ce te-a adus aici? întrebă ea, strângând ceştile goale de cafea și ducându-le la chiuvetă. Se pare că n-ai venit să-mi mulţumeşti pentru Chy an Cleth.

Iain nu răspunse. Phaedra se uita la cercările de cafea de pe fundul ceştilor. Rămase şi se uită aşa câtva timp.

Când nu mai suportă tăcerea, se întoarse şi văzu că Iain se ridicase şi se dusese la fereastră. Stătea cu spatele la lumină. „Domnul şef!" se gândi Phaedra, recunoscând genul. Cu degetele băgate în cureaua din talie, Iain era imaginea directorului executiv care îşi asuma răspunderea. Doar încordarea unui muşchi al maxilarului o convinse că el nu era atât de calm cum părea.

— Vrei să-ţi mulţumesc? întrebă el.

— Se obişnuieşte, când cineva îţi dă ceva ce-ţi doreşti în mod special.

El îşi înclină capul.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc. Acum, spune-mi, ce aştepţi în schimb?

— În…

Îşi şterse palmele supărător de umede de blugi, apoi dori să nu fi făcut asta, pentru că privirea lui Iain se lăsă

imediat pe şoldurile ei.

— Ce te face să crezi că vreau ceva în schimb?

— Oamenii nu renunţă la o moştenire fără motiv. Bineînţeles că vrei ceva.

— Nu vreau. Ce-aş putea să vreau de la tine?

El zâmbi cu un zâmbet lent, senzual, care îl făcu să arate ca un tigru pe urmele prăzii. Se aştepta parcă în orice moment să-l vadă dând din coadă.

— Întrucât m-ai asigurat că nu sunt implicate motive hormonale, spuse ei cu o voce atât de moale, încât alţi fiori îi trecură pe şira spinării, nu pot presupune decât că urmăreşti căsătoria. Vezi, l-am sunat pe Angus Cooper de dimineaţă. El mi-a spus că băgăciosul meu tată a avut în gând de la început, ca să spun așa, cununia noastră.

— Cununie? Nu vrei să spui… Iain, el n-a…

Iain o ignoră.

— Tata a vrut întotdeauna ca eu să dansez cum îmi cântă el și ştim cu toţii ce părere a avut despre Rosie. Dar tu erai alegerea lui, nu a mea. În asta constă toată deosebirea. Orice femeie pe care o alegea el era o mireasă potrivită.

— Cât de flatant! murmură Phaedra, scârbită de felul în care el părea să o învinuiască pentru planurile bătrânului său tată răutăcios.

Cum a putut Charles să orchestreze o asemenea scenă? La naiba, el era mort.

— Nu e corect, murmură ea fără să-și dea seama că vorbeşte tare.

— Sunt de acord, spuse Iain. Presupun că s-a gândit că fiind în joc Chy an Cleth, eu aveam să fiu deştept şi să

mă supun. Asta-i tot ce ţi-a promis, nu-i aşa? Dar, văzând că eu n-am venit să mă rog, ai sperat că mituirea o să mă aducă la tine.

Îşi scoase degetele din centura pantalonilor şi se aşeză pe marginea ferestrei.

— N-o să ţină, Phaedra. I-am zis deja lui Angus că nu accept donaţia ta.

Phaedra închise ochii şi numără până la douăzeci. Dacă i-ar fi deschis, dacă s-ar fi uitat la Iain, dacă i-ar fi zărit gura batjocoritoare, cinică, s-ar fi apucat fără îndoială să caute cuţite ascuţite.

Numărase până la cincizeci înainte să se întoarcă spre chiuvetă.

— De ce naiba aş vrea să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea peste umăr, menţinându-şi vocea liniştită cu un masiv exerciţiu de voinţă. Am deja ceea ce mi-a lăsat tatăl tău.

— Averea tatălui meu e doar confortabilă: Chy an Cleth, câteva acţiuni bune, nimic excepţional. Afacerea Publicitatea *Trebanian* valorează mult mai mult. Cu siguranţă, e o atracţie considerabilă pentru o femeie tânără, în condiţiile tale.

Cu alte cuvinte, o tânără femeie situată mult sub el pe scara socială, monetară şi pe orice altă scară.

— Poate, fu ea de acord. Dar uiţi totuşi, că există un mare dezavantaj în acest scenariu.

— Da? Şi care-i ăsta?

— Tu! Tu te adaugi la toate astea.

— Vrei să spui că mă consideri un dezavantaj?

Iain *părea* sincer surprins.

Phaedra se ţinu de chiuvetă ca să nu se întoarcă să-l

zgârie pe faţă.

— Asta este exact ce-ţi spun. Rareori mă atrag bărbaţii care se cred irezistibili.

— Aşa să fie?

Ea nu se mişcă destul de repede. Îşi dădu doar seama că Iain plecase de la fereastră, când îi simţi mâna pe ceafă. Un fior ascuţit şi şocant o trecu, din vârful urechilor până la degetele de la picioare.

— Întoarce-te, Phaedra, zise Iain.

Ea nu putu face nimic. Când mâinile lui se mişcară pe talia ei, ea făcu ceea ce dorea el.

El o ţinu uşor, depărtând-o de chiuvetă. Trebuia să-i fie uşor să se desprindă. El îi dădea posibilitatea. Dar ea întinse mâinile la spate ţinându-se de masa de gătit, aşteptând ce va urma.

Iain dădu din cap, de parcă ea i-ar fi confirmat chiar atunci aşteptările şi îşi trecu blând mâinile în jurul spatelui ei. Când începu să-şi rotească degetele mari cu o mişcare lentă, erotică, la baza şirei spinării ei, Phaedra gâfâi şi întinse mâinile să-i prindă umerii.

— Vezi, spuse el. Nu găseşti că această parte a pachetului ar fi chiar aşa un dezavantaj. Nici nu credeam aşa ceva.

Ochii lui luceau spre ea prin ceaţa propriei ei dorinţe nesatisfăcute. Lumina lor întunecată o ţinu nemişcată, încercă să se mişte, dar constată că nu poate. Afară, o pasăre mică lovi cu aripa în fereastră. Apoi, Iain îşi trecu mâinile de la şira spinării la şoldurile ei, iar ea expiră lung şi îşi recăpătă parţial mişcarea membrelor.

— Te rog, şopti ea, împingându-şi pumnii în pieptul lui. Te rog… nu.

El se dădu imediat înapoi, iar în acel moment Phaedra ar fi putut fugi din odaie. Dar figura lui Iain, mulţumită, cu zâmbetul de „ţi-am-spus-eu”, îi trezi mândria şi o făcu să rămână pe loc.

Ea se sprijini de masa de gătit şi respiră scurt.

— Poate că nu eşti, în întregime, un dezavantaj, recunoscu ea. Totuşi, nu vreau să mă mărit cu tine. Nici nu-mi placi prea mult. Acum, nu. Îmi plăceai cândva.

Ea îşi lăsă ochii în jos şi se uită fix la pantofii lui negri, scumpi.

— De asta m-am căsătorit cu tatăl tău, continuă ea. Ca să nu pierzi Chy an Cleth în favoarea lui Peter. Iar acum, când e a ta, o să mă întorc la vechea mea slujbă de profesoară în Kent. Mi-au păstrat postul.

Dacă Phaedra s-ar fi uitat, l-ar fi văzut pe Iain tresărind şi închizând ochii. Dar aşa, când ea îşi înălţă capul, el era cocoţat pe colţul mesei cu braţele încrucişate şi picioarele întinse în toată lungimea lor impresionantă. „Poză clasică de putere”, se gândi Phaedra, amintindu-şi de cursul de psihologie educaţională, Iain era bun să-şi arate puterea.

— Ce vrei să spui cu asta? Că te-ai căsătorit cu tatăl meu doar ca eu să nu pierd Chy an Cleth? întrebă el.

— Exact ce-am spus.

— Încerci în mod deliberat să fii neclară?

— Nu.

Nu intenţionase să fie ambiguă. Dar putea înţelege de ce gândea el aşa. Uneori, chiar şi ei îi venea greu să creadă evenimentele din acea după-amiază fierbinte de iunie, care se terminase cu logodna ei cu Charles…

Peter Sharkey trecuse pe acolo mai devreme, în ziua

aceea, iar când ea adusese ceaiul în salon, ca de obicei, se apropie găsindu-l pe Charles ghemuit în fotoliul lui favorit, chicotind ca un pitic bătrân și rău.

— *Domnule* Trebanian! Ce-ați făcut? întrebă Phaedra.

Cunoscându-l bine, clopote de alarmă începuseră să bată imediat.

— Eu? Ce-am făcut? Tocmai am fost de acord să-i vând casa tânărului Sharkey. Ăsta-i un tip care știe încotro să meargă.

— Ați fost de acord? Domnule Trebanian, nu puteți vinde Chy an Cleth.

Când a pus tava cu ceaiul pe masă, lângă el, așa cum făcea în fiecare după-amiază, mâinile ei tremurau atât de tare, încât ceștile se clătinau și laptele se răspândi pe șervetul brodat.

— Pot s-o fac. Știi. E a mea.

Charles își lăsă capul pe spate și se uită în sus la ea, ca un copil care tocmai a mâncat toate prăjiturile și știe că nu i se poate spune să le dea înapoi.

— Dar, de ce vreți să i-o vindeți lui Peter? Știți doar ce-o să facă din ea. Și cum rămâne cu Iain? El a iubit întotdeauna casa asta…

— Ha! Ar fi trebuit să se gândească la asta, nu-i așa? Și Joan la fel. Asta o să-i învețe să asculte atunci când li se spune ceva. Joan s-a măritat cu prințul ăla de poveste. Iar Iain s-a însurat cu o târfă.

— Dar…

— Niciun dar. Nici măcar atât. N-a vrut nici măcar să accepte o slujbă decentă, permanentă. Publicitate! Cum pot să fiu mândru de un fiu care lucrează în publicitate?

— Dar a reușit foarte bine…

— Bineînţeles că da. Publicitate! Spune minciuni, asta face fiul meu ca să-şi câştige existenţa. Este uşor să-ţi meargă bine cu minciuni.

Phaedra încercă altă tactică.

— Dar iubeşti Chy an Cleth. Şi Iain o iubeşte. Şi Joan, ea a crescut aici.

— Foarte rău. Acum va fi a tânărului Sharkey.

— Asta pentru că niciunul dintre ei n-a sărit prin cercurile dumitale?

Phaedra îşi pusese mâinile în şolduri. La naiba cu bătrânul ăsta răutăcios.

— Ha! Tocmai din cauza asta. E timpul ca aceştia doi să ”afle că nu-l pot sfida pe propriul lor tată şi să scape basma curată.

— Dar, domnule Trebanian, nu puteţi…

— Pot. E casa mea. Pot să fac ce vreau cu ea. Acum, ce-ar fi să-mi *torni ceaiul?*

Charles se uita la ea pe sub sprâncenele groase, cenuşii, aşteptând să vadă cum va reacţiona.

Phaedra se aplecă, luă ceainicul şi turnă ceaiul în două ceşti delicate de porţelan.

— Vă rog, spuse ea, nu vreţi să vă mai gândiţi?

— Nu văd de ce îţi pasă ţie. Oricum, nu e a ta.

Phaedra tresări.

— Nu, dar am locuit aici cea mai mare parte a vieţii mele. Mă gândeam, mă rog, că aş putea oricând să mă întorc aici ca acasă. Nu pot suporta gândul ca Chy an Cleth să se transforme într-un oribil hotel tip Sharkey.

— Hm!

Charles se uită la ea cu o privire calculată ce o puse imediat în gardă.

— În regulă, atunci, continuă el. Am să-ţi las ţie casa. Dacă vrei.

— Domnule Trebanian! *Nu poţi… nu* puteţi face asta.

El nu vorbise serios, bineînţeles. Dar ce putea spune ea acum? Cum avea ea să-l facă să-şi schimbe părerea? Charles nu se simţea bine de o vreme, dar asta nu era o scuză pentru o asemenea răutate.

— De ce nu pot face asta? Stai jos, fetiţo. Nu sta acolo să tremuri.

Charles îi făcu semn, nerăbdător, spre un fotoliu.

Phaedra se aşeză pe braţul fotoliului şi căuta nebuneşte un răspuns care să-l convingă.

— Chiar dacă mi-aţi lăsa mie casa, testamentul nu ar rezista la tribunal, zise ea în sfârşit cu uşurare. Asta dacă îl contestă copiii.

— Hm!!

Un moment, ea crezu că el se recunoaşte înfrânt. Dar, aproape imediat, fruntea i se descreţi şi spuse hâtru:

— Ar ţine foarte bine, totuşi, dacă m-aş căsători cu tine. Ei? Nu-i aşa?

Ah, pentru Dumnezeu! Oare îşi pierdea el mintea?

— Presupun că da, recunoscu ea fără voie. Dar nu asta-i problema. Nu puteţi…

— De ce nu? Sunt prea bătrân ca să mă aşez în genunchi, dar…

El se aplecă înainte, apucându-i mâna umedă în mâna lui uscată.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Phaedra Pendenning? La rău, probabil. Dar, până la urmă, o să fii mai înstărită.

— Domnule Trebanian. Sunteţi ridicol.

Ea încercă să-şi retragă mâna, dar strânsoarea era surprinzător de puternică.

— Nu, nu sunt. Căsătoreşte-te cu mine sau îi vând casa lui Sharkey.

— Dar… ştiţi că nu vorbiţi serios.

— Ba da. Nu spun niciodată nimic fără să vorbesc serios.

Ea rămase aşa, uimită, respirând mirosul slab de haină veche de tweed. El adăugă:

— Nu e nevoie să căşti gura ca un peşte. Nu trebuie să te îngrijorezi de *acea* latură a căsătoriei. Nu mai sunt în stare de aşa ceva acum. Din păcate, – ah, nu mă gândeam… vreau să spun desigur că sunteţi, dar…

— Dar, nimic. Bineînţeles că nu mai sunt în stare. Aşa că eşti în siguranţă. Dacă te căsătoreşti cu mine, n-o să se schimbe nimic. O să continuăm ca şi până acum, iar când mor, o să ai casa.

— Dar eu nu vreau casa, Iain o vrea.

— Hm. Alege. Te căsătoreşti cu mine sau îl laşi pe Sharkey s-o ia.

Charles scoase în afară buza de jos, amintindu-i Phaedrei de un copil care vede că mama lui nu mai e atât de hotărâtă să-i dea dulciuri.

Iain îl numise cândva pe tatăl lui „un bătrân satir manipulator”. Ea fusese şocată în momentul acela. Acum, începea să înţeleagă sensul cuvintelor.

— De ce?

Dacă ar înţelege ce este în spatele acestui incredibil ultimatum, ea ar putea eventual să-l facă să-şi schimbe părerea.

— Pentru că eşti o fată bună care face tot ce i se

spune. În majoritatea cazurilor. De aceea eşti aici, nu-i aşa? Ca s-o *ajuţi pe mama ta.*

— Da, dar ea nu mi-a spus să vin. Domnule Trebanian, nu puteţi…

— Nu-mi mai zice că nu pot. Tu gândeşte-te.

Luă o sorbitură din ceai şi închise ochii în mod deliberat.

Phaedra îşi turnă altă ceaşcă şi se gândi. Ceaiul ei se răcise.

Dacă se gândea bine, ce avea de pierdut? Nimic, în afară de dreptul de a se căsători cu alt bărbat. Dar asta nu era o problemă. Ce avea de pierdut? Existenţa în continuare a casei copilăriei ei, aşa cum o ştiuse dintotdeauna şi liniştea sufletească a unicului fiu al lui Charles, dacă Charles Trebanian se ţinea de cuvânt, iar asta făcea întotdeauna.

Când el deschise din nou ochii, Phaedra zise:

— În regulă, am să mă căsătoresc cu tine, Charles.

Charles scoase un sunet gutural şi îi spuse că ştia că va avea bun-simţ în această problemă.

O săptămână mai târziu, erau căsătoriţi în faţa unui judecător. Au fost de faţă doar Angus şi Esther, iar când ceremonia se termină, Charles se duse la culcare.

— Aşa că, vezi, n-am avut de ales decât să mă căsătoresc cu tatăl tău, îi spuse Phaedra lui Iain, care nu se mişcase de la locul lui de pe masă.

— Asta poate să fie adevărat, fu de acord Iain. Mai ales dacă te aşteptai să-l moşteneşti.

Phaedra îşi stăpâni dorinţa de a bate din picior şi de a arunca în el cu obiecte scumpe de porţelan. Nu era greu, pentru că singurul lucru pe care dorea să-l facă era să-şi

bage capul sub cea mai apropiată pernă şi să urle.

— Problema era, explică ea cu oboseală, că dacă Charles îmi lăsa mie totul şi tu contestai testamentul lui, asta nu rezista în faţa tribunalului, i-am zis asta.

— Şi te-ai oferit să te căsătoreşti cu el. Cât de ingenios.

— Nu, răspunse ea, hotărâtă să nu se încrânceneze, când el mai înfipse un cui în ceea ce fusese cândva o prietenie de nezdruncinat. El a zis, continuă ea, că testamentul va fi valabil dacă aş fi Văduva lui. Sau aşa ceva. I-am zis să nu fie ridicol. Dar, în cele din urmă, când mi-am dat seama că vorbea serios, că avea chiar de gând să-i vândă lui Peter Chy an Cleth… am fost de acord. Dar numai ca să-ţi pot da ţie înapoi totul.

El n-o va crede, bineînţeles. Dar trebuia să i-o spună cu săptămâni în urmă.

Iain clătină din cap de parcă se scutura de nişte fantome invizibile.

— Nu crezi că tatăl meu ar fi ghicit asta? Dacă ar fi adevărat?

Ea ştiuse că el nu o va crede. Umerii Phaedrei se lăsară obosiţi.

— Nu mai ştiu ce să gândesc. În urmă cu un minut mi-ai zis că, după părerea lui Angus Cooper, Charles voia de fapt să ne căsătorim. Presupun că putea să-i treacă prin minte că, dacă Chy an Cleth va fi a mea…

— Mă voi conforma încercării lui finale şi creatoare de a-mi ruina viaţa. Aşa voi putea pune mâna pe propria mea casă. Doamne! Chiar şi din mormânt, bătrânul ăsta rău nu renunţă.

Iain îşi trecu degetele prin păr.

Phaedra era îngrozită. Nimeni n-ar trebui să simtă astfel despre propriul tată. Ea nu simţise nimic pentru tatăl ei pentru că acesta nu fusese o parte din viaţa ei. Dar nu l-a urât niciodată.

— Iain, zise ea, chiar dacă e adevărat, cred că Charles a făcut-o cu un gând bun. Ne-a iubit pe amândoi, în felul lui.

Ea vorbea liniştită, fără speranţă. Ce rost avea să încerce să-l convingă pe Iain că se gândea doar la interesele lui? Nu va accepta asta niciodată fiindcă el se hotărâse deja. El nu răspunse imediat, iar ea se întoarse încet la masă şi se aşeză.

Iain se apropie, aplecându-se deasupra ei. Avea în barbă o zgârietură de la bărbierit.

— Crezi că tata i-ar fi vândut casa lui Sharkey? întrebă el.

Oare îi cerea în mod serios părerea? Phaedra înghiţi nodul din gât și se depărtă de el, disperată să nu se trădeze că apropierea de el o făcea să transpire între sâni.

— Poate, răspunse ea. Da, cred că i-ar fi vândut-o. Dacă ăsta era singurul mod în care să te facă să vezi cine era șeful.

El îi aruncă o privire atât de posomorită, de plină de deziluzie, încât ea se grăbi să adauge:

— Mama mea zice că n-ar fi făcut asta, iar ea îl cunoştea mai bine decât noi amândoi. Nu ştiu, Iain. Mă manipula și pe mine la fel ca pe tine.

Iain scoase un fel de geamăt și-și puse ambele mâini la faţă.

Phaedra se folosi de ocazie ca să se ridice să facă un

ocol şi să se îndrepte spre uşă. Când se întoarse, Iain se uita după ea de parcă i-ar fi dat un picior în stomac.

— Ştii, desigur, spuse el cu o voce strangulată, că nu pot accepta casa asta ca pe un dar. Trebuie să-ţi fi dat seama că am să insist s-o răscumpăr.

Deci el gândea în continuare că ea se căsătorise cu Charles pentru un câştig personal.

— Am ştiut că ai să vrei s-o răscumperi, recunoscu ea. Am ştiut, de asemenea, că eu nu am s-o vând. E a ta, pe gratis, fără obligaţii. Eu n-o vreau.

Privirile lor se întâlniră într-o bătălie în care niciunul nu voia să cedeze. Când Phaedra refuză să-şi lase privirea în jos, Iain clătină din cap.

— Să mă ajute Dumnezeu. Vorbeşti serios, nu-i aşa? gemu el.

— Da. Ţi-am spus-o.

El închise ochii.

— În regulă. Cred că sunt convins.

— Ar trebui să fii. Am semnat toate actele.

— De ce nu mi-ai spus că tot ce credeam despre tine era greşit?

Avea vocea groasă, de parcă ar fi înghiţit o cioară mare.

— N-am ştiut cum să-ţi spun. Şi apoi ai fost atât de rău şi de furios, încât n-am vrut să-ţi spun. În cele din urmă, am decis să las asta în seama domnului Cooper.

Nu era nevoie să-i spună de implicarea lui Joan. Iain era deja destul de rănit.

El făcu un efort vizibil să se uite în ochii ei.

— În regulă. Cred că trebuie să accept asta. Dar tu trebuie să accepţi faptul că eu nu voi abuza de

generozitatea ta.

— Generozitatea mea? gemu Phaedra. Vrei să spui că mândria ta stupidă nu te lasă să accepţi un dar de la fiica îngrijitoarei? De asta a trebuit să pretinzi că nu vorbesc serios? Că ţi-am dat casa pentru alte motive…

Ea ghicise de la început că darul ei va fi o lovitură dată mândriei lui.

— Nu vorbi prostii, zise Iain fără să ridice vocea. Nu-mi pasă cine eşti. N-aş putea accepta un asemenea dar de la nicio femeie.

— Da? Dar dacă aş fi bărbat?

— Nu eşti bărbat. Şi niciun bărbat pe care-l cunosc n-ar fi atât de nebun să-şi dea casa în dar cuiva. Doar dacă ar avea un motiv afurisit de bun.

— Ah, deci acum sunt nebună. Ei, presupun că asta-i mai bine decât să fiu ahtiată după avere.

Se duse în partea cealaltă a mesei şi îşi puse pumnii pe suprafaţa ei răcoroasă.

Iain îşi masă ceafa cu mâna. Când îşi ridică privirea, zise:

— Da, presupun că e mai bine.

— Bine, asta înseamnă că, în cele din urmă, ţi-a intrat în capul ăla tare că m-am căsătorit cu Charles pentru tine? Sau măcar în parte pentru tine? Că nu puteam suporta să văd vechiul meu cămin transformat într-o monstruozitate de-a lui Peter Sharkey? Eu…

Se opri să-şi tragă sufletul şi văzu că şi pumnii lui Iain erau pe masă.

Se uitară urât unul la altul, peste spaţiul mesei de stejar.

— Phaedra, începu Iain. Dacă te gândeşti doar un

moment…

El se opri, îşi scoase haina şi o aşeză pe spătarul unui scaun, de parcă se pregătea să facă o nouă mişcare într-un joc al puterii şi devenise brusc serios.

— Uite, continuă el. E o nebunie. Pentru ce ne certăm noi, de fapt? Niciunul dintre noi nu vrea ca Chy an Cleth să cadă în mâinile lui Sharkey. Eu vreau casa. Tu spui că n-o vrei…

— N-o vreau, zise Phaedra.

— Atunci, de ce naiba nu mă laşi s-o cumpăr de la tine?

Era o întrebare rezonabilă. De ce n-ar face asta? El nici n-ar observa lipsa sumei din contul lui din bancă. Iar ea şi mama ei ar putea folosi banii…

— Nu pot, răspunse ea. M-aş simţi de parcă m-am căsătorit cu Charles pentru banii lui, exact aşa cum ai crezut tu. Şi tu… ei bine, tu n-ai fi niciodată sigur că n-am făcut chiar aşa ceva.

— Şi asta ar avea importanţă?

El se încruntă, dar furia îi dispăruse.

— Da, zise ea. Ar avea importanţă.

El îşi îngustă ochii, iar ea îşi aminti cum, mai înainte, sucombase, fără nici cea mai mică rezistenţă, la atracţia virilităţii lui. Fusese nevoie doar de o scurtă îmbrăţişare nesatisfăcătoare. N-ar fi bine ca lui Iain să-i vină ideea că ei îi păsa de el mai mult ca de un prieten. Un fost prieten, rectifică ea.

— Vreau să spun că prefer să-mi fac singură un drum în viaţă, explică ea. N-aş vrea ca tu sau oricine altcineva să credeţi că singurul mod în care puteam face lucrul ăsta era să atrag un bărbat bătrân şi bolnav care să-mi

lase mie toţi banii lui.

— Hm. Iain aprobă din cap. Ştii, într-un mod nebunesc, asta are de fapt sens.

— Nu sunt nebună!

— Nu eşti? Atunci, poate că sunt eu. Pentru că nu accept de la tine afurisita asta de casă.

— Nu e o casă afurisită. E casa ta. O iubeşti.

El ridică din umeri.

— N-ar fi prima dată când pierd ceva drag. În cele din urmă, înveţi să renunţi la ceva drag.

Era atât de lipsit de simţire! De neatins. Acesta nu era bărbatul impetuos pe care ea îl adorase din tot sufletul. Dar era adevărat că suferise pierderi dureroase. Mama lui, Rosie, chiar şi Charles. Oare învăţase cu adevărat să-şi înăbuşe toate sentimentele adânci?

— Nu-i nevoie să renunţi la această dragoste. Vreau ca Chy an Cleth să fie a ta.

— Aşa ai spus. Nu-mi pasă ce vrei.

Se uitară unul la altul peste masă, nu furioşi, dar încordaţi, niciunul dintre ei nevoind să cedeze niciun pic.

Pendula din salon bătu ora.

— E timpul să pregătesc prânzul, spuse Phaedra.

— Nu înainte ca să lămurim treaba asta.

Ea încă mai clipea la el, întrebându-se ce va mai urma, când el veni spre ea, o luă de încheietura mâinii şi zise:

— Haide. Dacă o să ne certăm, hai s-o facem confortabil. Sunt sigur că două persoane suficient de inteligente pot ajunge la o înţelegere înţeleaptă.

Nu spusese „compromis”, remarcă Phaedra când el îşi

luă haina şi o scoase din bucătărie, ducând-o în salon, unde ei nu-i plăcuse niciodată.

Tocmai când intrară pe uşă pendula bătu pentru ultima dată. Iain se opri, apoi o conduse spre canapea şi o aşeză.

— Ce fel de aranjament? întrebă ea nesigură.

El aruncă haina pe un vechi fotoliu şi nu răspunse. Phaedra îl urmări cum îşi suflecă mânecile, uitându-se cu fascinaţie la braţele lui musculoase. Apoi, când se trezi că respiră prea repede, spuse:

— Încă nu ţi-ai cerut scuze.

— Scuze? rămase cu o mânecă pe jumătate suflecată. Despre ce vorbeşti?

— Mi-ai spus că umblu după avere.

— Zău? N-aş fi făcut asta dacă mi-ai fi explicat ce aveai de gând.

Termină să-şi suflece mânecile şi se duse la bufetul cu băuturi. Phaedra se uită urât la spatele lui drept ca lumânarea. Spuse lent:

— Tu trebuie să fii bărbatul cel mai arogant şi mai nerecunoscător pe care l-am cunoscut vreodată.

— Mulţumesc. Mă străduiesc.

Iain turnă sherry într-un pahar lung, cu picior.

Phaedra apucă o pernă, o ridică deasupra capului, apoi îşi dădu seama ce voia să facă şi o lăsă jos.

Iain turnă al doilea pahar de sherry şi zise peste umăr:

— Foarte înţelept. Eram tentat să uit că suntem amândoi maturi.

— Aş dori să uiţi. Aş putea fi tentată să uit eu însămi. Ai *un* fel de a-mi aminti cât de mult mai uşor era să

capăt ce voiam în vremurile trecute.

Iain era pe jumătate întors spre ea, ţinând câte un pahar în fiecare mână, dar se opri brusc.

— Ai vrea înapoi toate acele…? întrebă el.

— Da. Deseori.

— Hm! zise el oferindu-i un sherry. E o cale uşoară pentru asta. Cu siguranţă că ţi-a trecut prin minte.

— Nu. Ce anume?

— Ai putea să-mi spui că înţelegerea s-a anulat şi că o să vinzi Chy an Cleth lui Sharkey. Asta ne-ar scuti pe amândoi de multe necazuri. Dar n-o să faci asta, nu-i aşa?

El se aşeză lângă ea pe canapea şi puse paharul lui pe o măsuţă chinezească, sculptată, şi îşi sprijini braţul pe spătarul canapelei.

— Aş putea, vorbi tăios Phaedra.

Degetul lui mare îi atingea ceafa.

— Dar dacă îmi cer scuze cum se cuvine?

El părea mai curând interesat decât preocupat.

— Ai de gând s-o faci?

— Nu. Ar fi trebuit să-mi spui ce ai de gând în legătură cu casa. La naiba, Phaedra, ce puteam eu să gândesc? Dar asta nu înseamnă că nu sunt impresionat… nu, copleşit de generozitatea ta. Doar că trebuie să mă obişnuiesc cu asta. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva pentru mine până acum.

Îi atinse obrazul, apoi îşi retrase brusc mâna.

— N-am ştiut… nu ştiu ce să spun, continuă el. Dar nu ţi-aş fi spus că alergi după avere, dacă aş fi ştiut.

Phaedra nu se putea convinge să se uite la el. Nu avea nevoie. În vocea lui erau regret, sinceritate şi un fel de

apărare confuză, care îi spunea tot ce avea nevoie să ştie.

Doar atât se putea apropia Iain de a-şi cere scuze. Şi era de ajuns.

— Deci… ai de gând să vinzi Chy an Cleth? întrebă el.

Phaedra se uită la lichidul rubiniu din paharul ei şi încercă să ignore faptul că, dacă şi-ar fi mişcat obrazul doar un centimetru, s-ar fi atins de moliciunea mătăsoasă a cămăşii lui.

— Nu, răspunse ea. Ştii că nu aş vinde-o. Dar te rog să nu-ţi vină ideea că m-am căsătorit cu tatăl tău din pur devotament pentru tine. Era mai mult o chestiune de… de principiu. Chy an Cleth trebuie să fie a ta, de drept.

— Dacă spui tu! zise el încet, aproape de urechea ei. Aşa stând lucrurile şi întrucât se pare că nu ajungem la o înţelegere, să stabilim o perioadă de reflecţie. Între timp, am o sugestie.

— Ce anume?

Fără să se gândească, Phaedra se întoarse să se uite în sus la el.

Buzele lui erau despărţite în acel zâmbet mic, ucigător, care îi stârnise sângele şi îi tulburase visele din momentul în care el se reîntorsese la Porthkelly.

— Sugerez, spuse el, ca până îţi vine mintea la cap, să angajăm o îngrijitoare demnă de încredere care să aibă grijă de casă.

— Mi-a venit deja mintea la cap.

Phaedra dorea să fie adevărat. La fel cum dorea ca degetele lui Iain să nu-i mai atingă… ah, atât de blând, umărul. Când zâmbetul i se lărgi, ea adăugă fără voie:

— Totuşi, nu e o idee rea.

— Bine. S-a aranjat. Acum, ce spuneai în legătură cu mintea sau cu simţurile?

Phaedra înghiţi în sec. El era foarte aproape. Simţea mirosul plăcut, cald, al trupului lui. Cu siguranţă că un bărbat care mirosea astfel nu putea însemna doar disciplină şi afaceri…

— Simţuri? murmură ea parcă plutind. Ce simţuri?

— Asta mă întrebam şi eu. De ce nu descoperim?

— Ce… despre ce vorbeşti?

Mâna lui era acum în părul ei, jucându-se cu el, învârtindu-l în jurul degetelor.

— Vorbesc despre pecetluirea înţelegerii noastre cu un sărut.

Phaedra deschise gura ca să spună „bineînţeles că nu”, dar Iain îi prinse obrazul cu mâna liberă şi zâmbi, de data asta, cald. Apoi îi luă paharul şi se aplecă astfel că buzele lui fură doar la câţiva centimetri de ale ei.

Gura ei se uscă la fel ca praful şi îşi ţinu respiraţia.

Când bătăile ritmice, insistente ale inimii ei deveniră o cerere zgomotoasă de abandonare, ea închise ochii şi aşteptă ce avea să urmeze.

Capitolul 6

Iain puse braţul în jurul umerilor Phaedrei, ţinând-o uşor şi uitându-se la genele ei negre.

Această fetiţă visătoare, inteligentă, din tinereţea lui, crescuse şi devenise o tânără femeie frumoasă. Spatele ei era cald prin bluza albă, de bumbac, şi părea atât de primitoare, încât ar fi vrut s-o întindă pe canapea şi să se apuce imediat de treabă. De parcă era Gloria, care împărţea acum patul cu el, din când în când, atunci când îi convenea.

În ultima vreme, Gloria începuse să nu-i mai convină. Poate că din cauza asta Phaedra devenise o asemenea tentaţie, o tentaţie căreia ştia că trebuia să-i reziste cu orice preţ. Doar că acum, când o avea în braţe, se părea că nu suporta să-i dea drumul.

Atinse cu obrazul frumosul ei păr negru. Era greu să-şi amintească faptul că fusese măritată cu tatăl lui. Căsătorită pentru binele lui, aşa spusese. Sau pentru un principiu. Nu avea importanţă. Oricum, ea îi oferise în dar căminul lui, iar dacă acum ar face o mişcare potrivită, era sigur că în următoarele secunde ea îi va oferi mult mai mult.

Dar el nu avea să facă acea mişcare sau, mai corect, nu o va duce până la finalizarea logică. Dacă ar face-o, ar fi prins în cursă, la fel de irevocabil cum fusese prins în cursă de Rosie.

Tatăl lui mizase probabil că el va gândi cu sexul, în loc să raţioneze cu mintea, la fel cum făcuse în trecut. Dar să fie blestemat dacă avea să cadă în plasa acestui plan

machiavelic al bătrânului său tată. Phaedra o fi fost căsătorită doar pe hârtie, dar legal, ea fusese cândva mama lui vitregă. Acum era fosta soţie a tatălui său.

Iain îşi trecu o mână prin părul ei des, strălucitor şi mirosind a şampon de fructe de pădure.

Dulcea, generoasa Phaedra! Doamne, era mulţumit că ea nu era tânăra femeie venală, aşa cum crezuse despre ea. De la început, asta fusese partea care îi stătuse în gât, ameninţând să ia proporţii şi să-l sufoce, gândul că tocmai ea, dintre toţi oamenii, îl trădase.

Ar fi trebuit să ştie că Phaedra n-ar fi făcut niciodată ceva care să-l rănească.

În timp ce asculta respiraţia ei rapidă şi simţea aerul acela cald, lângă gât, ea îi puse o mână pe piept, tentantă, de parcă se aştepta ca el să o împingă mai departe. Muşchii lui se încordară instinctiv. N-ar fi putut s-o îndepărteze, nici dacă ar fi vrut.

Oare fusese chiar atât de porc cu ea? Presupunea că a fost. Dar, într-un fel, ea singură era de vină, din cauza refuzului aceluia idiot de a-i spune adevărul. Micuţa lui visătoare deşteaptă îşi dezvoltase mintea odată cu silueta de femeie, o minte care o îndruma greşit, fără speranţă.

Iain zâmbi viclean şi îşi trecu degetele peste obrazul ei.

Phaedra scoase un mic murmur de frustrare şi zâmbetul lui se îmblânzi. Buzele ei erau atât de aproape, încât el putea chiar să creadă că îi aşteptau binecuvântarea.

El i-o dădu atunci, deşi ştia că era o nebunie. Căldura din măruntaiele lui trimitea un mesaj explicit pe care

nu-l mai putea ignora.

În câteva secunde, începu să se îndoiască de sănătatea lui mintală. Ea avea un gust dulce, atrăgător, ca nectarul pentru albină, dar sărutul ei era neexperimentat, sărutul unei eleve care lasă să se întrevadă o pasiune puţin înţeleasă.

Vorbise serios deci, când spusese că n-a avut niciun iubit.

Cine ar fi putut spune asta despre o femeie atât de atrăgătoare şi de pasionată cum ştia el că este? îşi trecu o mână peste sânul ei, apoi o retrase cu o înjurătură când simţi că i se întăreşte sfârcul. Ce făcea el? Şi cum putea inocenţa să fie un asemenea afrodisiac?

Când fierbinţeala se ridică în abdomenul lui,iain gemu şi încercă să se retragă. Dar Phaedra se mişcă puţin şi îşi duse braţele în jurul gâtului lui.

El gemu din nou şi permise limbii lui o ultimă explorare în delir, în timp ce îşi trecu o mână peste fundul ei şi peste coapse. Apoi, zise cu o voce pe care aproape că nu o recunoscu:

— În regulă, înţelegerea a fost sigilată. Acum să trecem la scena următoare, vrei?

— Ce? murmură ea lângă gura lui.

La naiba! Dacă ea nu avea grijă şi nu se oprea, o să se trezească pe spate şi fără nicio urmă de îmbrăcăminte. Se gândea chiar că pe ea n-ar deranja-o. Dar lui îi păsa. Nu acum, dar la cincizeci de secunde după ce i-ar fi făcut tot ceea ce îi striga trupul lui să facă.

Pierdut în propria lui agonie delicioasă, Iain nu-şi dădu seama imediat că Phaedra rămăsese nemişcată.

— Ce-ai spus? şopti ea.

Lui îi trebuiră câteva secunde ca să-şi recapete suflul.

— Gata! Am spus gata.

O luă de coate şi o depărtă cu braţele rigide de efort. Dacă ar fi permis unui muşchi să se relaxeze, era sigur că va ceda cerinţelor trupului lui şi o va lua din nou în braţe.

La naiba! Măcar de nu s-ar mai uita aşa la el.

— Iain, spuse Phaedra cu un glas subţire de copil care tremura, deşi ea încerca să şi-l controleze. Să nu mai faci asta niciodată.

— De ce nu? întrebă el morocănos.

El ştia de ce nu, dar totuşi întrebă.

Ea refuză să se uite la el, ţinându-şi cu hotărâre privirea la mâinile ei strânse acum între genunchi.

— Pentru că nu vreau.

Asta nu era absolut adevărat, dar el înţelese de ce spunea ea aşa.

— În regulă, fu el de acord. Dacă încerc să fac asta din nou, îţi dau voie să…

Făcu o pauză. Îi dădea voie să facă… oare ce anume? Ce ridicol de învechit sunau toate astea.

— Să te lovesc? sugeră Phaedra. Unde doare?

— Ce?

Iain se înecă. Se uită la ea căutând dovada că nu auzise bine.

Ea se uită fix la el. Nu, nu era nimic cu urechile lui. Şi nici la Phaedra nu se observa ceva demodat. Un instinct de autoapărare îl făcu să se ridice în picioare. Dar când îşi dădu seama că excitaţia lui trebuia să fie la fel de vizibilă pentru ea, pe cât era de dureroasă pentru el, se lăsă înapoi pe canapea. Genunchiul ei îi atinse coapsa, el

se retrase spre braţul canapelei şi aşteptă ca ea să îşi înalţe capul şi să-l privească.

Când făcu asta, ochii ei erau mari şi speriaţi. Doamne, sigur că nu se temea de el? Ideea era ridicolă. Şi nu se ştie din ce motiv îl irita. Durerea şi frustrarea dispărură şi fură înlocuite de o furie rapid stăpânită.

La naiba, acea parte a trupului lui pe care ea o ameninţase îl durea deja şi el nu făcuse nimic ce nu voia ea. A, da, sărutul fusese ideea lui, pentru asta îşi asuma toată răspunderea. Dar nu se aşteptase ca ea să se zbată precum un peşte mic şi sexy prins în undiţă.

Nu că nu i-ar fi făcut plăcere.

— Phaedra, sări el. Nu face pe mironosiţa cu mine. A fost doar un sărut.

— Da, ştiu. Doar un sărut.

Ea se ridică şi se duse spre vechiul fotoliu al lui Charles, iar buzele care se topiseră atât de calde sub ale lui arătau palide şi reci ca şi marmura albă.

La naiba! Oare îi rănise atât sentimentele, cât şi mândria? Nu avusese intenţia asta. Nu, de data asta, deşi ştia că, până azi, o făcuse mai mult sau mai puţin ca o rutină. Era un obicei de care se părea că nu se poate dezbăra.

— Uite ce e, spuse ei. Hai să ne întoarcem acolo unde ai fost de acord că angajarea unei îngrijitoare nu e o idee rea…

— Imediat, zise Phaedra îndreptându-şi bluza. Mai întâi, vreau să ştiu de ce m-ai sărutat.

— Păi, eu… pentru Dumnezeu, femeie. Nu ştiu. Cred că are legătură cu un măr şi un şarpe în grădina raiului. Stăteai acolo cu un aer de reproş… micuţa mea Phaedra,

crescută, şi arătând de parcă voia să fie sărutată. Cred că am făcut ceva ce mi-a venit natural.

— Apoi, ai dorit să n-o fi făcut.

— Nu chiar.

Cum putea să-i spună că, atunci când îşi revenise în simţiri, mental, îi scosese deja bluza şi umbla la pantaloni şi la lenjeria intimă?

— De ce? continuă el. De aceea m-ai ameninţat că mă loveşti într-un loc nu prea plăcut? Pentru că nu te-am mai sărutat?

Phaedra îşi muşcă buza şi-şi trecu o mână peste pielea uscată a fotoliului lui Charles.

— Bineînţeles că nu.

Iain, neputând rezista, se aplecă şi îi ridică bărbia.

— Ştii că ţi-a făcut plăcere, zise zâmbind ca să atenueze înţepătura vorbelor lui.

— Râzi de mine? întrebă ea cu reproş.

— Încerc să nu fac asta. Nu sunt deloc sigur că râsul ar fi înţelept în această situaţie. Am respect faţă de această parte a mea.

Văzu o mică mişcare în colţul gurii ei. În timp ce se uita la ea, mişcarea se transformă într-un zâmbet uşor ruşinat.

— Nu vorbeam serios, spuse ea.

Iain îşi întinse braţele pe spătarul canapelei şi scoase un oftat exagerat, de uşurare.

— Slavă Domnului. Am tremurat tot.

Phaedra chicoti.

— Nu face pe prostul.

Iain ridică mâinile în semn că se predă.

— Asta înseamnă că sunt în siguranţă să revin la

subiectul îngrijitoarei?

— Da, desigur.

Ea își puse mâinile în poală, cu un gest pe care el îl găsi foarte drăgălaș.

— Chy an Cleth ar fi perfectă pentru Jade şi Lloyd, spuse ea.

Iain se încruntă.

— Cine naiba sunt Jade şi Lloyd?

— Prietenii mei. Jade e americancă, dar locuieşte de ani de zile în Anglia, l-ai întâlnit la înmormântare.

— Iar Lloyd? Doar nu te referi la tipul ăla cu părul lung şi mărgele, care arăta ca un refugiat din anii ’60.

— Presupun că poate fi descris şi aşa.

— Ce alt mod ar fi? Şi soţia, iubita lui, ce-o fi, nu era îmbrăcată la fel ca el, încât era imposibil să spui cine era femeia?

— Începi să vorbeşti cum vorbea tatăl tău despre Anton. Şi Lloyd are barbă. Jade nu are.

Iain ridică din umeri.

— Nu e nicio deosebire. Eu nu aş avea încredere în niciunul dintre ei să le dau casa pe mână.

— De ce nu? Doar pentru că Lloyd nu se îmbracă în costum clasic şi cravată conservatoare, aşa ca tine? Pe vremuri, nu erai atât de conservator.

— Nu eram?

Zelul ei de a-l judeca îl irita, deşi nu putea spune de ce. Dar să fie afurisit dacă o va lăsa să câştige runda asta. Nu-i plăcuse nenorocitul ăla păros care o strânsese într-o îmbrăţişare de octopus.

— Presupun atunci că simt apăsarea vârstei mele, zise el destul de greoi, de parcă ar fi fost bunicul lui.

Chestiunea este că nu vreau ca nişte nespălaţi de vârstă mijlocie să aibă grijă de Chy an Cleth. În scurt timp, casa o să miroasă a droguri. Sau mai rău.

— Nu, nu-i adevărat. Au renunţat la fumat droguri, în urmă cu câţiva ani.

— Nu-mi pasă. Nu sunt genul de chiriaşi de care avem nevoie. Trebuie să-ţi dai seama de asta.

— Nu, nu-mi dau seama. Sunt oameni cumsecade, prietenoşi, care se luptă să se întreţină din arta lor. Ea pictează, iar el este sculptor. Şi plătesc o chirie exorbitantă pentru o cabană mică, oribilă, fără încălzire. Dacă vin aici, Lloyd ar putea transforma sera ta în atelier. Iar…

— Nu vreau ca sera să fie transformată în atelier.

— De ce nu? Nimeni nu a mai pus plante acolo de ani de zile.

— Nu. Nu vreau. O să găsim o persoană bună, de încredere, prin agenţia de închirieri. Pe cineva ca mama ta.

— Ai păreri preconcepute, îl acuză Phaedra. Doar pentru faptul că sunt artiști nu înseamnă că n-au să aibă grijă de casă. Lui Jade chiar îi place să deretice. Spune că, dacă împinge un aspirator, are timp să se gândească. Iar Lloyd se pricepe să repare diverse lucruri…

— Pot să pun pariu că e așa.

— Iain! El ne-a desfundat scurgerea anul trecut, când tatăl tău a făcut o scenă și a aruncat în toaletă două cutii cu medicamente și periuţa de dinţi. Şi ne-a reparat și prăjitorul de pâine și a pus faianţă nouă în baie…

Iain ridică mâinile.

— În regulă. El este un geniu cu o geantă de scule, iar

ea este un Einstein al aspiratoarelor. Totuşi, aş prefera pe cineva cu referinţe…

— Vrei referinţe? Bine.

El se lăsă pe spătar, amuzat, în timp ce Phaedra sări în picioare şi traversă camera spre biroul tatălui lui. Mormăind – el distinse vorbele „fosilă” şi „scrobit” –, înălţă capacul și umblă furioasă printre scrisori și chitanţe vechi, ajungând până la urmă la o rămăşiţă de carnet cu foi galbene, liniate.

Iain se uită la grămada de hârtii fără entuziasm. Va trebui să se uite prin ele într-o zi și să le sorteze, „de aruncat” şi „de păstrat”. Poate o va aduce pe Caroline să facă asta în locul lui. Dacă îi cerea Phaedrei să facă asta în starea de spirit în care era acum, ar putea să le încurce.

O văzu luând un toc şi începu să scrie pe carnet, cu o faţă acră, concentrată. În momentul în care termină, desprinse foaia şi veni înapoi fluturându-i-o sub nas.

— Uite. Ai referinţa. Eşti satisfăcut?

I-o flutură sub nas făcându-i vânt cu ea.

Iain se uită la foaie, observă semnătura ei furioasă şi oftă.

— Phaedra, ştiu că tu ai intenţii bune…

— Nu face pe deşteptul cu mine. Nu vreau casa ta, dar acordă-mi măcar atâta încredere că am grijă de ea aproape tot atât cât şi ţie.

El îi privi obrajii îmbujoraţi, ochii strălucitori, cu un amestec de nerăbdare şi admiraţie. Ea ar fi dorit să-l scuipe în ochi, asta era clar. Dar reuşea să-şi controleze nervii. Deşi, ea, de obicei, era sigură că are dreptate. Nu e de mirare că intrase în învăţământ. Dar el nu era

elevul ei şi nu-i plăcea ideea ca tipul ăla lăţos să locuiască în casa lui. Dacă Phaedra considera că asta îl făcea să semene cu tatăl lui, ei bine, bătrânul nu greşise întotdeauna.

Phaedra flutură din nou „referinţa”, iar el îşi aminti că, dacă nu era ea, Chy an Cleth i-ar fi aparţinut acum lui Peter Sharkey. El luă hârtia din mâna ei şi fără să se uite, o puse pe canapea.

— Uite ce e, zise el. Întrucât eu nu pot accepta darul tău, iar tu nu vrei să accepţi banii mei, o să trebuiască să ajungem la un compromis.

— O să ajungem? Nu văd de ce.

— În regulă. Eu o să trebuiască să fac un compromis, sări el. O să le acordăm prietenilor tăi o lună de probă. Dacă nu corespund, ne descotorosim de ei.

— Zău? La ce te gândești? La şoricioaică? Sau la trombe şi rachete?

Iain clătină din cap şi îi aruncă o privire care o făcu să se depărteze repede din raza lui de acțiune. El nu era un om violent din fire, dar erau momente când dorea ca epoca omului cavernelor să nu se fi terminat. Mai ales atunci când Phaedra Pendenning stătea şi se uita crunt la el, cu bărbia ca o săgeată, cu ochi atât de luminoşi, bătăioasă şi sexy, încât ar fi vrut s-o apuce de şolduri, s-o pună jos pe genunchii lui și să-i șteargă supărarea cu un sărut.

Totuşi, nu avea să facă lucrul ăsta. Uitându-se la ceas, întrebă:

— Îţi foloseşti limba aia a ta ca să ascuţi cuţitele?

Ea deschisese gura, dar el continuă înainte ca ea să poată plasa un cuvânt.

— Şi pentru că veni vorba de cuţite, n-ar fi cazul să te gândeşti la masa de prânz?

Phaedra nu se mai încruntă. El aşteptă, bucurându-se de felul în care nasturii bluzei ei se ridicau la fiecare răsuflare indignată. Dar, spre surprinderea lui şi, da, trebuia să recunoască, spre dezamăgirea lui, ea nu încercă să-l pedepsească spunându-i să-şi gătească singur.

Ea clătină teatral din cap şi o porni în direcţia bucătăriei.

Iain o urmări cum pleacă. Păşea frumos. O avantajau picioarele alea lungi ale ei. El se întinse şi se ridică s-o urmeze, dar, când ea se opri şi se uită peste umăr, el abia avu timp să-şi şteargă de pe faţă zâmbetul de admiraţie mută.

Ce rost avea să adune puncte în acest joc pe care-l jucau, când bănuia că niciunul dintre ei nu-l va termina câştigător?

Phaedra îşi împături fusta gri, plisată, o puse deasupra în valiză şi se uită în jur după jacheta gri care o însoţea.

— Ar trebui să porţi roşu şi albastru. Nu griul ăsta de şoarece mereu, spuse o voce de femeie în spatele ei.

Phaedra se îndreptă şi se aşeză pe patul ei cu margarete pe cuvertură. Vocea aceea nu putea fi confundată şi nici parfumul de santal care anunţa întotdeauna apariţia lui Jade.

— Tu vorbeşti? zise Phaedra. Nu te-am văzut niciodată în altceva decât în rochii-caftan, de culoarea biscuitului, sau în blugi cu pete de vopsele.

Jade râse.

— Sigur, dar asta sunt eu. Ăsta-i stilul meu. Tu n-ai stil.

Phaedra se gândi la asta. Poate că prietena ei avea dreptate.

— N-am stil? întrebă ea.

Ceva în tonul ei trebuie s-o fi alertat pe Jade asupra posibilităţii ca vorbele ei să fi fost dureroase, pentru că răspunse imediat:

— Hei, n-am vrut să spun asta chiar aşa cum a sunat. Doar că eşti atât de… de atrăgătoare. Ar trebui să te pui în valoare, Phay.

Iain spusese și el odată ceva în genul ăsta. Dar ea nu credea că lipsa ei de stil l-a gonit atât de repede înapoi la Londra, de îndată ce au lămurit problema îngrijirii şi protejării casei.

La prânz, în ziua aceea, el a fost de acord, de nevoie, ca Jade și Lloyd să locuiască acolo până la Crăciun. Imediat după aceea, a plecat motivând că avea treburi urgente în oraş.

De atunci, telefonase doar de două ori. O dată ca să afle dacă Jade şi Lloyd se mutaseră deja, iar a doua oară ca să întrebe când avea de gând Phaedra să se întoarcă la şcoala ei. Nu vorbiseră mult şi el nu dăduse niciun semn că plănuia să vină în Cornwall în viitorul apropiat.,

Cum Jade continua să stea în uşă, Phaedra se uită pe fereastră, la norii cenușii care se adunau la orizont. Nu-i plăcea cum arătau pe fundalul albastru ca de gheaţă al cerului rece de septembrie. Avea să plouă din nou. Închizând capacul valizei peste hainele ei monocolore, se întoarse să-i răspundă prietenei ei.

— Nu are rost să atrag atenţia unui grup de şcolăriţe care chicotesc, explică ea. În plus, nu i-ar plăcea domnişoarei Carter. Şi nici mie.

— Cine-i domnişoara Carter?

Jade îşi ridică rochia şi se trânti pe fotoliul galben.

— Directoarea. Stă cu ochi de vultur pe dormitoare. Nu că ar trebui să se îngrijoreze. Majoritatea fetelor sunt heterosexuale atunci când ajung la clasa mea.

Jade zâmbi *acru.*

— Îmi amintesc de zilele alea şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că s-au terminat. Chiar abia aştepţi să te întorci la şcoală şi să predai? Acum, asta ar fi ideea mea despre purgatoriu.

Phaedra râse.

— Fie că mă crezi, fie că nu, abia aştept. Gândeşte-te, mâine seară voi fi la kilometri distanţă de mare, înconjurată de…

Făcu o pauză, auzind un zgomot de ciocan chiar sub picioarele ei.

— Nu te îngrijora, zise Jade. E Lloyd. Lampa din dormitorul nostru s-a lăsat.

— A, bine. Vreau să spun că e bine că o fixează, spuse Phaedra şi încuie valiza. Gata! Asta-i! Acum nu mai am altceva de făcut decât să-mi iau rămas-bun de la mama.

Jade aprobă din cap.

— Du-te! Am să pregătesc eu cina.

— Mulţumesc, dar mama prepară frigănele cu brânză. Erau mâncarea mea favorită când eram mică.

Jade îi zâmbi înţelegătoare. Pentru Esther, fiica ei va fi întotdeauna o copilă. Cu toată înălţimea ei.

Zece minute mai târziu, Phaedra, în blugi şi un

pulover bleumarin, îşi făcea drum de-a lungul stâncilor, împotriva vântului permanent prezent. Avea de făcut un ultim pelerinaj înainte de a o vedea pe mama ei.

Vântul devenise mai puternic când ea înconjură promontoriul şi ajunse la stânca cea mare de deasupra golfului. Nu mai fusese acolo din ziua funeraliilor lui Charles, când se uitase în jos şi îl văzuse pe Iain stând singur printre stânci, ca o parte a sălbăticiei din care, după cum credea ea pe jumătate, apăruse el.

Azi, acolo jos, nu era niciun semn de viaţă. Doar valurile şi stropii de apă care dansau deasupra stâncilor.

Locul unde stătuse Iain era acum invizibil, în spatele ceţii line venite din mare.

Iain al ei plecase. Ieşise din viaţa ei. Definitiv. Când, în cele din urmă, el îşi va reveni şi va accepta darul ei, casa, sau când ea îi va permite să-și salveze mândria cumpărând-o de la ea cu un preţ minim, ea nu va mai avea niciun contact cu bărbatul care era motivul pentru care, la vârsta avansată de douăzeci şi șapte de ani, nu avusese încă nicio legătură serioasă.

Mult timp ea refuzase acest adevăr zguduitor şi sperase că focul din sângele ei se va arăta a fi doar un atac întârziat de dorinţă. Acum ştia că nu era aşa.

Cunoaşterea aceasta nu-i apăruse aşa, deodată, ci treptat, provocată de mici amintiri din casă. Un scaun gol la masă, un pachet nefolosit de paste făinoase, mirosul unei cafele tari dimineaţa, chiar şi napii văzuţi la zarzavagerie, îi aminteau de râsul tachinator al lui Iain și de toţi anii din trecut când fuseseră împreună.

Ea îl iubea nu doar pentru trupul lui. Se luptase să

salveze Chy an Cleth pentru băiatul care fusese el.

Pentru ea, nu fusese nimeni altcineva în afară de Iain.

Cu el nu era acelaşi lucru. Înţelegea asta. El nu va simţi pentru ea nimic altceva decât o uşoară atracţie şi o afecţiune bazată pe o obişnuinţă pe cale de dispariţie. Dacă ea ar fi însemnat pentru el mai mult decât atât, n-ar fi fugit înapoi în oraş.

Phaedra luă o pietricică şi o aruncă în stâncă. Probabil că el duce o viaţă foarte plină acolo, la Londra. O viaţă în care ea nu s-ar potrivi. Nici măcar dacă şi-ar schimba stilul de îmbrăcăminte. Ar fi nevoie de mai mult decât de nuanţe de roşu şi albastru ca să menţină interesul lui Iain.

Strângându-şi braţele la piept împotriva vântului, Phaedra îşi luă ochii de la golful pustiu şi se întoarse de-a lungul stâncilor spre Porthkelly.

Când ajunse acasă la mama ei, norii negri erau chiar deasupra capului ei şi ploua.

Esther, uitându-se la colţurile lăsate în jos ale gurii fiicei ei, întinse automat mâna după o ţigară.

— Mamă! Ai zis că te-ai lăsat de fumat!

Repede, Esther împinse pachetul în spatele vasului cu dalii roşii, proaspăt tăiate, pe care Angus i le adusese de dimineaţă din grădina lui.

— M-am lăsat, spuse ea. În cea mai mare parte a timpului.

— Ah, mamă!

Esther oftă. Phaedra se îngrijora pentru ea, ştia asta. Dar nu-i plăcea să fie pisată în legătură cu fumatul. Era mai uşor să pretindă că avea de gând să se lase. Cel puţin atâta timp cât îşi amintea să-şi ascundă obiceiul.

— Voiam doar să-ţi atrag atenţia, spuse ea în apărare.

Era parţial adevărat. Phaedra fusese distrată şi neatentă seara. Mâncarea fusese consumată şi apreciată, vasele puse la loc, iar acum amândouă stăteau la masa din bucătărie, vorbind şi ascultând ploaia care bătea în acoperiş.

— Nu-i nevoie să fumezi ca să-mi atragi atenţia, zise Phaedra.

— Păi, trebuie să fac ceva, draga mea. Ai stat posoorâtă toată seara. Nu vrei să te întorci la slujba ta?

— A, da, răspunse Phaedra fără entuziasm. Bineînţeles că vreau.

— Dar nu vrei să pleci din Porthkelly? Asta-i? o chestionă ea îngrijorată.

Spera să fie asta, dar nu credea.

— Nu mă deranjează. În afară de faptul că te las pe tine singură.

„Phaedra a fost întotdeauna o copilă bună, fie binecuvântată."

— Atunci, e vorba de Iain?

— Iain e la Londra.

Esther se întinse după pachetul de ţigări, dar o văzu pe Phaedra urmărindu-i mişcările mâinilor şi se răzgândi.

— Aşa-i, comentă ea. Eşti îndrăgostită de el.

— Ah, mamă!

Zâmbetul Phaedrei tremura, aşa cum se întâmpla întotdeauna când voia să-şi ascundă sentimentele. Esther nu fu păcălită niciun moment.

— Eşti, deci. Mă temeam de lucrul ăsta!

Phaedra se juca stânjenită cu faţa de masă.

— Sunt chiar atât de transparentă? Neprimind niciun răspuns, zise: în regulă. Da, presupun că sunt. Vreau să spun că sunt îndrăgostită de el. Dar o să-mi treacă.

Oare? Oare o să-i treacă?

— Familia Trebanian! murmură Esther fără să se gândească. Ei au fost întotdeauna blestemul și binecuvântarea noastră, a celor din familia Pendenning.

Phaedra clipi, gura lărgindu-i-se de surprindere.

— De ce? De ce spui așa, mamă? Domnul… Vreau să spun, Charles, a fost întotdeauna bun cu noi, în felul său. El nu a fost un blestem.

Esther ridică din umeri; se gândi la ţigară şi îşi făcu vânt cu o reclamă pentru un relaxant muscular.

— Fără motiv. Mi-am pierdut şirul gândurilor.

— Dar… nu ţi se întâmplă asta niciodată. Mintea ta merge întotdeauna în linie dreaptă.

Oare Phaedra chiar credea asta? Da, poate că da. Copiii își văd întotdeauna părinții printr-o oglindă deformantă.

— Nu întineresc, știi asta, sublinie ea.

Remarca ei despre familia Trebanian fusese nefericită. Nu aveai nimic de câştigat dacă te aplecai asupra trecutului, n-avea rost să mai adauge ceva la problemele Phaedrei. Dar ea vedea chiar prea clar ce se întâmplă.

Istoria are obiceiul să se repete.

Ei nu-i plăcea istoria. Nu-i mai plăcea acum. Phaedra ar putea să se piardă în bătăliile reale şi sângeroase din altă epocă, exact aşa cum se pierduse ea odată, în miturile magice şi legendele Greciei antice. Dar era mai

bine să uite ce fusese înainte. Mai bine să nu viseze la mituri şi magie.

Îi dăduse numele fiicei ei după un mit care părea să ia un lamentabil aspect de realitate.

Phaedra îşi ţinea capul în jos, de parcă studia zaţul cafelei din ceaşca ei.

— Ce este? întrebă Esther tăios. Mai este şi altceva?

— Nu. Doar că… nu vreau să îmbătrâneşti, mamă. Tu eşti tot ce am.

Era un ecou atât de dezolant în vocea ei, încât Esther voia să-şi dea palme. Ce se întâmpla cu ea, de se plângea de vârsta ei tocmai când unica ei copilă pleca din oraş?

— O să mai fiu pe aici încă multă vreme, spuse ea curajoasă. Nu trebuie să te îndoieşti de*asta. În plus, ai prietenii tăi. Şi, într-o bună zi, o să apară un bărbat care o să te iubească.

Spera să fie adevărat. Fiecare are nevoie de cineva. Mai ales în tinereţe. Ea ştia ce înseamnă să fii singur.

— Nu toată lumea se căsătoreşte. Mai ales acum.

Esther se gândi la Francis Pendenning. Nu cu regret, dar cu un fel de nostalgie pentru visurile pierdute ale tinereţii.

— Şi e un lucru bun, argumentă ea. Dar tu ai să te căsătoreşti.

— Poate.

Phaedra încercă să zâmbească, dar era aproape dureros să o priveşti, iar Esther se ridică să împacheteze o cutie cu biscuiţi de casă pe care voia să-i ia cu ea la şcoală. Ştia că Phaedra nu mai era un copil pe care-l consolezi cu biscuiţi. Dar ea era mamă şi nu ştia ce să facă altceva.

Dacă Phaedra n-ar fi fost atât de încăpăţânat de independentă! Dacă ar fi acceptat măcar o parte din banii pe care i-i lăsase Charles! Banii nu i-ar fi cumpărat fericirea, dar i-ar fi permis să călătorească, să întâlnească un bărbat tânăr, drăguţ, care să nu fie un Trebanian.

Cincisprezece minute mai târziu, ea urmări silueta fină a fiicei ei dispărând în stradă, prin arcada roz.

— Sărmana fată, murmură Esther.

Se duse în dormitorul pe care agenţia imobiliară îl numise „compact”. Brusc, parcă se făcu rece în apartament. Scoase o jachetă moale, albastră, dintr-un sertar, îşi scoase pantofii şi se lăsă pe marginea patului. Doamne, ce obosită era…

Când se zări reflectată în oglinda de pe uşă, se strâmbă. Cât de bătrână arăta! Nu că s-ar mai fi uitat cineva la ea acum…

— Nu-ţi mai fie milă de tine, Esther Pendenning, spuse ea cu glas tare. Întotdeauna este…

Ca o replică, sună telefonul.

— Angus, termină ea propoziţia, dându-şi ochii peste cap în timp ce întinse mâna după receptor.

Capitolul 7

— La revedere, domnişoară Pendenning. Plecaţi şi dumneavoastră în vacanţa de la mijlocul semestrului?

Phaedra aprobă din cap spre fetiţa înaltă, deşirată, cu ochelari, care se repezea la uşa din faţă a şcolii de parcă se aştepta la vreo opoziţie.

— Da, Jennifer. Şi te rog, mai încet. Nu se fuge prin holuri. Nu te îngrijora, mama ta n-o să plece fără tine.

Jennifer zâmbi jenată.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Pendenning. Vacanţă plăcută.

— Mulţumesc, Jennifer.

Phaedra o urmări zâmbind pe fata înaltă care continua să meargă cu pas grăbit pe lângă perete. Jennifer ocupa un loc special în inima ei. Era o neadaptată în şcoală, cum fusese şi ea.

Jennifer era o elevă entuziastă, dar distrată, care nu putea arunca sau prinde o minge ca să-şi salveze viaţa. Drept rezultat, suferea înţepături nemiloase în legătură cu neîndemânarea şi cu înălţimea ei. Nu era de mirare că de abia aştepta pauza de la mijlocul semestrului.

Phaedra dorea să simtă şi ea acelaşi entuziasm pentru vacanţă. Dar nu va fi la fel în anul acesta. Charles murise, mama ei nu mai locuia la Chy an Cleth, iar Jade şi Lloyd îşi petreceau sfârşitul de săptămână la Londra. Casa va părea pustie, plină de fantome.

Mama ei îi spusese că ar putea sta la ea, dar în micul apartament era atât de puţin spaţiu, încât Phaedra ştia că va fi neplăcut. La fel ca şi pentru nasul ei, care simţea

imediat fumul.

Oftă şi se duse să-şi facă valiza.

Era aproape ora nouă când ajunse la Porthkelly. Valiza ei nu era grea, dar mama ei o făcuse să promită că va lua un taxi de la staţia de autobuz.

— Vremurile s-au schimbat, Phaedra. Chiar şi la Porthkelly. Nu mai eşti în siguranţă să umbli singură pe întuneric, se agitase Esther când îi telefonase cu o seară înainte. Şi nu uita să mă suni când ajungi.

Phaedra promisese că nu va uita.

Când taxiul se îndepărtă în noapte, ea se sprijini de poartă şi se uită în sus la casa masivă, conturată pe fundalul înstelat.

Chy an Cleth! Phaedra inspiră aerul binecuvântat al singurului cămin permanent pe care-l cunoscuse vreodată. Cât de mult îi va lipsi când va veni timpul să i-o predea lui Iain. Fusese o vreme, cândva, când el ar fi insistat că era căminul ei în aceeaşi măsură ca şi al lui. Pentru că făcuse acel lucru în favoarea lui Iain, acesta nu o mai voia în viaţa lui. Nu spusese aşa ceva, dar ea ştia că ăsta era adevărul.

Phaedra oftă şi porni pe alee, gata acum să schimbe frigul începutului de iarnă cu căldură şi lumină.

Aproape că ajunsese la uşă când îşi dădu seama că nu era în regulă ceva. Erau lumini aprinse, nu doar în hol, aşa cum se aştepta, ci şi în sufragerie şi într-unul dintre dormitoare.

Ezită, ţinând mai strâns mânerul valizei. Oare Jade lăsase din greşeală luminile aprinse? Sau ca să gonească eventualii hoţi? Sau un hoţ era deja în casă? Se uită la ferestrele luminate şi se înfioră. Era mai frig în seara

asta decât prevăzuse.

Acum, ce să facă? Să se întoarcă în oraş şi să alerteze poliţia – asta i-ar spune să facă mama ei – sau să se strecoare în linişte în casă şi să se confrunte cu ceea ce va fi probabil o casă goală, înainte ca acela ce era eventual în casă să poată fugi?

Phaedra strâmbă din nas când bunul-simţ îi veni în ajutor. Făcea din ţânţar armăsar. Nu era nimeni în casă. Jade decisese să lase luminile aprinse.

Inspirând scurt, ea luă valiza, urcă treptele plină de curaj şi băgă cheia în broască. Bineînţeles că nu era nimeni în casă.

Uşa scârţâi şi Phaedra tresări.

După întunericul de afară, în hol era o lumină strălucitoare. Holul era luminos, familiar şi ospitalier. Dar rămase cu gura căscată şi duse mâna la gât.

O femeie slăbuţă, cu păr roşcat, în pantaloni gri de lână şi o bluză verde cobora graţioasă pe scară. La capătul scării o aştepta un bărbat. Acesta era cu spatele spre uşă şi purta blugi şi un pulover pe gât, verde închis.

Phaedra era obişnuită să vadă acel spate în costum bine croit, de director, dar l-ar fi recunoscut şi într-o togă.

Ea închise uşa cu zgomot.

Femeia cu părul roşu o văzu prima şi se opri cu piciorul pe ultima treaptă.

Umerii lui Iain se încordară când auzi uşa, dar, când se întoarse cu faţa spre ea, orice urmă de surpriză dispăru.

— Bună, Phaedra, spuse el arătându-i zâmbetul lui

devastator. Ce te aduce la Porthkelly?

Phaedra înghiţi în sec. Nimeni nu avea dreptul să zâmbească astfel. Nu era corect.

Privirile li se întâlniră şi ea făcu un pas înainte. Când el îi întinse mâna ar fi vrut să alerge şi să i se arunce în braţe. Dar roşcata tuşi discret, iar Phaedra bănui că braţele lui Iain fuseseră recent ocupate cu altcineva.

— E vacanţa de la mijlocul semestrului, spuse ea cu oboseală. Unde puteam să mă duc? Nu mi-ai spus că aveai intenţia să vii aici.

— Nu aveam intenţia. Până când mama ta a telefonat şi mi-a spus că nu va fi nimeni în casă, pentru că îngrijitorii atât de demni de încredere pleacă spre luminile Londrei.

Îşi puse mâinile în buzunare făcând ca blugii să-i fie şi mai mulaţi pe coapse. Phaedra nu era interesată să se scuze şi după părerea ei nici nu era cazul. Doar un lucru din cele spuse de Iain avea semnificaţie.

Îşi lăsă jos valiza, cu zgomot.

— Mama mea? Vrei să spui că ea ştia că o să vii?

— Ţi-am zis. Ea considera că trebuie să iau cunoştinţă că îngrijitorii noştri sunt plecaţi.

El se sprijini de balustradă cu spatele la roşcată, care era ocupată să-şi examineze unghiile. Erau roz şi lungi, remarcă Phaedra.

— Ah! Dar… mama nu ţ*i*-a spus că eu o să vin aici?

Iain îşi luă de pe mânecă un fir de păr roşu.

— Se pare că nu.

— Trebuia să ştii că-i vacanţa şcolară.

Phaedra îşi mişcă degetele. Valiza fusese mai grea decât crezuse.

— Ca să fiu sincer, au trecut nişte ani de când n-am mai dat atenţie sistemului şcolar.

Phaedra se încruntă. Asta suna raţional…

Dar era prea mult. Era obosită, era nefericită, cum nu mai fusese de săptămâni întregi, iar acum va trebui să-şi petreacă noaptea cu mama ei, care-şi bagă nasul peste tot. Esther avusese, fără îndoială, intenţii bune, dar era sigur că *nu* contase că va apărea roşcata zveltă a lui Iain.

— Nu ai de gând să mă recomanzi prietenei tale? întrebă ea acoperindu-şi neplăcerea cu ceea ce credea ea că era un zâmbet.

— Da, desigur, Iartă-mă, ea este Caroline, secretara mea. Caroline, aş vrea să ţi-o recomand pe mama mea vitregă.

Să fie blestemat! Să-l ia naiba! Trebuie oare să o înţepe mereu cu asta?

— Iain, sări ea, încercând să pună sentimentele ei în cuvinte pe care nu putea să nu le înţeleagă. M-am săturat…

Se opri. Iain zâmbea şmecher, iar Caroline îşi muşca buza.

— Te necăjeam, spuse el blând. Caroline, ea este Phaedra, iar eu, în mod clar, nu sunt fiul ei.

— Bună, zise Caroline coborând. Sper că domnul Trebanian şi cu mine nu-ţi încurcăm planurile.

Întinse mâna lungă, frumoasă.

Phaedra se uită la ea de aproape. Femeia părea sinceră. Nu era maliţiozitate în ochii ei albaştri cu gene rimelate şi niciun tăiş ostil în vocea ei.

— Nu e vina voastră, răspunse ea. E clar că mama mea a făcut o greşeală.

Esther nu făcuse aşa ceva, bineînţeles. Ea orchestrase această poveste jenantă, de una singură şi cu cele mai bune intenţii. Voind doar s-o facă fericită pe fiica ei, reuşise numai să înrăutăţească o situaţie şi aşa neplăcută.

— Vai, spuse cu simpatie Caroline, o să încercăm să nu te încurcăm. Domnul Trebanian m-a rugat să vin aici să-l ajut să claseze hârtiile tatălui său. Ne-am apucat de ele chiar în după-amiaza asta.

— N-o să-mi staţi în cale. Am să chem un taxi şi am să mă duc la mama.

— N-ai să faci aşa ceva, zise Iain. Dacă ar fi problemă de taxi, te-aş duce eu. Totuşi…

— N-ai maşină. Aş fi văzut-o.

— Doar n-am zburat până aici pe covorul meu fermecat. Am adus *Bentley*-ul. E în garaj. Dar nu e relevant, pentru că nu te duci nicăieri. Mama ta e probabil în pat deja.

— Nu, n-o să fie. Aşteaptă să o anunţ că am sosit.

— Atunci e mai bine să faci asta.

Ea știa că Iain își pierdea răbdarea. Avea dreptate în legătură cu telefonul. Evitând să se uite la cei doi, Phaedra se duse la telefon şi formă numărul.

— Sunt aici, mamă, anunţă ea când Esther răspunse. La Chy an Cleth. Dar Iain e şi el aici cu… secretara lui. Aşa că, dacă nu te deranjează prea mult, o să stau la tine.

Esther abia reuşi să murmure:

— Da, desigur, draga mea, dar…

Iain luă însă telefonul din mâna Phaedrei.

— Pendy, spuse el, e-n regulă. Phaedra rămâne aici. O

să vină să te vadă mâine dimineaţă. Nu te îngrijora, am eu grijă de ea.

Închise telefonul, apoi continuă de parcă îi făcuse o favoare:

— S-a aranjat, deci. Mama ta te aşteaptă mâine dimineaţă. Şi apropo, era în pat.

Phaedra rămase cu gura căscată, fără replică. Cum putea să se aştepte ca ea să stea în casa pe care el o împărţea cu prietena lui? Oare uitase complet sărutul lor? Sărutul care îi sfărâmase autoamăgirea şi o trezise la realitate, că îl iubea? Sau sărutul însemna atât de puţin pentru el, încât nu putea. Înţelege că a sta sub acelaşi acoperiş cu el şi Caroline ar fi fost o tortură?

— Eu… mă duc la Câin*ele pătat, spu*se ea cu voce strangulată. Pot să stau acolo.

— Ah, te rog, interveni Caroline. Nu trebuie să pleci din cauza noastră. Nu e niciun motiv ca să stăm unul în calea altuia, Iain şi cu mine o să fim ocupaţi cu hârtiile şi dumneata o să-ţi vizitezi mama.

— Bineînţeles că nu pleacă, o întrerupse Iain. Noi am mâncat de seară, Phaedra, dar a mai rămas ceva mâncare chinezească în frigider. Serveşte-te! Când termini, poţi să ni te alături la cafea.

Chiar aşa. De parcă amestecul ei în cuibul lor de dragoste ar fi doar vizita unei mătuşi cumsecade, fată bătrână, care nu va înţelege ce se întâmplă. Dar nu putea să-l lase să ştie ce simţea, nu-l putea lăsa să-i vadă disperarea. Poate ar fi cel mai bine să rămână o noapte. Va putea găsi o soluţie mâine.

— În regulă, spuse. Mulţumesc.

— Eşti o fată bună, zise Iain şi se aplecă să-i ia valiza.

Du-te şi mănâncă. O, să-ţi arate Caroline.

— Vrei să-ţi arăt eu? întrebă Caroline când Iain dispăru pe scară.

— Nu, mulţumesc, ştiu unde e frigiderul.

Caroline aprobă din cap.

—îmi închipuiam că ştii. Domnului Trebanian îi place să dea ordine, dar acestea nu sunt întotdeauna necesare.

— Nu, zise Phaedra şi porni spre bucătărie. Şi tatăl lui era aşa.

Abia când era aşezată la masă consumând o mâncare cu legume prăjite şi orez, îi veni în gând şi se mira de ce Caroline îi spunea iubitului ei „domnul Trebanian”.

Curios, decise ea, înghiţind încă o furculiţă de orez fără gust. Ca în Dickens. Nu că i-ar păsa de fanteziile lor sexuale sau de ce se întâmplă în spatele uşii din dormitor. De ce i-ar păsa? Ce importanţă ar avea?

Tocmai îşi ştergea o lacrimă de pe marginea farfuriei, când Iain intră să spună că se răceşte cafeaua.

— Sosul soia merge mai bine cu orezul. Vrei să-ţi aduc? spuse el grav, văzând lacrima.

— Nu, mulţumesc. Am terminat.

Rămase cu ochii fixaţi la rămăşiţele mesei ei de seară.

— Atunci, vino la cafea.

— Vin, într-un minut.

Dacă el ar pleca, măcar. Probabil că văzuse că plânsese, dar asta nu însemna că ea voia să-i arate direct faţa umezită şi umflată.

Iain, ca de obicei, luă problemele în mâinile lui.

— Ce-i asta? întrebă el venind lângă ea. Lacrimi, Phaedra?

Ea negă din cap.
— Nu, cred că am răcit puţin.
— Ah, înţeleg. Spune-mi, zise el prinzând-o de încheietura mâinii şi ridicând-o în picioare, te-ai gândit să punem capăt acestui nonsens?
— Ce?
Speriată, conştientă dureros de atingerea lui, tot ce putea gândi Phaedra era că, dacă el nu-i dădea drumul imediat, ea se va face de râs. Mirosul trupului lui frumos avea o magie subtilă, mortală, asupra simţurilor ei.
— Ai de gând să mă laşi să-ţi plătesc pentru casă? spuse el de parcă îi explica unui copil un lucru vizibil.
O pală bruscă de vânt zgudui fereastra.
— Nu. Nu m-am gândit deloc la aşa ceva. Când dau cuiva un cadou, e pentru totdeauna, vorbi Phaedra cu falsă uşurinţă.
Iain îi lăsă încheietura mâinii şi se ţinu de spătarul celui mai apropiat scaun.
— Eu nu sunt doar „cuiva" şi nu poţi pune pe acelaşi plan Chy an Cleth cu o cutie de ţigări de foi sau o carte nouă. O casă nu este ceva ce se poate împacheta elegant.
— Nu. Şi n-am încercat să o împachetez. E a ta, pe gratis şi limpede.
— În regulă. Presupun că de asta îi avem în reşedinţă pe afurisiţii tăi de prieteni artişti. Dar vine Crăciunul şi vreau ca problema să fie rezolvată.
Se aplecă înainte, până când nasul lui aproape că-l atingea pe al ei.
— Apropo, continuă el, ai vreo idee de ce mama ta nu mi-a spus că vii aici?
Phaedra început să se dea înapoi, dar masa era în

drumul ei. Nu se obişnuise niciodată cu obiceiul lui Iain de a schimba subiectul fără avertizare. Dar îl cunoştea de prea multă vreme ca să-şi piardă timpul inventând poveşti pe care nu era nicio şansă ca el să le creadă.

— Cred, spuse ea cu privirea la gulerul moale al puloverului lui, că mama a sperat că apropierea ar duce la…

— Pat? sugeră el. Ce noroc, deci, că am adus-o pe Carolina.

— Da, nu-i aşa? aprobă Phaedra din cap.

Închise ochii şi se îndreptă orbeşte spre ceea ce ea credea că era uşa bucătăriei. Se dovedi a fi frigiderul.

— Au, gemu ea când se lovi la cap de un colţ dur de crom.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Iain apucând-o de şolduri şi îndrumând-o afară, în hol. Să nu-mi spui că încă mai dai peste mobile.

— De obicei, nu, răspunse ea, luptându-se să-şi recapete respiraţia, în timp ce senzaţia mâinilor lui mari îi transmitea dorinţa în tot trupul, adăugând combustibil la focul care ardea deja în venele ei.

— Bine. În *cazul ăsta* presupun că eşti în siguranţă dacă îţi dau drumul în salon.

Îi dădu drumul şi ultimii paşi împleticiţi îi făcu singură. Caroline stătea pe canapea şi turna cafea dintr-un vas de porţelan cu un desen delicat cu frunze aurii. Vasul acela se folosea la Chy an Cleth de când îşi amintea Phaedra, dar i se părea curios, cumva greşit, să o vadă pe Caroline folosindu-l.

Acceptă o ceaşcă, mormăind mulţumiri, şi se aşeză

ţinând-o în mâini de parcă fierbinţeala ei ar fi putut să o ajute cumva la risipirea atmosferei tensionate din cameră. Când bătu ceasul, ea şi Caroline se uitară una la alta, apoi priviră în altă parte.

— Am făcut ceva progrese cu hârtiile tatei, după cum vezi.

Iain, care mai stătea încă în uşă, făcu un gest spre biroul deschis al lui Charles.

O îmbunătăţire absolută, observă Phaedra. Într-o parte a plăcii biroului, erau două grămezi de hârtii frumos aranjate, care aşteptau ca Iain să le reţină sau să le arunce. În partea cealaltă, erau suporturi de lemn îndesate cu declaraţii, chitanţe, note de plată şi rămăşiţe ale unei vieţi în fruntea unei bănci. Un coş de răchită, pe podea, era plin până la refuz.

Deci, într-adevăr se ocupau cu hârtiile lui Charles, Iain şi Caroline trebuiau să fie foarte apropiaţi.

— A fost o zi lungă, spuse Phaedra brusc, punând jos ceaşca. Dacă nu vă supăraţi, cred că am să mă duc la culcare.

— Desigur, zise imediat Caroline. Nici noi n-o să mai stăm mult. Nu-i aşa, domnule Trebanian?

— Probabil că nu, răspunse laconic Iain. Niciunul dintre noi n-a dormit prea mult noaptea trecută. Vise frumoase, Phaedra.

— Noapte bună, spuse ea şi plecă repede din cameră.

Vise plăcute? Când era mică, Iain îi spunea aşa întotdeauna la ora de culcare. De data asta, probabil că vorbise serios. Sau poate că nu-i păsa că dormitorul ei era chiar deasupra dormitorului lui.

Deci, el şi Caroline n-au dormit prea mult noaptea

trecută.

Phaedra bocăni pe ultimele trepte spre camera ei şi închise uşa cu o lovitură de picior. Nu cu destulă răutate. Aşteptând să se închidă, o auzi pe Caroline spunând:

— Noapte bună, domnule Trebanian. Ne vedem mâine dimineaţă.

Vocea ei cam înaltă se auzea perfect.

Phaedra nu auzi răspunsul lui Iain. Probabil că era prea ocupat să o ducă la pat pe secretara lui, ca să se preocupe să creeze un paravan de fum.

În noaptea aceea, Phaedra rămase câtva timp trează, ascultând ritmul mării şi căutând să nu tresară la fiecare scârţâit şi geamăt al casei vechi care ar fi putut fi provocate de arcurile unui pat.

Când adormi, în sfârşit, nu visă nimic sau, dacă visă, era mai bine să uite visele.

Dimineaţa, când coborî, mirosul cafelei o întâmpină în hol. Ea îl urmă fredonând tare şi trăgându-şi papucii pe podea. Dacă Iain şi Caroline luau micul dejun în intimitate, în ţinută uşoară de dimineaţă, voia, de dragul ei, să-i avertizeze.

Nu trebuia să se îngrijoreze, Iain, în blugi şi bluză de bumbac, stătea la masa de gătit şi făcea pâine prăjită. Caroline nu se vedea nicăieri.

— Bună dimineaţa, zise ea. Ai dormit bine?

— Foarte bine. Dar tu?

Nu putu să-şi reţină nota tăioasă din vocea ei şi ştia că Iain o remarcase când lăsă pâinea şi spuse cu un zâmbet pe care ea ar fi vrut să i-l zgârie de pe faţă.

— Mi-e teamă că nu aşa de bine pe cât a dormit

Caroline.

Trebuia s-o bage şi pe Caroline în ciorbă?

— Încă nu s-a trezit? întrebă Phaedra, ascunzându-şi durerea cu o mişcare din sprâncene. Vrei să-ţi prepar ceva mai substanţial decât pâine prăjită?

— Ah, asta-i pentru tine. Te-am auzit golind baia. Caroline şi cu mine am terminat micul dejun. Ea lucrează deja la hârtiile tatei.

Runda întâi fusese câştigată de Iain. În timp ce Phaedra căuta un răspuns satisfăcător, el continuă:

— Bătrânul nu arunca nicio afurisită de hârtie. Am găsit scrisori şi chitanţe din urmă cu aproape şaizeci de ani. Toate astea au trebuit să fie sortate.

— Nu te deranjează că ea, Caroline, lucrează singură la ele?

Phaedra se duse spre masă.

— De ce să mă deranjeze? Ea lucrează de ani de zile pentru mine. E o doamnă foarte competentă.

Phaedra nu se îndoia de asta. Competentă în mai multe domenii.

— Sunt foarte sigură că este. Joan o numea Doamna Dragon.

Iain ridică din umeri.

— E nedrept. Dragonii pot fi folositori uneori. Uite, mănâncă pâine prăjită. Cafeaua este pe plită. Mă duc să văd cum progresează treaba.

Phaedra se uită cum pleacă, urând gândul că o străină, Caroline, se uită prin hârtiile soţului ei decedat. Dar Charles nu fusese un soţ adevărat, Iain fiind fiul lui, avea tot dreptul să se ocupe cum voia de afacerile tatălui său.

Cel puţin, nu arsese pâinea prăjită.

Phaedra prelungi cât putu micul dejun. Mama ei nu se mai trezea devreme şi nu voia s-o deranjeze înainte de ora unsprezece.

În cele din urmă, curiozitatea şi pura răutate o copleşiră. Asta mai era casa ei, întrucât Iain refuzase s-o accepte. De ce Caroline şi Iain s-o aibă doar pentru ei?

Când deschise uşa salonului, îl găsi pe Iain stând lângă Caroline, cu o mână mângâindu-i uşor umărul şi cu obrazul aproape de părul ei.

Studiau ceva ce părea a fi o fotografie.

Gelozia, neagră şi necruţătoare, se răsuci adânc în pieptul Phaedrei. Oare se măritase cu un bărbat pe care nu-l iubea de dragul diavolului ăstuia cu părul negru care șoptea nimicuri dulci la urechea graţioasei Caroline?

— Hei, hei! exclamă ea vesel. Ocupaţi ca albinele, după cum văd.

Iain se uită la ea de parcă uitase cine era.

— Ah, Phaedra, spuse el, luând fotografia de la Caroline. Te duci s-o vezi pe mama ta acum, nu-i aşa?

Iain nu era un bărbat pe care l-ar fi caracterizat ca alunecos. Dar privirea lui de acum era evazivă.

— Ce-i cu fotografia aia? întrebă ea, încercând fără succes să uite mica scenă intimă la care tocmai fusese martoră.

— Nimic care să te intereseze pe tine, răspunse Iain. Doar nişte persoane pe care probabil că le-a cunoscut tatăl meu.

Caroline se întoarse să se uite la el cu ochii ei albaştri, mari și surprinși.

— Dar, domnule Trebanian, e…

— Doar o fotografie, completă Iain. Pleci acum, nu-i aşa, Phaedra?

— Ai mai spus asta. Da, plec. Dar peste câtva timp, după ce mă uit la fotografia asta pe care nu vrei s-o văd.

Hotărârea lui Iain de a scăpa de ea era suficientă pentru a o convinge pe Phaedra că nu va pleca nicăieri până nu va vedea ceea ce el încerca să-i ascundă.

Ea traversă camera, întinse mâna şi spuse cu vocea ei de profesoară:

— În regulă, dă-mi-o.

Buzele lui Iain tremurară.

— Mă bucur că nu sunt unul dintre elevii ei, tu nu? i se adresă el lui Caroline. În clasa ei, nu trece nimic cu vederea.

Caroline zâmbi.

— Ăsta e un lucru foarte bun. Cred că Phaedra e o profesoară foarte bună.

Phaedra se aplecă peste spătarul fotoliului lui Charles. Oare femeia vorbea serios? Părea că o place cu adevărat. Dar, desigur, asta era pentru că nu ştia despre sărut.

— Mulţumesc, spuse ea, acceptând complimentul. Da, sunt o profesoară bună. Iain, pot să văd, te rog, fotografia aceea?

— Aş prefera să n-o vezi.

Vorbea cu tonul autoritar al vocii care acţionase atât de bine când ea era o copilă de zece ani, care îl adora. Dar avea prea puţin efect asupra femeii de douăzeci şi şapte de ani care devenise acum.

— De ce? întrebă ea.

Iain fusese întotdeauna corect. Dacă exista un motiv ca ea să nu vadă preţioasa lui fotografie, s-ar putea să accepte.

— Pentru că nu vreau eu, răspunse el.

— Acesta nu-i un răspuns.

Ea întinse mâna după fotografie.

— Nu este? în regulă. Atunci, pentru că nu vreau să te văd rănită. E mai bine aşa?

— Rănită? Asta n-are niciun sens.

Deja era rănită. Ce mai putea face o fotografie veche?

Nerăbdarea se aprinse în ochii lui, iar Phaedra ştiu că a câştigat.

— Bine, zise el. Fie cum vrei tu. Dar să nu spui că nu te-am avertizat.

Ea întinse mâna.

El i-o dădu, ridicând din umeri, iar ea zâmbi şi o acceptă bucuroasă.

Era o fotografie alb-negru, crăpată diagonal pe mijloc, reprezentând două persoane pe un fundal de flori. Bărbatul ţinea braţul în jurul taliei femeii, iar ea se uita în sus, la el, cu o privire al cărei înţeles fusese limpede de la începutul lumii. El se uita drept înainte, nu la ea. În spatele lor era, fără îndoială, Turnul Eiffel.

Zâmbetul Phaedrei se ofili ca o frunză toamna, când studie feţele celor doi îndrăgostiţi. Un moment, pereţii camerei parcă dispărură şi se topiră. Fotografia îi căzu din mână.

Bărbatul din fotografie era soţul ei decedat, Charles Trebanian.

Femeia era mama ei.

Capitolul 8

Vântul sufla prin ferestrele deschise ale apartamentului lui Esther, fluturând perdelele şi întorcând paginile ziarului de duminică mult răsfoit, de pe masa din bucătărie. Tremura şi se duse în dormitor să-şi ia o jachetă. Era ridicol prin ce trecea doar ca fiica ei să nu afle că fumează, mai ales că Phaedra ştia oricum şi dacă nu o omora fumul, o va face frigul.

Tremură şi îşi strânse braţele la piept. Dacă Phaedra îl aducea pe Iain cu ea, în dimineaţa asta, va şti că mica ei stratagemă a reuşit, Iain ar fi un soţ bun, dacă s-ar hotărî. *Dacă* s-ar hotărî. Necazul era că el vedea doar ce voia să vadă. La fel ca şi tatăl lui mai înainte.

Înăbuşindu-şi un oftat, ea se duse să pună ceainicul pe foc. În orice minut, Phaedra putea fi aici.

O pală de vânt trânti ziarul pe podea şi făcu să se mişte în ramă plasticul ce acoperea lampa din tavan. Gemând, Esther se ţinu de spate şi se aplecă să ridice ziarul. Când se îndreptă încet, decise că a avut destul aer proaspăt şi se duse să închidă toate geamurile.

Tocmai când închisese toate cremoanele, se auzi o bătaie uşoară la uşă.

Phaedra! Era aici. Cu un zâmbet de bun-venit, se grăbi în hol.

— Bună, mamă.

Phaedra vorbea cu o voce mică, încordată, care o puse imediat în gardă pe Esther.

Ah, ah! Oare încercarea ei inocentă de a se juca de-a peţitoarea eşuase? Phaedra nu arăta bucuroasă. Şi nu-l

adusese pe Iain cu ea.

— Bună, draga mea. Mă bucur că te văd. Nu mă săruţi?

Esther îşi înălţă capul.

— Da, desigur.

Phaedra se aplecă şi îi dădu un sărut grăbit, nu îmbrăţişarea pe care o anticipase.

— Am pus ceainicul la fiert. Vrei ceai sau cafea? întrebă Esther.

Nu avea niciun sens să afle ce nu era în regulă, până nu erau amândouă fortificate cu cofeină.

— Cafea, mulţumesc. O fac eu.

Phaedra se târî în bucătărie şi îşi aruncă jacheta pe spătarul unui scaun.

Esther se aşeză recunoscătoare, urmărind-o pe fiica ei cum scoate aparatul de cafea şi aşază ceşti şi farfurioare pe masă. Mişcările ei erau automate, de parcă era la mare depărtare şi pe jumătate adormită.

Treaba asta era cam fără speranţă. Phaedra fusese întotdeauna visătoare, dar nu chiar aşa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea când primele picături aromate căzură.

— E frig aici, răspunse evaziv Phaedra.

— Ştiu. Tocmai am închis geamurile.

— Aha.

Aha? Asta era tot? Nu întreba nici măcar de ce fuseseră geamurile deschise…

— Ce se întâmplă, draga mea? întrebă Esther cu îngrijorare. Nu vreau să mă amestec, dar…

— Mamă, nu spune asta. Ştii că intenţionai să te amesteci.

Phaedra nu se întoarse. Atenţia ei părea concentrată la vasul care se umplea cu cafea. Esther se uită cu remuşcări la silueta încovoiată a fiicei ei.

— Ei, da, poate că am făcut asta, recunoscu ea. Dar am vrut doar să ajut. M-am gândit că, dâcă tu şi Iain aţi putea petrece câtva timp împreună…

Se opri când un gând înspăimântător îi veni în minte.

— Phaedra! Doar el n-a… tu n-ai…

— Ce? Dacă m-am culcat cu Iain? Nu asta a fost toată ideea?

— Ce?

Esther îşi duse mâinile la cap ca să uşureze bătăile din tâmple. Cu siguranţă că această tânără femeie, cu vocea care suna amar, nu putea fi fetiţa iubitoare pe care o crescuse. Ea se ridică şi îşi scoase un fir de praf din colţul ochiului.

— Nu, draga mea, nu asta a fost ideea, spuse ea cu fermitate. Sunteţi amândoi adulţi şi, natural, eu am avut încredere în tine să nu faci nicio prostie. Dar tu şi Iain aţi fost întotdeauna atât de buni prieteni. M-am gândit că, dacă aţi putea discuta, el și-ar da seama… mă rog, că Charles avea dreptate.

— Dreptate?

Phaedra apucă mânerul cafetierei dar nu se întoarse.

— Angus mi-a spus că Charles voia ca tu şi Iain să vă căsătoriţi.

— Ah. Da. Asta a spus şi Iain. Dar Charles nu-şi cunoştea prea bine fiul, nu-i aşa?

Atât de rece! Fără pasiune. De parcă nu avea importanţă. Esther, înfrigurată încă, îşi încheie jacheta până la gât.

— Da. Mi-e teamă că nu-l cunoştea, fu ea de acord. Phaedra nu spuse nimic şi ea continuă: Totuşi, nu e imposibil, nu-i aşa? Sunt lucruri mai rele decât prietenia pe care se bazează o căsnicie.

— Prietenie? Poate că ai dreptate. Doar că pe Iain nu-l interesează căsătoria. Cu siguranţă, nu cu mine.

— De ce spui asta? L-ai întrebat?

— Să-l întreb dacă vrea să se căsătorească cu mine?

Phaedra se întoarse brusc, cu vasul în mână şi cafeaua sări pe masa de gătit.

— Bineînţeles că nu, continuă ea. El crede că i-am dat casa ca un fel de şantaj. Nu chiar atât de eficient ca afirmaţia că aş fi însărcinată, desigur, dar…

— Phaedra! Cu siguranţă că i-ai spus că nu-i adevărat?

— A, desigur.

Turnă cafea în două ceşti de pe masă.

Esther inspiră adânc aroma familiară, reconfortantă.

— Nu te-a crezut?

— Cred că da. În cele din urmă. Dar asta n-a schimbat nimic.

— Nu poţi să fii sigură…

— Mamă! Pot să fiu sigură. Sunt sigură.

Phaedra puse jos cafetiera şi se lăsă pe un scaun.

— N-ar fi trebuit să te amesteci, Iain a venit cu secretara lui. Şi e drăguţă.

— Secretara lui?

Esther se foi cu nasturii. Ce n-ar da pentru o ţigară!

— Dar asta cu siguranţă nu înseamnă că…

— Ba da. Ea e superbă. Au venit de vineri şi ea stă cu el. La Chy an Cleth.

Phaedra se uită în jos, la ceaşca ei, de parcă se aştepta ca acesta să divulge sensul vieţii ei.

— Ah, înţeleg. Îmi pare rău, draga mea. Dacă aş fi ştiut… Dar n-am ştiut. Am vrut să ajut.

— Ştiu. Mamă…

Phaedra îşi înălţă capul de parcă ar fi cântărit o tonă.

— Da, draga mea?

— Ei… Iain şi Caroline… se uitau prin biroul vechi al lui Charles.

Esther aprobă din cap. Phaedra voi să schimbe subiectul. Poate era mai bine. Pentru moment.

— Presupun că asta trebuia făcut cândva, zise ea. Nu e o treabă pe care mi-aş fi dorit-o eu. Era un loc unde Charles nu mă lăsa niciodată să fac curat.

— Ai vreo idee ce păstra el acolo? întrebă Phaedra.

Esther avu sentimentul că întrebarea n-a fost pusă chiar atât de întâmplător cum sunase.

— Note de plată, zise. Chitanţe, presupun. Scrisori vechi. Articole tăiate din ziar, ca să poată mormăi după aceea despre ele. Orice nu voia să arunce. Nu m-am uitat niciodată.

— Fotografii?

— Poate. Ştiu că păstra fotografii în albumele acelea în piele, din bibliotecă. Cele pline de strămoşi şi sunt câteva cu soţia lui, Helen, şi cu Iain şi cu Joan când erau copii. De ce? Te gândeai la o anumită fotografie în special?

— Nu chiar. L-ai cunoscut mult timp, nu-i aşa, mamă?

Ea învârti cafeaua în ceaşcă.

— Pe Charles? Sigur că da.

Despre ce era vorba, oare? Şi de ce îi evita Phaedra

ochii?

— De fapt, l-am cunoscut toată viaţa mea, deşi n-am început să lucrez în casă decât când am avut douăzeci de ani. În anii aceia era altfel, mai blând.

Amintindu-şi, ea începu să zâmbească, apoi o văzu pe Phaedra uitându-se fix la ea și transformă repede zâmbetul într-o grimasă.

Phaedra își lăsă ochii în jos şi zise cu o voce curioasă, gâtuită:

— Păi, trebuie să fi fost, nu-i aşa? Era tânăr.

— E adevărat. Phaedra, ce este? Ah, draga mea, nu… plângi?

— E-n regulă.

Phaedra ridică un braţ şi îl trecu peste ochi.

Esther îşi muşcă buza. Copila ei nu era în regulă. Era disperat de nefericită. Şi se părea că peţitoria ei prostească reuşise doar să amplifice această nefericire. Dacă ar putea face sau spune ceva care să ajute! Dar toate platitudinile vechi despre faptul că mai sunt peşti în baltă şi că timpul vindecă, n-ar face decât să irite. Ştia asta şi mama ei încercase cu ea toate astea.

— Vrei o prăjitură? spuse Esther. Am făcut o prăjitură. Vrei puţin? E de ciocolată.

Phaedra își trase nasul iar buzele se ridicară la colțuri. Nu prea era un zâmbet. Dar era ceva.

— De ce nu? spuse ea. Avea totdeauna efect când eram copil, nu-i aşa?

Zâmbetul de răspuns al lui Esther era resemnat. Phaedra vedea întotdeauna prin ea. Dar măcar ţinea capul ridicat şi ochii ei pierduseră aerul ăla trist, gol.

— Asta-i fata mea, zise Esther şi se duse să taie

prăjitura.

Phaedra se strecură în casă prin seră, sperând că nimeni n-o va vedea venind. Spre uşurarea ei, holul era pustiu. Dar când se grăbi să urce scara, auzi voci în salon şi foşnete de hârtie veche.

Deci Iain şi Caroline se mai ocupau încă de biroul lui Charles. Nu credea că putea da ochii cu ei în momentul ăsta.

Din clipa în care Iain îi arătase fotografia, ea privise o dată în ochii lui întunecaţi care transmiteau „Ţi-am spus eu” şi ieşise repede din cameră, înainte ca el s-o spună. Reacţia ei fusese instinctivă, născută dintr-o frică necunoscută, pe care n-o putea exprima în cuvinte. Abia când era la jumătatea drumului spre mama ei, ea lăsă să o pătrundă toate implicaţiile a ceea ce văzuse.

Mama ei şi Charles! Propriul ei soţ.

Totuşi, când se gândi la asta, nu i se mai păru un scenariu imposibil. Esther trebuia să fi avut vreo treizeci de ani în fotografie. Atunci, Helen trebuia să fi fost deja moartă de şase ani, iar Francis Pendenning dispăruse de vreo doi. Ceea ce ar fi însemnat că Iain avea zece ani, Joan şase şi ea aproape doi ani.

Era în regulă. Datele erau bune. Şi, undeva, în fundul unui sertar, ea avea fotografia tatălui ei. Mama ei îi spusese întotdeauna că avea gura familiei Pendenning…

Când răsuflarea ei uşurată zbură ca vântul, câteva secunde glorioase, Phaedra uită cu totul de Iain.

Închipuieşte-ţi! Charles şi mama ei! Ce secrete au ascuns ei oare, în toţi anii aceştia? Până azi, ea ar fi jurat că între ei n-a fost niciodată nimic altceva decât o familiaritate confortabilă şi o viaţă întreagă de afecţiune

rezervată, strict platonică.

Era un gând straniu. Era straniu că mama ei l-a putut iubi cândva pe Charles, bărbatul care a fost propriul ei soţ. Presupunea că ar fi trebuit s-o deranjeze, dar de fapt nu o deranja. Sentimentele despre mama ei şi Charles erau prea amestecate cu sentimentele ei despre Iain şi frumoasa roşcată pe care o instalase la Chy an Cleth.

În cele din urmă, nu se putuse hotărî s-o întrebe direct pe mama ei despre legătura ei cu Charles, aşa că au mâncat prăjitură de ciocolată şi au vorbit despre şcoală şi vreme. După aceea, s-au dus la *Câinele pătat* la prânz, iar acolo, înconjurate de vechi prieteni şi cunoştinţe, nu avuseseră condiţii pentru conversaţii particulare.

Phaedra era la jumătatea scării când vocea lui Iain o opri din drum.

— Phaedra, tu eşti? Vino jos când eşti pregătită. Vreau să stau de vorbă cu tine.

— De ce? Despre ce avem de discutat?

Mai făcu un pas şi se opri cu mâna pe balustradă. În spatele ei, auzi un geamăt exasperat.

— Iar ai început?

— Ce să încep?

— Să joci jocuri. Ne cunoaştem de prea multă vreme, Phaedra, pentru jocuri.

Făcu o pauză, apoi întrebă cu o voce mai liniştită, mai nesigură:

— Te-ai văzut cu mama ta?

— Da, desigur. Ea şi domnul Cooper au plecat la Bude, în vizită la prieteni. M-au invitat să merg cu ei,

dar eram obosită.

— La ora şase după-amiază?

Oare trebuia să sune atât de neîncrezător? Se întoarse cu faţa spre el, dar el zâmbea şi nu exista nimic mai rău decât amuzamentul uşor din ochii lui.

— Nu sunt o companie prea plăcută în seara asta, explică ea cu sinceritate. Şi cred că domnul Cooper voia să fie singur cu mama. Îmi pare rău, dacă asta îţi strică planurile.

— Ce planuri?

Un moment, Iain avu un aer nedumerit. Apoi, fruntea i se lumină şi zise:

— Ah. Te referi la planurile acelea.

Phaedra îşi atinse părul.

— Ale tale şi ale lui Caroline, se corectă ea, încercând să vorbească natural, de parcă planurile lui pentru noapte îi erau indiferente.

Iain puse un picior pe ultima treaptă, cu ochii umbriţi în lumina slabă a aplicelor de pe perete.

— Am avut noroc s-o găsesc pe Caroline, zise el. Ea e una dintre cele mai pricepute secretare pe care le-am avut.

— Un noroc, într-adevăr.

Phaedra scoase un mic râs când se întoarse să plece.

Când ajunse în dormitor, trânti uşa atât de tare, încât tabloul cu strada victoriană se clătină pe perete.

Pricepută, într-adevăr. Da, putea pune pariu că era pricepută, această Caroline.

Iar cât îl priveşte pe Iain, trebuia oare să-i fluture pe sub nas femeile lui uşoare? Presupunea că nu era prea corect să o numească pe Caroline o femeie uşoară. În

comparaţie cu Rosie Sharpe, ea era o prinţesă. Dar asta nu făcea ca lucrurile să stea bine. Ea era tot aici, la Chy an Cleth, cu Iain.

Phaedra îşi atârnă haina în dulap şi se duse să se uite pe fereastră. O barcă se mişca încet prin golf. Ce zi să ieşi pe mare, mai ales pe coasta imprevizibilă din nord. Se gândi la Rosie a lui Iain și oftă.

Când coborî din nou, avea părul ridicat şi prins bine, iar emoţiile ei erau ascunse ferm în spatele unui zâmbet. Iain avea dreptul să aducă pe cine voia la Chy an Cleth, iar Caroline nu era treaba ei.

Ea va suporta ce avea el de spus, va mânca repede ceva la bucătărie, apoi va dispărea, ca el şi iubita lui. Să continue să facă ce-au venit să facă aici.

Era sigură că biroul lui Charles nu era decât un motiv convenabil.

Caroline stătea pe canapea, arătând bine într-o fustă verde de lână şi o bluză albă, în timp ce se uita printr-o grămadă de hârtii. Iain, în blugi şi o bluză de bumbac neagră, era cocoțat în spatele ei, pe spătar, cu mâna din nou pe umărul ei. Dar, de data asta, în locul unei fotografii, amândoi erau concentraţi în contemplarea unei declaraţii de bancă.

Iain îşi ridică privirea când intra Phaedra; îi aruncă un zâmbet şi îşi înfăşură pe deget o şuviţă din părul lui Caroline. Caroline clipi şi el îi dădu imediat drumul, dar cu degetul mare îi atinse vârful urechii.

Phaedra schiţă cel mai corect zâmbet impersonal.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă ea, încercând să sune indiferentă, dar bănuia că sunase doar încordată.

— Despre fotografia aia pe care ai insistat s-o vezi.

— Ah!

Phaedra se gândi să-i spună că fotografia nu era treaba nimănui în afară de mama ei, dar ceva din tonul lui plat, fără inflexiuni, o făcu să ezite.

Caroline spuse:

— Scuzaţi-mă. Am de dat un telefon.

Şi dispăru în hol.

Phaedra se uită după ea.

— Am făcut oare ceva?

Iain negă din cap.

— I-am zis că vreau să vorbesc cu tine în particular.

— Iar ea n-a obiectat? Ai găsit una care să fie un perfect ştergător de picioare, nu-i aşa, Iain?

— Nu fi răutăcioasă! Caroline nu este ştergător de picioare. Dacă ar fi, nu mi-ar fi de niciun folos. Vino şi stai aici.

Bătu cu palma pe canapea, alături de el.

Phaedra alese un scaun cu spătar tare, îl mută puţin de la perete şi se aşeză cu mâinile împreunate în poală.

— Ce-i cu fotografia?

Iain îşi puse picior peste picior şi zâmbi enervat, uimit de manevra ei. Avea un aer obişnuit. Dar ochii, când îi întâlniră privirea, nu erau.

— Eu nu sunt fratele tău, spuse el.

— A, deci asta era. Nu, fu ea de acord. Nici nu m-am gândit că ai fi. Tu te-ai gândit la aşa ceva?

— Niciun moment. Chiar şi tatăl meu, cu toată încântarea cu care făcea necazuri, ar fi tras linie şi nu s-ar fi căsătorit cu propria lui fiică.

Îşi întinse braţele deasupra capului şi bluza i se întinse peste piept.

Phaedra înghiţi în sec. Oare vorbea serios? Micul lui zâmbet de vino-ncoa o făcea să se întrebe dacă nu încerca şi el să provoace necazuri. Nu avea de gând să-l lase.

— Da, fu ea de acord. Charles, cu siguranţă, n-ar fi făcut asta.

Şi e foarte bine aşa. Altfel, instinctele pe care încerca să şi le suprime în timp ce se uita la trupul lung al lui Iain, întins în latul canapelei, n-ar fi doar neînţelepte, ci şi ilegale.

Iain lăsă braţele în jos şi-şi puse mâinile pe coapse. Phaedra îşi umezi buzele. Doamne, era superb! Ea se ridică neliniştită, neputând să stea nemişcată.

— Asta-i tot ce-ai vrut? Să-mi spui ceea ce ştiam deja?

— Voiam să te liniştesc. Dar văd că nu trebuia să mă îngrijorez.

Era plictisit. Ştia asta, după felul cum îşi mişca degetele pe coapse şi se uita la ea, de parcă n-o plăcea prea mult.

Fotografia îl tulburase deci şi pe el. Şi se aşteptase ca ea să fie şi mai tulburată, ceea ce şi era, într-un fel. Dar nu voia să vorbească despre asta. Mai ales cu Iain. Altă dată, da, ar fi vorbit. Acum însă, nu.

Poate că asta era la rădăcina problemei lui.

— Mă duc să fac ceva de mâncare, spuse ea. Voi ce aveţi de gând?

— Ah, îndrăznesc să spun că eu şi Caroline vom găsi o cale să ne satisfacem apetitele. Nu te îngrijora pentru noi.

El îşi sprijini capul de spătarul canapelei.

— Nu mă îngrijorez, răspunse ea. Noapte bună. Sper

să dormiţi bine.

Ea nu accepta ca el să răspundă, dar când închise uşa, îl auzi spunând încet:

— Ah, sunt sigur că va fi aşa, în cele din urmă. Caroline închidea telefonul când Phaedra ajunse în hol.

— Totul în regulă? întrebă roşcata.

— Da, desigur. N-ar trebui să fie?

Caroline roşi.

— Iartă-mă. Mi s-a părut că arăţi cam palidă.

— A, mulţumesc. Sunt bine.

Phaedra regretă imediat duritatea ei. N-ar fi trebuit s-o repeadă pe femeie. Nu era vina ei că îi plăcea lui Iain la pat.

— Sunt un pic obosită. Îţi doresc o seară plăcută cu Iain.

— Dar…

Când se grăbi pe coridor spre bucătărie, Phaedra simţi în spate privirea mirată a lui Caroline.

Aici nu o întâmpină mirosul cald de pâine prăjită. Nicio cafea reconfortantă. Doar o masă neglijent ştearsă şi un miros slab, pe care îl descoperi în cele din urmă ca venind de la cârpa de vase pusă pe chiuvetă.

Strâmbând din nas, Phaedra duse cârpa la spălătorie şi o aruncă într-o cadă de plastic cu detergent îşi decolorant. Apoi se întoarse la bucătărie şi îşi pregăti o omletă.

După aceea, când trecu prin hol în drum spre scară, trecu pe lângă Iain care o ajuta pe Caroline să îmbrace un palton de mohair negru. Mâinile lui se opriseră familiar pe gulerul ei.

— Am decis să luăm cina în Bude, îi zise el lui

Phaedra. Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi?

— Nu m-ai invitat, sublinie ea.

— Nu. Cât de uituc sunt!

Dar nu repetă invitaţia.

— Vino cu noi, – spuse Caroline. Nu e mare lucru de mâncare în frigider. — Mi-am făcut o omletă. Nu te îngrijora pentru mine.

Iain rânji.

— N-o să ne îngrijorăm. Hai, Caroline.

— Ei, dacă eşti sigură…

Caroline aruncă o privire în spate spre Phaedra, în timp ce Iain o luă de braţ şi o trase cu el spre uşă. Ea nu arăta deosebit de încântată.

Phaedra clătină din cap. Dacă ea ar fi ieşit cu Iain şi ar fi anticipat delicii de natură mai intimă după aceea, ar fi strălucit din toţi porii. Şi n-ar fi chemat o altă femeie să vină cu ei.

Telefonul sună tocmai când era gata să urce scara.

— Bună seara, Phaedra, spuse vocea alunecoasă ca uleiul a lui Peter Sharkey. Ce plăcere că eşti din nou în oraş!

— Mulţumesc. Mâine plec, zise Phaedra.

Nu avea de gând să plece, dar cu Peter era bine să ai diverse variante.

— În acest caz, ne vedem astă seară, sugeră el. Ce-ai zice de o cină în Bude?

— Nu. Mulţumesc. Am mâncat deja.

— Atunci, un film? Sau…

— Peter, nu pot ieşi în seara asta. Eu… Eu nu mă simt bine. Are grijă Iain de mine, adăugă ea repede, înainte ca el să se ofere s-o facă pe doctorul.

— Ah, îmi pare rău. O să vii acasă de Crăciun?

— Nu. Poate că da. Nu ştiu, presupun că da.

Oare bărbatul ăsta nu renunţă niciodată? Insistenţa lui putea să fie flatantă, dacă ea n-ar fi ştiut că el nu făcea nicio mişcare fără să se aştepte să obţină un profit pentru *Sharkey Holdings.*

— Atunci, am să te sun de Crăciun, zise el.

— Noapte bună, Peter.

Închise înainte ca el să poată sugera un mic dejun sau un prânz. Mâine dimineaţă o va vizita pe mama ei şi – poate că se va întoarce la şcoală cu o zi mai devreme.

De acum încolo, avea un program fix. Şcoală, vizite la mama ei şi poate o vacanţă solitară undeva, la căldură. Există şi moduri mai rele de a-ţi duce viaţa.

Phaedra îşi freca ochii când cobora scara a doua zi dimineaţa. Trecuse o noapte zbuciumată în care visase că Iain şi Caroline escaladau Turnul Eiffel, în timp ce Charles plutea deasupra lor cântând la harpă. În urma lui y. Enea Esther cu o plasă de prins fluturi. În cele din urmă, scena se schimbă şi se transformă într-un nor umed, cenuşiu, care se dovedea a fi marea. Phaedra se trezise transpirată, singură şi speriată. Nu fusese luna plină care să lumineze camera cu lumina ei blândă, iar ea stătuse un timp în întuneric, întrebându-se dacă visul era o prevestire a viitorului ei.

Tocmai când adormise, în sfârşit, auzise vocea lui Charles spunând:, Astea-s prostii. Nu le înghit. Mă auzi?”

Phaedra îl auzise, dar nu-i auzise pe Iain şi pe Caroline întorcându-se.

Când ajunse la bucătărie, ei îşi beau cafeaua printre rămăşiţele de pâine prăjită şi marmeladă. Phaedra reuşi

să rostească bosumflată un „Bună dimineaţa” fără să se uite la ei şi se duse să-şi toarne o cafea.

— Ai dormit bine? întrebă politicoasă Caroline.

— Nu prea. Dar tu?

— Ah, da. Foarte bine, mulţumesc.

Phaedra se întoarse să se uite la ea, aşteptându-se să vadă mătase crem şi dantele şi fiind pregătită să aibă resentimente faţă de oricine arăta bine dimineaţa. Dar nu se vedea nici mătase, nici dantelă. Caroline purta un halat practic, gri, de lână, peste o cămaşă de noapte alba cu guler înalt. Fără machiaj şi cu părul îngrijit, dar neondulat, ea nu arăta deloc aşa cum se aştepta să arate amanta lui Iain dimineaţa.

Surpriza ei trebuie să fi fost vizibilă, pentru că Iain spuse:

— Ce se întâmplă? Te-ai transformat într-una din acele persoane cu care nu se poate vorbi până nu înghite trei ceşti de cafea şi nu citesc ziarul?

Phaedra clătină din cap atât cât să şi-l limpezească şi ca să-i răspundă la întrebare.

— Nu. Aş dori să fiu, dar viaţa într-un internat nu-ţi permite un asemenea lux.

— Mă bucur să aud asta. Stai jos.

El făcu semn spre un scaun gol. Phaedra se aşeză fără voie. Cu greu putea pretinde că aceasta era o dimineaţă obişnuită, Iain stătea chiar în faţa ei, purtând blugi fără curea şi o cămaşă albă, simplă, pe care nu se obosise să o încheie până sus.

Această bucată ademenitoare de piele, surprinzător de bronzată pentru acest anotimp, ar fi necinstit de provocatoare în orice moment al zilei. Acum, dimineaţa

devreme, cu părul zburlit de somn, el era un afrodisiac pe care nicio femeie n-ar trebui să fie obligată să-l înghită dacă n-avea de gând să-l consume.

Caroline, bineînţeles, nu mai voia să facă încercări de conversaţie, iar Iain nu părea interesat să-şi dea silinţa în privinţa asta.

În cele din urmă, Phaedra rupse tăcerea întrebând mult prea veselă:

— Şi, ce-i pe agendă pentru azi?

Două perechi de ochi se uitară la ea, dar nimeni nu răspunse.

— Speraţi să terminaţi cu aranjarea biroului lui Charles?

Iain dădu puţin scaunul înapoi şi îşi întinse picioarele nesfârșite.

— Aproape că am terminat. Cred că ne vom întoarce în oraş în după-amiaza asta, mai pe seară.

— Poate că Phaedra ar vrea să vină cu noi, sugeră Caroline. N-ar mai trebui să se ducă la tren.

Iain, arătând nu prea bucuros, spuse:

— Ce părere ai, Phaedra?

Phaedra, uimită de această ofertă, îşi şterse de pantaloni o mână umedă.

— Nu. Nu, mulţumesc. Mama mea…

— Ar fi încântată, mormăi Iain, de parcă vorbea cu el însuşi.

— Da, dar… tu și Caroline. V-aş sta în cale.

— De ce? se miră Caroline. Tu şi Iain vă cunoaşteţi de o veşnicie. Cel puţin aşa mi-a spus.

— Da, aşa-i. Dar… eu nu înţeleg…

Ea se uită la Caroline, dar un sunet curios o făcu să

privească în direcţia lui Iain. El avea o mână pe gură, de parcă înăbuşea un căscat.

Ea se întoarse din nou la Caroline, ai cărei ochi albaştri erau plini de surprindere.

— Care-i problema? întrebă Phaedra. Îmi dau seama că tu şi Iain…

Se opri. Nu-i venea uşor să spună „îmi dau seama că te culci cu Iain pe care întâmplător, eu îl iubesc”.

— Phaedra, zise cu grijă Caroline. Cred… cred că ai înţeles cumva greşit.

Iain mai scoase un zgomot curios, un fel de sforăit. Phaedra îl ignoră.

— Ce-am înţeles?

Caroline trase de gulerul înalt al cămăşii ei de noapte.

— Iain e şeful meu. Asta-i tot ce este.

— Tot?

Phaedra clipi spre ea, fără să înţeleagă încă.

— Da. Sunt secretara lui, nu… Ah, Doamne!

— Caroline încearcă să-ţi spună, interveni Iain, că nu m-ar lăsa în patul ei nici măcar dacă i-aş plăti. Mai ales dacă i-aş plăti, îmi imaginez.

— Dar, am crezut…

— Ştiu. Ţi-am mai zis că gândeşti prea mult.

Pe neaşteptate, Caroline începu să chicotească, dar Phaedra, confuză, scoasă din apele ei şi disperat de jenată, nu vedea nimic de râs în asta.

— Ah, Phaedra, îmi pare rău, spuse Caroline. Dar, chiar îl vezi pe domnul Trebanian, celibatarul anului, la Londra, petrecând un sfârşit de săptămână cu o femeie de treizeci şi nouă de ani, mamă a trei copii?

— Al cărei soţ este, întâmplător, campion de lupte,

spuse sec Iain.

Phaedra se uită de la Iain la Caroline şi înapoi. Mai ales Iain părea să găsească gluma foarte amuzantă, iar ea făcu tot ce putu ca să se alăture veseliei. Dar când se ridică şi o bătu pe umăr cu condescendenţă, ea spuse:

— Scuzaţi-mă şi ieşi regeşte din cameră.

Odată ieşită pe uşă, demnitatea ei dispăru. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

Pentru prima dată, de ani de zile, roşea.

Capitolul 9

În timp ce se îndrepta pe şoseaua M4 spre Londra, în interiorul maşinii *Bentley* era cald, aproape fierbinte.

Totuşi, ocupanţii ei, preocupaţi, erau reci şi depărtaţi de parcă mergeau spre o înmormântare. Doar Caroline, singura ocupantă a banchetei din spate, dădea semne de animaţie.

Phaedra încercase să insiste că ea trebuia să stea în spate, dar Caroline a refuzat cu fermitate.

— După ce am stat alături de domnul Trebanian tot drumul de la Londra încoace, e corect ca acum dumneata să fii alături de el pe drumul de întoarcere.

Acest comentariu ambiguu i-a atras o privire încruntată din partea lui Iain şi una speriată din partea Phaedrei. Dar cum Caroline fusese pasagerul mai aproape de uşa din spate disputată în acel moment, iar ea a căpătat locul fără alte opuneri.

Iain schimbă banda şi depăşi un şir de maşini *Volvo* şi *Range Rover* pline de copii şi *câini. Nu* voia să piardă timp la Londra, abia aştepta să scape de încărcătura nedorită şi să se întoarcă la liniştea şi singurătatea apartamentului său.

Se uită la Phaedra, care stătea nemişcată lângă el în frumosul ei costum bleumarin cu pantaloni. Ce naiba o apucase pe Caroline s-o includă în ceea ce altfel ar fi fost o călătorie relaxată, fără evenimente? Planurile lui Pendy produseseră şi aşa destule necazuri. Pe drumul de întoarcere la Londra s-ar fi putut lipsi de compania fiicei ei, tăcută şi cu faţa acră.

Totuşi, fără voia lui, când sosise Phaedra, la început, fusese bucuros să o vadă.

Ea nu fusese bucuroasă că-l întâlneşte şi fusese atât de înţepată şi de dură cu Caroline, încât o lăsase în mod deliberat să creadă că secretara era şi amanta lui. Nu era mândru de sine pentru asta. Nimănui nu-i place să fie făcut să pară un prost şi ştia că Phaedra era mai sensibilă decât alţii în domeniul ăsta. Fusese aşa încă din şcoală, deşi majoritatea timpului reuşea să ascundă asta. Atunci, lui îi părea rău pentru ea. Acum ea nu făcea nimănui prea uşor să-i pară rău pentru ea.

Când s-a dus sus după ea, după ce plecase din bucătărie cu un aer de martiră, o găsise în dormitorul ei, la fereastră, ţinându-se cu degetele de marginea acesteia.

— Phaedra! a spus el. Phaedra, nu fi supărată, nu ţi se potriveşte.

— Nu sunt supărată.

— Nu? Atunci de ce ai dispărut? Şi de ce nu vrei să te

uiţi la mine?

— Râzi de mine? răspunse ea indirect. Nu că te-aş învinui, dacă ai face asta.

Era exact cum gândise el. De fapt nu era vina ei. Suferise atât de mult la şcoală din cauza râsetelor răutăcioase!

— Nu râd, spuse el. Nu mai râd.

— Totuşi ai râs.

— Da, am râs. N-aş fi făcut-o dacă nu te-ai fi purtat atât de urât cu sărmana Caroline, fără nicio justificare, aş putea adăuga.

Ea nu răspunse; el se mişcă, traversă camera şi îi *puse* o mână pe umeri. Ea tresări, dar nu se retrase.

— Ştiu că ai tras concluzia că suntem amanţi. Dar chiar dacă ar fi fost adevărat, suntem amândoi adulţi. Nu e treaba ta cu cine mă culc.

— Bineînțeles că nu este. Şi nu-mi pasă.

Gâtul Phaedrei devenise atât de ţeapăn încât el ar fi râs, dacă ar fi îndrăznit.

— Bine, spuse el. Atunci, de ce toată drama?

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu dramatică dar mă simţeam ca o idioată şi a fost un sfârşit de săptămână atât de mizerabil. Presupun că am reacţionat prea puternic.

— Presupun că da. Oricum, ţi-a servit ca lecţie.

— Zău?

Capul îi căzu cu atâta amărăciune necaracteristică, încât, fără să se gândească, Iain îi luă ambii umeri în mână și începu să-i frământe muşchii ei încordaţi mai strâns decât cravatele lui Angus Cooper.

Parfumul. Părului ei îi gâdila nasul, iar fundul ei era

curbat uşor lângă abdomenul lui. El o dorea. Acum, fără altă conversaţie. Dar ea se încordă când el îşi coborî mâinile pe ea şi, în loc să o tragă în braţe şi să se lase dus de instinctele lui fundamentale, aşa cum dorea, îşi fixă privirile pe cerul albastru de iarnă şi reluă masarea umerilor ei.

— Caroline e drăguţă, zise ea un moment sau două mai târziu.

— Da. Habar n-are în ce fel te-a ofensat?

— Nu ştie?

— Nu. Eu ştiam, dar ai fost o mică vrăjitoare rea şi nu aveau niciun motiv să te lămuresc.

— Ah!

Phaedra îşi lăsă fruntea pe geam.

Din nou Iain rezistă nevoii de a o lua în braţe şi a o săruta. Ea părea atât de pierdută, de nefericită. Atât de deosebită de femeia tânără, liniştită, sigură pe ea, pe care credea că o cunoaşte. Umerii ei păreau mai ascuţiţi, încordaţi şi rezistenţi la atingerea lui. După un timp, ştiind că nu era total corect, el spuse:

— Sper că ai învăţat ceva din toate astea.

— Nu-mi da lecţii, Iain, spuse Phaedra, revenind la felul ei adevărat. Asta-i treaba mea. Şi, da; am învăţat ceva. Caroline e mamă a trei copii. Cum naiba ai constrâns-o să-şi lase familia la sfârşit de săptămână?

Iain simţi o enervare familiară. De ce Phaedra presupunea întotdeauna că folosea constrângerea sau un fel de forţă? De parcă el nu ar avea niciun fel de sentimente decente.

— N-am ştiut că e vacanţă şcolară, îi reaminti el. Dar, întâmplător, i-am oferit destul de mulţi bani şi şansa

unui sfârşit de săptămână departe de copii. Caroline spune că bunica lor e încântată să stea cu micii diavoli. Nu ştiu de ce.

Un moment crezu că Phaedra va râde, dar, chiar dacă îi trecu aşa ceva prin minte, înlătură gândul imediat.

— Dar soţul lui Caroline, întrebă ea. El e încântat?

— Lucrează undeva în nord. De ce i-ar păsa?

— Aş fi crezut că e destul de clar?

— Ei, mulţumesc, dacă spui ce cred că vrei să spui.

— Cred că aşa e, răspunse Phaedra.

— Mm. Atunci trebuie să-ţi mărturisesc, deşi recunosc că o fac de nevoie, că există femei care nu mă găsesc irezistibil. Caroline e una dintre acelea.

El se opri din masaj şi, luând-o prin surprindere, o răsuci cu faţa spre el. Ea lăsă imediat ochii în jos. Când ajunse la nivelul taliei lui, îi închise strâns.

— E-n regulă, spuse el. E doar piele. Nu sunt gol.

— Ştiu. Te deranjează să-ţi închei cămaşa?

Iain râse. Uitase cât de lipsită de experienţă era. Chiar şi aşa, asta însemna să ducă inocenţa prea departe.

— Nu fi mironosiță, zise el și se aplecă să-i sărute vârful nasului în vânt.

Ea se retrase imediat, cu ochii negri măriţi de şoc.

La naiba! Nu intenţionase s-o sperie. Nu voise s-o sărute. Dar îi venise din nou mirosul afurisitului ei de şampon de fructe şi ea stătea acolo cu ochii închişi, arătând atât de al naibii de bună de sărutat…

— E-n regulă, zise el. Asta n-a fost preludiul unui atac serios. Ai fi ştiut, dacă ar fi fost.

Ea aprobă din cap, tot cu ochii închişi.

— Da, da. Presupun că aş fi ştiut. Te deranjează să

pleci acum?

— Deloc. Atunci, să înţeleg că nu accepţi oferta mea de a te duce la Londra cu maşina?

Phaedra ezită.

— A fost oferta lui Caroline.

El rezistă tentaţiei de a o zgudui.

— Foarte bine. Atunci, accepţi oferta lui Caroline? Tu decizi. Mama ta mi-a spus că artiştii tăi îngrozitori se întorc diseară, dar dacă preferi să rămâi…

— Tu vrei să rămân, nu-i aşa?

Iain numără până la zece.

— Vreau să te decizi. Dacă asta te depăşeşte, o s-o fac eu în locul tău.

— În regulă. Am să vin, spuse ea repede.

— Bine. S-a stabilit deci.

Nu era bine. În niciun fel la care se putea gândi. El rămase nemişcat un moment, privind cu resemnare provocarea din ochii ei. Ştia că ea hotărâse să călătorească împreună cu el şi cu Caroline doar pentru că el o împinsese la asta. Lăsată, ea ar fi rămas. Presupunea că asta nu era o mare diferenţă. Oricum, până la sfârşitul zilei, ea va fi ieşit din calea lui.

Atunci el părăsise dormitorul ei. Fusese necesar. Vederea ei stând acolo, moale, tremurătoare şi sfidătoare, fusese o tentaţie pe care niciun bărbat decent n-ar fi putut s-o îndure mai mult decât câteva secunde dureroase.

Odată ieşit din camera ei, se sprijini de perete şi îşi şterse fruntea cu palma. Era umedă de transpiraţie. La naiba! Cu cât vor înlătura mai curând din cale problema casei, cu atât mai bine va fi pentru toţi – cu excepţia

afurisitului lui de tată, care era probabil acolo sus în nori, chicotind cu veselie neangelică despre rezultatele maşinaţiilor lui.

Iain înjură din nou. Apoi, fără să se oprească să-şi ia o haină, se duse să scoată maşina din garaj. Aerul rece care îi înţepă pieptul dezgolit, aduse o oarecare alinare pielii lui înfierbântate.

Şase ore mai târziu, când *Bentley*-ul se apropie de periferia Londrei, Iain simţi din nou nevoia de aer rece.

Phaedra, aşezată alături de el în costumul ei bleumarin, sobru, cu părul bine strâns în creştet, era încă o tentaţie imposibilă. Şamponul de fructe trebuia interzis.

— Nu mai avem mult, zise Caroline veselă din spate. Eşti sigur că nu te deranjează să mă laşi la Richmond, domnule Trebanian?

— De acolo te-am luat, răspunse Iain.

Nu avea răbdare în seara asta de prefăcătorii civilizate. Caroline ştia că o va duce exact până la uşa mamei ei.

— Da, ştiu, spuse ea, dar…

— Am spus că te duc până acasă. S-o lăsăm aşa, vrei?

— Nu-i nevoie să te răsteşti, Caroline voia doar să te ajute, îl certă Phaedra.

Din câte îşi amintea Iain, era prima dată de când plecaseră din Exeter, când ea spunea ceva, dar intervenţia ei nu făcu decât să-i accentueze proasta dispoziţie.

— Caroline nu încerca să mă ajute, zise el. Scotea platitudini politicoase, ca să aibă ceva de spus.

— Iain! Nu ţi-ar dăuna să spui şi tu câteva platitudini

politicoase uneori. Caroline…

— E-n regulă, o întrerupse Caroline calm. E deseori aşa. Cel mai bine este să fie lăsat în pace.

— Nu era aşa pe vremuri, spuse Phaedra. Se enerva uneori, dar era totdeauna corect. Şi totdeauna politicos.

Iain încercă să nu scrâşnească din dinţi.

— Doamnelor, n-aţi vrea să nu vorbiţi despre mine de parcă aş fi în altă parte? mormăi el. Sunt în deplină posesiune a auzului.

El scoase *Bentley*-ul din autostradă cu o mişcare sălbatică a încheieturii mâinii, aruncându-le pe Phaedra şi pe Caroline în portiere.

— Îmi pare rău, zise el când Phaedra se îndreptă băţoasă şi îşi frecă un cot. Am făcut mişcarea niţeluş prea brusc.

Phaedra se uită urât la el dar nu răspunse.

Iain începu să se simtă mai bine.

Caroline, vizibilă doar de la piept în sus de după un paravan de nu ni gălăgioase şi feţe mânjite de ciocolată, făcea semne de rămas bun de pe treptele luminate ale casei cu terasă a mamei ei.

Phaedra făcu şi ea semne entuziaste, Iain, cu o ultimă privire amuzată spre grupul care se foia şi striga pe trepte, clătină din cap şi porni *Bentley*-ul din nou pe şosea.

— Nu e de mirare că a vrut să aibă un sfârşit de săptămână departe de ei, mormăi el.

Phaedra se încruntă.

— Mie mi se par nişte copii normali. Nu-ţi plac copiii?

— N-am avut nefericirea să mă aflu prea mult în preajma lor. Dar amintirile mele din timpul şcolii mă fac

să cred că sunt mici animale rele, asemănătoare nevăstuicilor.

— Iain! Mi-ai spus că-ţi plăcea şcoala.

— Aşa-i. Eu eram șeful nevăstuicilor.

— Ce mai nevăstuică! murmură Phaedra.

Când capul lui tresări brusc, ea își dădu seama că se uitase la profilul lui cu acea admiraţie visătoare pe care adolescentele din clasa ei, bolnave de dragoste, o rezervau de obicei noului ajutor al grădinarului.

— Mulţumesc.

Iain înclină grav din cap.

Era prea târziu să-și retragă observaţia, aşa că Phaedra spuse:

— Îţi plăceau copiii. Erai întotdeauna drăguţ cu mine.

— Zău? Dar tu erai altfel. Şi, oricum, tu erai una singură. Lucru pentru care ar trebui să fiu recunoscător.

— Mai era Joan. Erai drăguţ și cu ea.

— Cum ea își petrecea toate vacanţele în altă parte, nu era greu. O vedeam arareori.

Aici trebuia să fie de acord cu el. Joan locuise la Chy an Cleth şi frecventase o şcoală lângă Bude, dar o mâncau tălpile de pe atunci. De câte ori o prietenă de şcoală o invita pe la ea în vacanţă sau la sfârșit de săptămână, ea accepta. Phaedra o invidiase pe Joan că mergea la o şcoală particulară. Cu naivitate, ea credea că elevele de la şcoala particulară erau mai bine crescute și nu se legau de oricine. Acum ştia cum stau lucrurile.

— Presupun că, într-un fel, pentru tine eu eram mai degrabă o soră, comentă ea, urmărind cu inima cât un purice un ciclist în negru, care scăpase ca prin minune

trecând printre două maşini.

— Într-un fel. În altele, nu. Unde-ai zis că o să stai?

Iain se concentra la condusul maşinii.

— Lângă Marble Arch. Hotelul se cheamă *Rose Chiltern.* E peste drum de *Bear and Badger.*

— N-am auzit de el.

— N-aveai cum. E unul ieftin.

Gura lui Iain se strâmbă.

— Faptul că *Trebanian Publicitate* e solvabilă nu înseamnă că sunt total rupt de nevoile celor mai puţin bine situaţi.

— Nu deveni pompos cu mine, Iain. O să scapi de mine într-un minut.

— Hm. Adevărat.

El luă o mână înmănuşată de pe volan şi o bătu uşor pe partea ei cea mai apropiată de el, ceea ce, întâmplător, era genunchiul.

Ei i se strânse stomacul, ca de fiecare dată când Iain o atingea, şi se trase mai departe de el, până când portiera nu-i permitea mai mult.

E râse, iar după câteva minute opri *Bentley*-ul la rigolă, în faţa unei case de cărămidă cu patru etaje, cu o placă pe perete pe care scria Hotel *Rose Chiltern.* Peste drum, nişte clienţi de la *Bear and Badger* păreau că vor să se încaiere.

Phaedra sări pe trotuar.

— Mulţumesc, spuse ea. Mulţumesc că m-ai adus.

Iain se aplecă peste banchetă să se uite în sus la ea.

— Nu vrei valiza?

— Ah, da, desigur. Am să o iau dacă-mi dai cheia.

— Ah, dar nu-ţi dau cheia. Aşteaptă, un minut.

Iain ieşi din maşină şi se duse la portbagaj, fără să se grăbească.

— Mai bine vezi de rezervare, mai întâi, spuse el.

— A, sunt sigură că e în regulă, î. Se uită la ceas.

— N-aş spune, e aproape ora nouă.

Puse o mână pe portbagaj şi se sprijini de el, zâmbind implacabil.

Poza clasică de director atotputernic a lui Iain! remarcă Phaedra cu un resentiment care devenea rapid familiar. Dacă n-ar arăta atât de dur şi de sexy în costumul ăsta afurisit! Alţi bărbaţi ar fi ales blugi pentru această călătorie lungă cu maşina până în oraş. Dar Iain n-a fost niciodată ca „alţi bărbaţi”.

Ea oftă. Era clar că nu va deschide portbagajul până ce ea nu-şi va confirma rezervarea, aşa că era mai bine să cedeze şi să termine.

— Atunci, aşteaptă un moment, mormăi ea.

Spusese o prostie. Urcă cele trei trepte până la uşă şi sună. El avea oricum intenţia să aştepte până făcea cum voia el.

Nu răspunse nimeni. Cineva de la *Bear and Badger* strigă ceva obscen. Phaedra tremură puţin în răcoarea de toamnă şi încercă din nou. În cele din urmă, se auzi un târşâit de partea cealaltă a uşii şi, după puţin timp, uşa se deschise şi apăru o femeie de vârstă mijlocie, încovoiată, cu o faţă slabă şi multe aluniţe.

— E complet, spuse ea cu o voce bărbătească.

— Am o rezervare…

— E complet, repetă femeia. Nicio cameră.

— Da, înţeleg. Dar am o rezervare. Mă numesc Pendenning.

— Pendenning? Dinţii i se pocniră, apoi se deschiseră atât cât să mormăie: Ah, Pendenning. Mâine.

— Nu, e pentru seara asta. Eu…

— Ai necazuri? întrebă vocea lui Iain din spatele ei.

Îi simţi suflarea în spate.

— Mâine. Rezervarea ei este pentru mâine, îi spuse femeia lui Iain.

— Dar am telefonat azi-dimineaţă…

— E complet, repetă ea. Îmi pare rău. Nicio cameră nu e liberă.

Vru să închidă uşa.

Iain o dădu pe Phaedra la o parte şi puse piciorul în deschizătura care se micşora repede. Femeia făcu un pas înapoi şi Phaedra zări un tapet pictat cu flori roşii şi o podea care avea mare nevoie să fie revopsită.

— Hm. Aveţi peşte la cină, remarcă Iain băgând capul prin deschizătură. Fiert, aş crede. Nu, mi-e teamă că nu e potrivit pentru domnişoara Pendenning. Hai, Phaedra.

— Dar… începu Phaedra.

— Am spus, hai.

O luă de cot ca un om de afaceri. „

Femeia închise uşa.

— Iain, nu aveai dreptul… începu Phaedra.

— Poate că nu. Dar nu are importanţă. Ea nu avea de gând să-ţi dea o cameră. În plus, locul putea a peşte. Cum naiba ai găsit hotelul ăsta?

— Mama a stat aici cu ani în urmă. Probabil că, pe atunci, era un hotel cumsecade. Mi l-a sugerat azi-dimineaţă, când m-am dus să-mi iau rămas bun de la ea.

Cât de departe părea dimineaţa acum. Mama ei fusese

atât de bucuroasă că se întoarce în oraş cu Iain, încât ea fusese înclinată să-şi schimbe planurile în ultimul moment. Nu avea nimic de câştigat din susţinerea unor speranţe false. Totuşi, în cele din urmă, îşi menţinuse decizia.

Phaedra căscă. Doamne, cât era de obosită! Şi, pe deasupra, nu avea unde să stea.

Ceva din starea ei de spirit trebuie să i se fi transmis lui Iain, pentru că trăsăturile lui aspre se îmblânziră şi el îşi puse un braţ în jurul umerilor ei, râzând:

— Nu fi aşa de tristă. O să mâncăm ceva, apoi te duc la un hotel bun.

— Iain, nu-mi pot permite ideea ta despre un hotel bun. Mai bine mă întorc direct la şcoală.

Iain o apucă mai strâns de braţ. Ea aşteptă şi, după un moment, el puse cealaltă mână sub bărbia ei şi îi ridică faţa.

— E târziu. Nu ai niciun motiv să te duci înapoi la şcoală până mâine. Şi cu siguranţă că îţi poţi permite. Tata ţi-a lăsat bani şi casa mea. Nu te preface că ai uitat.

— N-am uitat. Dar nu sunt banii mei. Eu…

— Phaedra…

Vocea lui deveni mai dură, iar ea ghici că el nu tolera ceea ce considera drept ipocrizie.

— Ce?

— Banii ăia sunt ai tăi. Aşa că, dacă nu vrei să. Te răpesc şi să te trag cu forţa în apartamentul meu, o să cheltuieşti câţiva din ei pe o cameră decentă, într-un hotel decent, unde o să ai speranţa unui somn decent. Nu am intenţia să stau de pază la uşa ta şi nu-mi propun să-mi petrec noaptea întrebându-mă dacă nu cumva un

bărbat – mai puţin îndreptăţit decât mine – a folosit ocazia ca să te răpească pentru sine. Mă înţelegi?

Exprimat în felul ăsta, ea înţelese.

— Nu este nimeni îndreptăţit, spuse ea. Apoi întrebă curioasă: Chiar te-ai îngrijora pentru mine?

— Da, desigur. Habar n-ai ce sunt hotelurile astea de doi bani. Eşti o fată de la ţară, Phaedra. Nu ştii cum e viaţa în oraşul ăsta mare.

— Şi Manchester e mare. Acolo mi-am luat diploma.

— Poate, dar acolo ai fost rezidentă la facultate. Nu-i acelaşi lucru. Acum nu te mai împotrivi. Te rog. Mi-e foame.

— Şi mie, recunoscu Phaedra.

— Urcă, atunci.

Făcu un gest spre maşină. Phaedra urcă. Iain veni după ea şi închise portiera.

— Unde mergem? întrebă ea când *Bentley*-ul o luă pe strada Oxford, care era surprinzător de pustie.

— La clubul meu. E plăcut şi o să ne dea o masă bună.

Phaedra se relaxă puţin. Nu fusese niciodată la clubul lui Iain, dar ştia de acesta după reputaţie. Demn, discret, confortabil, liniştit. Îşi dorea puţină linişte după zgomotul necontenit al circulaţiei, fâşâitul cauciucurilor pe asfalt şi ţipetele agresive de peste drum. Dar, când se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii, gândurile ei deloc liniştite erau despre bărbatul tăcut, în costum, care stătea alături de ea.

Costumul! Ea se îndreptă uitându-se consternată la Iain.

— La clubul tău? Nu sunt potrivit îmbrăcată. Ei nu insistă să porţi fustă şi haine elegante?

— Probabil că ar pretinde. Dar acum vii ca invitata mea, n-o să fie nicio problemă. În plus, arăţi foarte prezentabilă în pantalonii ăia.

— Zău?

— Zău. N-aş spune-o dacă n-ar fi adevărat.

Adevărat, Iain nu o flata în legătură cu îmbrăcămintea. Slavă Domnului că a decis să le dea fetelor un exemplu, în loc să apară la şcoală în blugi.

— Ei, dacă eşti foarte sigur… Nu mă deranjează să mă laşi la o cafenea.

— Ţine-o tot aşa şi am să te las la bagaje pierdute. Am ajuns.

Opri *Bentley-ul* pe o stradă laterală, lângă Pali Mall.

Odată intrată în club, căldura şi bogăţia încărcată a acestui bastion al privilegiilor începură să-şi exercite magia lor victoriană asupra simţurilor Phaedrei.

Iain o aşeză într-un fotoliu mare, în holul spaţios, în timp ce el se duse să aranjeze masa.

Imediat ce el plecă, ea oftă mulţumită şi închise ochii. Aproape imediat, încordările zilei începură să se risipească.

Când Iain se întoarse, ea adormise.

— Hei, trezeşte-te, somnoroaso, îi comandă el blând.

Phaedra se trezi cu o tresărire, văzându-l pe Iain aplecat deasupra ei, cu mâinile sprijinite de braţele fotoliului şi cu faţa la câţiva centimetri de a ei. Mirosea a whisky scump.

Încă pe jumătate trează, ea zise:

— Miroşi frumos. Ca tatăl tău.

Mirosul plăcut dispăru când Iain spuse ceva concis şi care nu se poate tipări. Phaedra deschise ochii şi se

îndreptă în fotoliu.

— Iain! O să te audă cineva.

— Nu, n-o să mă audă nimeni. Întâmplător, tot localul e numai al nostru.

Avea vocea încordată – şi arăta foarte mare, ca un turn deasupra ei, aşa cum îl vedea, uitându-se de sus, la fotoliul ei.

— Am spus ceva rău? întrebă ea.

Iain se încruntă, dar clătină din cap.

— Ce legătură are tatăl meu cu toate astea?

Ah, vai! Invocase o fantomă nepotrivită.

— Voiam să spun că amândoi beţi – beaţi – aceeaşi marcă de whisky.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, zise Phaedra a cărei voce suna prea tare în camera mare, cu ecou. Tatăl tău niciodată… el nu…

Făcu o pauză când se auziră voci de la intrare.

— Ştiu asta, zise Iain ignorând vocile. Dar, îţi plăcea mirosul whiskyului tatălui meu, nu-i aşa?

— Acoperea mirosul ţigărilor de foi pe care obişnuia să le fumeze.

— Presupun că da. Dar eu nu fumez ţigări de foi şi nu văd legătura.

El era dificil dinadins. Discuţiile despre tatăl lui îl indispuneau totdeauna. Dar ea fusese în momentul acela pe jumătate adormită şi acum nu mai putea face nimic în această privinţă.

În timp ce se gândea la ceva, la orice care ar putea abate discuţia într-o direcţie mai puţin periculoasă, o clientă zveltă, elegantă, în mătase neagră, intră în hol, la

braţul unui bărbat înalt, cu început de chelie, îmbrăcat în smoching. În urma lor venea un bărbat mărunt cu o tavă de argint cu şampanie şi două pahare.

Phaedra, în costumul ei bleumarin, de la confecţii *Mark and Spencer,* încercă să se facă invizibilă în fotoliu.

— Ei? spuse Iain de parcă i-ar fi pus o întrebare.

Ea împinse la loc un ac în păr şi făcu un efort să se adune.

— Am fost căsătorită cu tatăl tău. O mulţime de amănunte ale tale îmi amintesc de el. Asta voiam să-ţi spun. Iain, te rog…

El ridică o mână în sus ca s-o oprească.

— Hai să intrăm, să cinăm.

În regulă, dacă aşa voia el să joace…

Phaedra începu să se ridice, iar el o luă de cot s-o ajute. Când ea se ridică în picioare, coapsa lui veni ferm şi compact lângă şoldul ei, transmiţând dorinţa fiecărui punct din trupul ei. Îngheţă până porniră. Apoi se topi.

Doamne, ce era în stare să facă acest bărbat libidoului ei, de obicei leneş! Când o conduse pe covorul gros prin hol, se trezi că se apleacă spre el, bucurându-se că-l simte, frecându-şi iubitoare obrazul de netezimea hainelor lui…

Iain mormăi din colţul gurii:

— Phaedra!

Iar ea îşi aminti unde se afla şi se îndreptă.

Paznicul de la recepţie, în uniformă, îşi duse o mână la gură ca să ascundă un zâmbet.

— Acum este mai bine, spuse Iain. Sper că n-o să adormi la masă.

Dacă ar şti! Nu oboseala fusese aceea care îi înmuiase

genunchii.

— Ah, promit că am să aştept până la desert, zise ea dulce.

Iain o bâtu discret pe fund.

— Fată bună!

Asta nu făcu decât să-i mărească frustrarea.

Impresia imediată a Phaedrei despre sufrageria spaţioasă fu că aceasta avea pereţii tapisaţi în roşu închis, candelabre aurii strălucind cu o lumină palidă, rece, şi întinderi de feţe de masă albă cu şerveţele roşii şi tacâmuri grele argintii. Doi oameni de afaceri, aşezaţi într-un colţ, erau singurii clienţi care cinau.

Phaedra se simţea foarte mică şi stingherită.

Un bărbat cu o faţă prelungă, căruia nu ar fi îndrăznit să i se. Adreseze ca unui chelner, îi conduse la o masă, lângă ferestrele cu draperii de catifea.

— Tu stai întotdeauna aici? îl întrebă ea pe Iain.

— Da. Nu-ţi place?

— E bine. Doar puţin cam la vedere.

— Îmi pare rău. Dacă ştiam că nu vrei să fii văzută, le-aş fi spus să pună masa în colţ, în spatele ghivecelor cu plante.

— Nu există plante în ghivece. Şi nu mi-e teamă să fiu văzută. Dar mă simt prost îmbrăcată în costumul ăsta.

— Nu eşti îmbrăcată prost. Crede-mă pe cuvânt.

Ochii lui străluciră spre ea, într-un fel care o făcu să se simtă de parcă un fier înroşit i-ar fi atins terminaţiile nervoase.

— Nu, începu ea. Am vrut să spun…

— Ştiu ce-ai vrut să spui.

Se uită gânditor la gura ei.

Să i se fi întins oare rujul?

— La ce te uiţi? întrebă ea bănuitoare.

— La nimic. De fapt, încerc să nu-mi imaginez cum arăţi „neîmbrăcată”. Erai o copilă ultima dată, când am văzut ceva din tine, între gât şi genunchi.

Phaedra rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase la o sinceritate atât de devastatoare şi nu ştia cum să răspundă.

— Atunci, poate că ar trebui să încetez să mi te imaginez pe tine, izbucni ea, încercând să înlăture o imagine a lui Iain întins gol pe micul ei pat de la Chy an Cleth, cu braţele şi picioarele atârnând pe marginea patului.

În ciuda eforturilor, un chicotit ieşi din gura ei.

— Sunt bucuros că găseşti ideea amuzantă.

Nu-l credea că era bucuros. Dar, înainte ca ea să poată răspunde, bărbatul cu faţa lungă veni din nou să ia comanda.

Phaedra comandă creveţi şi apoi somon.

Iain ridică din sprâncene şi comandă şi el creveţi urmaţi de ceva ce suna greceşte şi îngrăşa, precum şi un vin care suna franţuzeşte şi era scump.

— De ce iei peşte după peşte? întrebă el după plecarea lui Faţă-lungă.

— Îmi plac peştii, spuse ea. Deşi în sens strict, creveţii sunt crustacei.

— Acum vorbeşte profesoara. Cred că te preferam când te temeai cum eşti îmbrăcată.

A, deci reveniseră la asta. Acum era sigură că a fost o greşeală că acceptase invitaţia lui. Începuse bine dar, pe undeva, Iain trecuse de la a fi autoritar la a fi sugestiv.

Iar ea obosise de treaba asta.

— Nu semeni deloc cu tatăl tău. Am greşit, zise ea supărată.

— Nu semăn?

Iain îi aruncă o privire alunecoasă şi luă un baton.

— Nu. El era un domn.

În loc să replice: „Şi sugerezi că eu nu sunt” sau ceva care să-i ofere deschiderea pe care o căuta, Iain ridică doar o sprinceană şi zise:

— Ai mai spus asta. El trebuie să fi fost primul domn pe care l-a produs familia Trebanian. Şi, fără îndoială, ultimul.

El aşteptă un timp ce creveţii erau puşi în faţa lor, apoi luă unul şi îl rupse de parcă aştepta să se lupte cu el.

Gura Phaedrei se strânse de iritare urmărind cum mâinile lui abile distrug crevetele. Îl urmări rupând un alt crevete. Dacă mâinile astea erau la fel de abile când erau ocupate cu… Nu! Ah, nu! Luă şi ea un crevete şi îl rupse. Nu avea rost să se gândească la mâinile lui Iain. Nu avea rost să invidieze un crevete. Chiar dacă ar dorit-o, Iain nu ar atinge-o niciodată cu seriozitate. Nu putea asta. Însemna să-i permită lui Charles să câştige. El rupse un baton în două şi muşcă din el, arătându-şi dinţii.

Phaedra se uită cu uimire. Ceva o amuza, dar nu înţelegea ce anume. În cele din urmă, pentru că era nostim şi nu ştia ce altceva să facă, izbucni în râs.

Iain nu fu vizibil tulburat.

— Ar trebui să râzi mai des, spuse el.

— La fel şi tu.

Continuând să-i susţină privirea, el rupse şi ultimul crevete şi muşcă din el cu plăcere.

— Crezi? Nu prea am găsit nimic de râs în ultima vreme.

— Nu? De ce? Eşti bogat, ai succes în afaceri şi în alte privinţe…

— În ce privinţe, Phaedra?

El vorbea groaznic de rece. Ce era cu acest bărbat? De ce oare, când era cu el, avea atât de des sentimentul că el era gata ori să explodeze, ori să se topească precum gheaţa în apă fierbinte? Oricare ar fi fost motivul, ea se săturase.

— În privinţe clare, zise ea. Nu-mi pari un bărbat suferind de frustrări sexuale.

— Nu? Aparenţele pot înşela.

El zâmbi amabil spre Faţă-lungă, când acesta veni cu felul doi.

— Ah!

Phaedra fu luată prin surprindere. Oare vorbea serios? Aspectul lui era magnetic, gen care atrăgea atenţia femeilor. Şi în ciuda personalităţii lui dificile, nu era lipsit de farmec atunci când voia să şi-l folosească. El era de asemeni un bărbat în care prietenii avea instinctiv încredere într-o situaţie de criză.

— Încerci să-mi spui că, dacă ai putea sta pe trotuar şi ai fluiera, nu ar alerga spre tine femei din toate direcţiile? întrebă ea.

— Mă îndoiesc. Ultima dată când am stat pe un trotuar şi am fluierat am atras un taxi, doi căţei, o curvă prea tânără şi o dojană plicticoasă de la o militantă blondă care credea că fluieram la ea.

— Şi nu făceai asta?

— Da. Dar aveam doar nouăsprezece ani.

El nu reuşi să-şi oprească un zâmbet.

Era molipsitor. Fără să vrea, Phaedra zâmbi şi ea.

— Ai meritat-o, spuse ea în glumă.

— Probabil. Doar tu ai fost cea care ai spus că ar trebui să stau pe trotuar şi să fluier.

— Nu-i adevărat. Am spus că ai putea să stai pe trotuar şi să fluieri. E o diferenţă.

— Poate.

Îi umplu din nou paharul, apoi întrebă cu o voce plată, amuzată:

— Tu ai veni dacă te-aş fluiera?

— Bineînțeles că nu. Ai vrea să vin?

Ea se concentra asupra peştelui, prefăcându-se că se uită după oase.

— Doar dacă ai veni în fugă la mine să-mi spui că ţi-a revenit bunul simţ în legătură cu Chy an Cleth.

— Iain, ai promis că nu mai aduci asta în discuţie până după Crăciun.

— Aşa-i. Atunci hai să eliminăm din conversaţie viaţa mea cea veche. Să presupun că şi viaţa ta sexuală, întrucât îmi amintesc că mi-ai spus că nu ai aşa ceva. Dar despre părinţii noştri şi plimbarea lor la Paris? Asta…

— Nu, zise Phaedra.

— Nu la somon şi musaca? înţeleg ce vrei să spui. Atunci, despre ce ne rămâne să vorbim? Despre slujba ta?

Într-adevăr, el era fără speranţă.

— De ce nu? răspunse ea zâmbind prea bucuros. În

momentul ăsta, mă ocup de istoria socială a epocii victoriene. Vrei să auzi ceva despre asta?

— Nu, dacă depinde de mine. Deşi am auzit că societatea victoriană nu era chiar atât de morală cum părea la suprafaţă. Ai să le predai asta fetelor tale?

— Bineînţeles, spuse Phaedra. Cu modificările potrivite.

— Ah. Vorbeşte-mi despre modificări.

Ochii lui Iain străluciră spre ea, peste marginea paharului.

— Eşti imposibil, spuse ea.

Dar Iain zâmbi din nou şi era un zâmbet drăguţ, cel pe care şi-l amintea din copilărie şi, în cele din urmă, îi vorbi câte ceva despre munca ei.

El era un bun ascultător şi ea se trezi că se relaxează. Apoi, îşi aminti ea, după părerea mamei ei şi a prietenilor, bărbaţilor le place să vorbească despre ei înşişi, aşa că îi ceru să vorbească despre munca lui.

Pentru că Iain iubea lumea publicităţii, Phaedra se trezi prinsă în entuziasmul lui şi, un timp, fu aproape ca pe vremuri, când erau prieteni şi se simţeau bine unul în compania celuilalt.

Starea asta de spirit ţinu până în momentul când fu timpul să plece. Când Iain o luă la braţ s-o conducă pe trepte spre trotuarul luminat, ea se uită spre el râzând de ceva ce spusese el, încântată de magia neaşteptată a serii. Dar el nu râse.

Imediat râsul ei muri.

— Mai bine să-ţi găsim un hotel, zise el morocănos.

— Da.

— La *Dorchester?* sugeră el.

— Iain, eu urma să stau la *Rose Chiltern. Dorchester* este…

— Un pas, doi mai sus, fu el de acord, deschizând portiera maşinii.

Phaedra se urcă şi se aşeză.

— Un pas sau doi pe care nu mi-i pot permite.

El trânti portiera atât de tare încât ea aproape că sări de pe banchetă.

— Phaedra, spuse el, închizându-şi mai uşor portiera lui, am mai avut conversaţia asta şi nu mai vreau să aud nimic despre ce poţi şi nu poţi să-ţi permiţi. Îţi aminteşti ce-am zis mai devreme în seara asta?

Inima Phaedrei începu să bată ridicol de repede. Auzea sângele bătându-i în urechi.

— Cred că da. Ai zis ceva despre răpire şi să mă duci în apartamentul tău.

— Da. Ei bine, am vorbit serios.

Ea duse o mână la cap. De ce se simţea ameţită? Nu băuse prea mult vin. Totuşi, zgomotul monoton al circulaţiei devenise muzică, iar luminile care târau umbrele pe pavaj erau şosele care duceau spre stele. Era oare beată? Nu credea aşa ceva. Doar dacă era posibil să se îmbete cu aspectul, sunetul, parfumul şi atingerea unui bărbat.

— Zău? spuse ea sprijinindu-şi capul de spătarul banchetei şi uitându-se oblic la el. Chiar ai vorbit serios? Pentru că nu mă duc la *Dorchester.* Ştiu că e un hotel minunat. Dar am douăzeci şi şapte de ani şi aş prefera să merg în apartamentul tău. Dar numai dacă insişti, adăugă ea în final.

Faţa lui Iain era pe jumătate ascunsă în umbră, dar ea

putu vedea, în lumina unei lămpi de pe stradă, că pieptul i se umflă când expiră.

— Am vreo posibilitate de alegere?

Phaedra începu să-şi scoată unul câte unul, acele din păr.

— Sigur, zise ea. Poţi să mă laşi chiar şi aici, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, Iain lovi cu mâna în bord.

— În regulă.

Phaedra întinse mâna spre portieră. Înainte să o poată deschide, Iain porni motorul şi *Bentley*-ul tresări brusc şi o porni repede în josul străzii.

Capitolul 10

Phaedra se apucă de bara din spate a liftului şi se uită drept în faţă, la papagalii verzi pictaţi în partea exterioară a uşilor.

Era prinsă în uşă. În timp ce urcau lin spre apartamentul lui Iain, la ultimul etaj al unei graţioasei clădiri vechi care dădea spre o grădină particulară din Mayfair, se întreba mirată cum de reuşise să se bage în situaţia asta. Fusese o nebunie să-i spună lui Iain că ar merge mai curând în apartamentul lui decât la *Dorchester.* Poate că era adevărat, totuşi era o nebunie.

Iain, alături de ea, îşi încrucişă braţele şi o lovi cu cotul. Ea făcu un pas rapid în lateral şi se ghemui în colţ. Era mai rău decât o nebunie. Singură cu el în apartamentul lui, se putea întâmpla orice.. Şi probabil se va întâmpla. În acel moment el se uita la ea cu ochi

ucigători. Dar asta nu însemna că instinctele lui nu i-ar putea reveni dacă s-ar ivi ocazia, într-o direcţie mai plăcută. Iar ocazia i-o dădea ea. Portarul în uniformă, de la intrare, nu avusese nicio îndoială cu privire la motivul vizitei ei. Îi aruncase o privire, când Iain o trecu prin hol, privirea care îi spunea exact ce fel de femeie credea el că este.

Liftul se opri şi Phaedra ieşi într-un mic hol. În faţa ei se înălţa o uşă solidă, albă, cu un mâner auriu, Iain veni în urma ei și băgă cheia în broască.

— Bun venit în salonul meu, spuse el.

Phaedra se uită în sus, apoi în altă parte. El nu mai părea ucigător. Părea doar resemnat când puse jos valizele.

Ea analiză camera mare, puternic luminată, care îi distrusese toate ideile ei preconcepute despre cum trebuia să arate bârlogul unui bărbat bogat, necăsătorit.

— Ai câteva picturi în ulei buhe.

Era mai uşor să discute despre asta decât să se gândească unde avea să-și petreacă noaptea.

— Cine e pictorul?

— Stephen Lewin. N-ai auzit tu de el.

Phaedra se încruntă. Întâmplător, chiar nu auzise de Stephen Lewin. Dar îi plăcea stilul; erau în special scene de interior, folosind modele îmbrăcate în costume de epocă.

— Nu, n-am auzit, recunoscu ea. Dar mă interesează pictorii victorieni.

— Zău? Ce coincidenţă! Ei? Ce părere ai? Cum e aici în comparaţie cu hotelul *Dorchester?*

El vorbea cu un ton care o făcea să scrâșnească din

dinţi.

Phaedra se uita prin camera mare, dreptunghiulară. Nu-i putea răspunde pentru că aceasta nu se putea compara cu niciun fel de hotel. Mobilat în întregime cu antichităţi excelente, apartamentul lui Iain îi amintea de Chy an Cleth, dar fără suflet. La început nu putu înţelege ce-i lipseşte. Apoi îi veni în gând că acea cameră era lipsită de zgomotele normale ale vieţii de zi cu zi. Niciun fir de praf nu era pe masa de mahon din faţa canapelei şi nu era nicio rămăşiţă de cenuşă în căminul rece, alb. Căminele nu trebuie să fie reci.

— E foarte curat, spuse Phaedra în cele din urmă.

— Da. Doamna Crump ştie că mie îmi place aşa.

— Doamna Crump?

— Îngrijitoarea mea. Vine în fiecare zi de lucru.

— A! Şi la sfârşit de săptămână cine face curat?

— Eu. Ce-i cu voi, femeile Pendenning? Eu recunosc o cârpă de praf când văd una. Mama ta credea că nu ştiu să prepar nici măcar o ceaşcă de ceai ca lumea.

Se duse la cămin şi stătu cu spatele la el, fără *să* zâmbească, deşi se gândea că pe el, de fapt, nu-l deranja că ea şi mama ei cred că are nevoie să fie îngrijit.

— Zău? întrebă Phaedra. Bănuiesc că ea credea asta din cauză că era obişnuită să facă totul pentru tatăl tău. El nu era, cu siguranţă, tipul domestic.

— Nu. Se pare că nu.

Phaedra se întoarse să-l studieze mai de aproape.

— Dar tu ce spui? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Nimic în special. Curios cum ne gândim la părinţii noştri ca la nişte asexuali.

— Ah!

Fără să se gândească, ea se lăsă pe canapeaua de brocart aurie, cu faţa spre cămin. Apoi şi-ar fi dorit să nu fi făcut asta, pentru că Iain stătea în faţa căminului şi îşi descheie haina.

— Ce vrei să spui cu, Ah”? întrebă el cu un zâmbet sceptic. Ştiu că ai fugit ultima oară când am atins subiectul ăsta, dar să nu-mi spui că nu te-ai gândit la fotografie.

— N-am fugit şi desigur că m-am gândit la fotografie.

— Şi ce crezi despre asta?

— Ce să cred? Nu e mare lucru, nu-i aşa? E clar că mama mea şi tatăl tău au avut o legătură.

— Aşa se pare, nu? Te deranjează?

Ochii lui erau fixaţi pe ea cu atâta intensitate încât ea fu forţată să se uite în altă parte.

— De ce ar trebui să mă deranjeze?

— Pe copii îi deranjează, de obicei. După cum am zis, părinţii şi sexul par că nu merg împreună.

Ea ar fi vrut ca el să nu mai vorbească despre sex. Da, fusese uimită de fotografia făcută la Paris şi şocată că bărbatul care era cu mama ei era Charles. Dar nu sexualitatea mamei ei o tulbura acum. Ci a ei proprie.

— Presupun că ai dreptate. Nu m-am gândit în felul ăsta la mama mea. Sau la Charles. Pe tine te deranjează?

El clătină din cap.

— Mama mea trebuie să fi fost moartă de câţiva ani la vremea în care a fost făcută fotografia. Într-un fel, este un fel de uşurare să ştiu că bătrânul a fost cândva uman, în tinereţe.

— Bineînţeles că era.

Phaedra își descheie nasturele de sus de la jachetă. Şi mama ei fusese umană. Mai era încă.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, spuse ea.

— În afară ce ceea ce e clar, vrei să spui? N-ai întrebat-o?

— Nu. Am vrut, dar, în cele din urmă, n-am putut. În fotografia aceea mama arăta atât de diferit, atât de fericită. N-am vrut să-i readuc amintiri care, poate, ar putea s-o întristeze.

— Mm. Eşti o femeie surprinzătoare, ştii asta?

— Sunt oare?

Ea ar fi vrut ca el să se aşeze. De parcă i-ar fi citit gândurile, Iain își scoase haina, o puse pe spătarul unui scaun și veni să se așeze alături de ea.

— Relaxează-te, spuse el când ea își încheie din nou nasturele jachetei. Nu am de gând să te seduc.

— N-ai avea șansa.

— Zău? Atunci, de ce ai riscat venind aici?

Phaedra studie modelul complicat al covorului în albastru și auriu.

— Nu prea consideram asta un risc. Dar întrebarea e bună.

— Așa mă gândeam și eu.

Îi simţea degetele în păr, înlăturând puţinele ace rămase.

De ce venise aici? înălţă capul, se uită în ochii aceia întunecaţi, întrebători şi, brusc, înţelese de ce venise.

Era acum ori niciodată. S-ar putea să nu afle niciodată de ce mama ei nu găsise o fericire permanentă cu Charles și Dumnezeu știa că ea nu se aştepta la o fericire permanentă cu fiul acestuia. Dar dorea să știe,

măcar o dată, ce provocase acea luminozitate în ochii mamei ei.

Își scoase jacheta și o aruncă pe scaun alături de a lui.

— Am venit să te seduc pe tine, zise ea.

Nările lui Iain se umflară. Zâmbetul slab care-i ridicase colțurile gurii se transformă într-o linie dreaptă când îi puse mâinile pe umeri și o strânse tare.

— Nu știi ce vorbești! Poartă-te bine, Phaedra, zise el.

— Nu sunt un copil și știu exact ce spun.

Se îndreptă cu fața spre el și privirile lor se întâlniră într-o bătălie pe care știau că numai unul dintre ei o putea câștiga. Departe, în stradă, lătră un câine, iar un altul îi răspunse, Iain înghiți în sec. Ea văzu cum i se mișcă venele pe gât.

— Nu, nu ești un copil, fu el de acord, cu o voce neobișnuit de răgușită. Ești soția tatălui meu. Ceea ce te face de neatins.

Phaedra își umezi buzele.

— Și dacă n-aș fi fost soția tatălui tău?

— Tot ai fi de neatins. Pentru că tu ești Phaedra și nu vreau să te rănesc.

Parcă pentru a-și susține ideea, el își relaxa strânsoarea și își mișcă mâinile pe brațele ei.

— De ce m-ar răni să fac dragoste cu tine?

— Pentru că n-ar fi de ajuns. O să vrei mai mult. O să vrei căsătorie și copii…

— Asta ar fi chiar atât de rău?

— Pentru tine? întrebă el dându-i drumul din strânsoare. Nu, pentru tine ar fi probabil bine. Dar nu și pentru mine. Am fost căsătorit o dată și știu cât de repede se transformă această obsesie, provocată de

hormoni, în dezamăgiri şi regret. Nu mă interesează să mai trec din nou prin asta. Mai ales nu cu tine.

— Oh! Din cauza lui Rosie ?

Phaedra îşi lăsă ochii în jos, ca el să nu vadă lacrimile din ei.

— Da, în parte din cauza lui Rosie.

— Şi cealaltă parte? „Mai ales nu cu mine". Asta e din cauza tatălui tău? Din cauza lui Charles?

Un spasm trecu pe faţa lui, care însemna fie exasperare, fie furie, apoi dispăru brusc.

— Nu. E din cauza ta. Nu vreau să-l las pe acest bătrân căpos să folosească Chy an Cleth ca să mă mai manipuleze să fac o a doua căsătorie. Şi n-am să trădez încrederea mamei tale și propriul meu respect de sine, oferindu-ţi ceva mai puţin decât asta. Așa că uită toate aceste dorinţe romantice şi găseşte un prostănac tânăr și cumsecade care o să vrea să-ţi dea tot ceea ce doreşti.

„Tot ce doresc? Dar eu te doresc doar pe tine, Iain. Nu poţi vedea asta?" Ea nu spuse vorbele acestea cu glas tare dar bănuia că el le putea citi în ochii ei.

El înălță din umeri și se ridică.

— Haide. E timpul de culcare.

Îi întinse mâna. Ochii Phaedrei se lărgiră, iar el zise repede:

— Nu, asta nu înseamnă că m-am răzgândit. Am un dormitor în plus. De fapt, două…

— Da, desigur, Iain…

Ea acceptă mâna întinsă iar el o trase în sus, dându-i drumul în momentul în care ea fu în picioare.

— Ce-i?

El era acum cu spatele la ea şi se îndrepta spre o uşă

din colţul îndepărtat al camerei.

Acum, când îi atrăsese atenţia, Phaedra nu ştia ce * să-i mai spună. Ce să-i spună dacă nu-i mărturisea ce era în inima ei: că-l iubea, că nu conta dacă se căsătorea cu ea sau nu; că orice s-ar întâmpla voia ca prietenia lor să dăinuie? Dar nu putea găsi cuvintele. Nu ştia cum să sfarme zidul pe care el şi-l ridicase în jurul sentimentelor lui.

Apoi, îi veni în gând că, deşi nu putea sparge zidul acela, exista un alt zid pe care el l-ar putea apăra mai greu.

Se uită la spatele lui drept, cu umeri laţi. Apoi, privirea ei trecu peste şoldurile lui, de-a lungul coapselor, apoi peste fundul tentant. Adevărat bărbat, cu unghiuri dure şi numai muşchi. Şi vulnerabil la atingerea unei femei.

Iain deschise uşa spre o scară scurtă. Inspirând adânc, ea se grăbi să-l urmeze când el se opri la treapta de jos.

Aceasta scârţâi.

Ea ridică mâna, ezită, apoi o trecu, delicat, provocator, pe lângă fundul lui.

El se întoarse înjurând. Ea se dădu înapoi. Dar când văzu că ochii lui era deja împăienjeniţi de dorinţă, ridică ambele braţe şi le înfăşură în jurul taliei lui.

Ace de foc îl înţepau pe Iain. Pereţii casei strâmte a scării se mişcară şi se întoarseră cu susul în jos. Se uită după sursa acestei dulci torturi care-l făcea să geamă în agonie şi în acelaşi timp să se cutremure de dorinţă şi văzu păr negru, moale, pe pieptul lui. Apoi simţi atingerea unor degete blânde pe spate şi inspiră

parfumul care însemna Phaedra.

Agăţându-se de rămăşiţele sănătăţii lui mentale şi ale autocontrolului, Iain apucă mâinile care lucrau declanşând magia pe spatele lui.

— Phaedra, mormăi el. Pentru Dumnezeu! Nu ştii că te joci cu focul?

— Mm, murmură Phaedra. Îmi place focul. Ţie nu?

Iain înjură.

— Ce-mi place mie n-are nicio legătură cu asta.

Îi prinse mâinile şi le luă din zona periculoasă, ţinându-i braţele în siguranţă, în lături.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă el.

Ea ridică bărbia şi zâmbi dulce, arătându-i doar o margine a dinţilor. E ca o vampiră frumoasă care îşi seduce gustarea de la miezul nopţii, se gândi el cu sălbăticie.

— Te doresc, Iain, spuse ea liniştit. Doar o dată, cer chiar atât de mult?

Iain închise ochii. Era mai mult decât se putea aştepta să îndure un bărbat.

— Ba bine că nu, spuse el. Nu fac asta, Phaedra. Ţi-am zis deja de ce. Dar dacă îţi cauţi necazul cu lumânarea, mergi pe calea cea bună.

Drept răspuns, Phaedra se apropie cât putu de el, în timp ce el încă îi controla mâinile, şi începu să-şi mişte şoldurile într-o parte şi în alta, într-un ritm lent, senzual, menit să-l înnebunească. Începu chiar să fredoneze o mică melodie, de parcă dansau sub clar de lună, pe iarbă, nu în această casă a scării, slab luminată, cu dormitoarele aproape.

El se excită imediat. Devastator. Voia s-o sărute. Sau

s-o lovească. Nu era sigur ce anume. Ştia că era pe cale să-și piardă ce mai rămăsese din mintea lui. Phaedra trebuia oprită. Acum. Trebuia să înveţe că nu poate juca jocuri sexuale periculoase şi să scape basma curată. Singura problemă era cum s-o oprească.

Furia, strivită de frustrare, îi veni în ajutor.

— Destul, spuse răstit. E al naibii de destul, Phaedra.

Ea se opri mai puţin de o secundă, dar pauza momentană îi dădu voinţa să facă exact ce trebuia făcut. Cu o singură mişcare furioasă el o ridică, apucând-o de sub fundul ei neastâmpărat şi o duse sus pe scară, în dormitorul lui.

Vag, prin furia şi excitaţia lui, o auzi scoţând un mic ţipăt, care putea să fi fost de frică, sau, mai curând, de anticipare. Nu ştia şi nici nu-i păsa care din două, după cum nu ştia nici ce avea de gând să facă acum cu ea, când o avea.

Respirând greu, o duse la patul lui, o lăsă pe cuvertura de brocart, Rosie şi o întoarse pe burtă. Nu era foarte sigur de ce făcuse asta, dar ştia că nu putea suporta vederea ochilor ei mari, negri, uitându-se în sus la el, ameţită şi dornică.

În acel moment, confruntat cu imaginea fundului ei în patul lui, Iain ştia exact ce avea de gând să facă.

Dar când se aşeză greoi alături de ea, Phaedra spuse cu o voce joasă pe care abia o putea auzi:

— Iain…

Într-un moment, el fu transportat în urmă cu şaptesprezece ani, pe plajă, la Porth Kelly. Auzi din nou zgomotul nesfârşit al valurilor şi, deasupra lor, vocea unei fetiţe care-i spunea: „Iain, nu mă lovi”.

Cu un geamăt, el lăsă în jos braţul pe care nici nu-şi dăduse seama că-l ridicase. Era oare nebun? Dacă era, atunci femeia de pe pat era cea care îl înnebunise. Şi era femeie, nu mai era de mulţi ani o fetiţă. Orice se întâmpla între ei, trebuia să fie rezolvat de doi adulţi raţionali, nu de un adolescent și o copilă visătoare.

O luă pe Phaedra de umeri și o întoarse pe spate.

— E timpul să te opreşti din visat, spuse el. Tu şi cu mine avem de discutat.

Ea se uită în sus la el, cu părul negru răspândit pe perna lui.

— Eşti supărat?

El aprobă din cap.

— Am fost.

— Dar acum, nu mai ești?

— Nu știu cum sunt. Ce pot să-ţi spun e că, dacă mai încerci asta o dată, voi fi mult mai furios.

— A. Nu ţi-a plăcut.

Era o afirmaţie, nu o întrebare şi ea arăta atât de tristă încât Iain ar fi râs dacă nu s-ar fi gândit că râsul lui ar fi rănit-o.

— A plăcea” nu este cuvântul potrivit, o asigură el. Aproape că m-ai înnebunit.

Îşi trase cravata. I se părea nenatural de strâmtă. Phaedra se înveseli puţin.

— Zău? Asta am vrut, dar… De fapt nu am prea multă experienţă să mă joc de-a Mata Hari.

Iain râse.

— Nu ești o Mata Hari, fu el de acord. Dar, cu puţină practică, pun pariu că o poţi întrece.

— Chiar crezi asta?

Arăta atât de afurisit de tânără, întinsă acolo, cu ochii mari și atrăgători, cu o mână lângă cap, ca un bebeluș.

— Da, o asigură el. Cred. Dar nu despre asta trebuie să vorbim, nu-i așa?

— Presupun că nu.

— Ţi-am mai spus înainte, dar se pare că nu am fost destul de clar, zise el cât putu de răbdător. Ţin la tine, Phaedra. Dacă ai fi altcineva, aş fi bucuros să te satisfac…

— Să mă satisfaci?

Trebuia să ştie că ea îl va obliga să fie exact.

— Să te duc la pat, atunci. Dar pentru că eşti tu, nu o s-o fac. Ar fi o trădare.

Ea își mută capul pe pernă.

— Da, înţeleg.

Spre consternarea lui, ochii ei enormi se umplură de lacrimi. La naiba! Nu suporta când femeile începeau să plângă. Îl făceau să se simtă neajutorat. Acesta era un motiv pentru care legătura lui cu Gloria a durat cât a durat. Niciunul dintre ei nu avea izbucniri jenante ale emoţiei.

— Phaedra, zise el luându-i mâna. Phaedra, nu ştiu ce să-ţi spun şi nu ţi-am zis deja. Dar ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te rănesc…

— Nu-i vina ta. Nu poţi face altfel.

Ea întoarse capul într-o parte, iar Iain simţi o uşurare vinovată pentru că nu-i mai putea vedea ochii. Îi lăsă mâna din nou pe cuvertură.

— Nu pot să nu te rănesc? Presupun că nu.

Ea suspină, iar el continuă cu disperare, încercând să-i înveselească starea de spirit.

— Uite ce, plângi pe cuvertura mea. Să-ţi torn un coniac…?

Se opri. Phaedra se trase la marginea patului.

— Nu vreau coniac, murmură ea. Îmi pare rău de cuvertura ta.

El întinse mâna spre ea, o trase spre el, iar ea încercă să se ridice. Dar el era în calea ei şi ea se preocupa să nu-l atingă, aşa încât, după un scurt efort fără rezultat, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe umărul lui.

— E-n regulă, zise el. La cuvertură mă refer. A fost o glumă.

Avea mirosul ei în nări, iar părul ei moale era din nou pe pieptul lui. O bătu uşor pe spate, neştiind ce să facă altceva. Trebuie să fi fost nebun că a adus-o aici. Trebuia s-o lase să-şi petreacă noaptea aşa cum a vrut, într-un hotel infestat de ploşniţe, cu beţivi împleticindu-se în hol şi probabil şi în camera ei.

— Phaedra, ascultă…

Ea ridică o faţă udată de lacrimi. Pielea palidă era umflată şi cu pete purpurii, iar ochii ei frumoşi erau înroşiţi, Iain se simţi de parcă i-ar fi dat cineva un pumn în stomac.

Ea încercă să zâmbească iar ei, fără vreo intenţie conştientă, o strânse în braţe şi o ţinu pe genunchi, trăgând-o cu tandreţe ia piept.

— Îmi pare rău, zise el.

Nu era sigur pentru ce-i părea rău, dar simţea ca trebuia s-o spună. Dar aici greşea.

— Pentru ce îţi pare rău? întrebă imediat Phaedra.

El se enervase şi se calmase de prea multe ori în seara asta, aşa că începea să obosească de faptul că îşi

pierdea controlul. Nici nu-i plăcea faptul că trupul lui reacţiona în mod previzibil faţă de presiunea seducătoare a fundului ei pe genunchii lui.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, se răsti el.

Trupul ei părea că se întăreşte în braţele lui, ca un material scrobit. El mângâie automat mâneca bluzei ei albe, virginale, încercând s-o liniştească, dar ea îl împinse şi sări în picioare.

— Phaedra, pentru Dumnezeu…

Se opri. Ea era deja afară şi cobora scările cu pantofii sport cu toc jos care lăsaseră mici pete umede în formă de semilună pe cuvertura lui. Asta era vina lui. Se ridică şi o urmă jos.

Ea stătea lângă canapea şi îşi îmbrăca jacheta bleumarin.

— Acum ce-i? întrebă el obosit. Să nu spui că faci un scandal şi pleci.

Ea îşi încheie jacheta şi îşi dădu părul pe spate.

— Nu, am să plec în linişte şi am să-i spun portarului să cheme un taxi.

Iain îşi scoase cravata şi o aruncă pe podea.

— Mm-hm! Şi unde te duci cu taxiul?

— La gara Victoria. Iau trenul şi mă întorc la şcoală.

El se uită la ceas.

— Nu, nu te duci. E aproape miezul nopţii. Trenurile nu merg atât de târziu.

— Atunci, am să aştept până dimineaţă.

— În gară?

— De ce nu?

— Pentru că nu te las. Nu fi idioată, Phaedra.

— Nu sunt idioată. Nu e niciun motiv ca să nu pot

aştepta primul tren.

— Sunt numeroase motive. Nu ştii pe cine o să găseşti învârtindu-se pe acolo la ora asta din noapte. Nu eşti în siguranţă. Acum, scoate-ţi jacheta. Îţi fac ceva cald de băut, iar dimineaţă te duc la gară.

— Nu, spuse ea arţăgoasă. Ai făcut deja destul.

— Ce vrea să însemne asta?

Iain începu să simtă că răbdarea lui începe să cedeze.

— Nu m-ai vrut aici de la început. Şi acum vrei să rămân aici doar pentru că simţi că ai datoria să ai grijă de mine. Ei bine, n-am nevoie să fiu îngrijită. Sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Aşa că mulţumesc pentru cină, mulţumesc că m-ai suportat, iar acum am să te las liniştit.

La naiba cu încăpăţânarea ei!

— Şi câtă linişte crezi că o să am, întrebându-mă dacă nu cumva te atacă vreun vagabond în vreo fundătură, în spatele lăzilor de gunoi?

— Am zis că pot să-mi port singură de grijă. Şi, oricum, ce-ţi pasă ţie?

Asta umplu paharul! Iain uită de răbdare, uită că Phaedra se comportă cu atâta nebunie necaracteristică, pentru că din nou o rănise şi răspunse cu autoritate aspră care oprea orice opoziţie.

— Pentru că am petrecut jumătate din viaţă având grijă de tine, de asta. Iar în seara asta sunt răspunzător pentru ce ţi se întâmplă.

Phaedra deschise gura, vrând să replice.

Dând drumul frustrării pe care şi-o reţinuse toată seara, Iain traversă camera, îi împinse mâinile din cale şi începu să-i descheie jacheta cu mişcări scurte,

nervoase.

— Hei! ţipă Phaedra. Nu poţi…

— Pot. O fac. Încearcă numai să mă opreşti.

El descheie ultimul nasture, apucă gulerul şi trase jacheta în jos peste braţele. Ei şi o lăsă pe podea.

— Iain… protestă ea.

Dar Iain nu asculta. Tot ce putea vedea prin furia roșie din faţa ochilor era că această femeie pe care a iubit-o şi a protejat-o din copilărie era hotărâtă să-şi facă singură rău. Doar ca să-i facă lui în ciudă. Iar singurul mod în care putea s-o oprească era să-i ia hainele ca să nu poată pleca.

Acum, ea stătea liniştită, surprinsă poate că-i face treaba mai uşoară. Întinse mâna la nasturele pantalonilor ei, îl deschise şi trase în jos fermoarul. Abia când pantalonii erau pe jumătate în jos, pe coapse, ea îşi reveni suficient ca să se lupte.

— Ce naiba crezi că faci? gâfâi ea luptându-se să-i prindă încheieturile mâinilor.

— Te dezbrac, se răsti el. N-ar fi prima dată. Ţi-am spus că nu te duci nicăieri în noaptea asta.

— Iain! N-ai dreptul… Sunt adultă, ce naiba!

El se îndreptă, lăsându-i pantalonii grămadă în jurul gleznelor.

— Atunci, nu te mai purta de parcă acum ai ieșit din scutece.

Ea se uită urât la el și se înălţă până ce creştetul capului îi ajunse sub bărbia lui.

— Iar tu nu te mai comporta ca un Neanderthal. Nu depinde de tine unde aleg să-mi petrec noaptea.

— A, ba da, depinde. De data asta, depinde absolut.

O împinse pe canapea şi îngenunche jos în faţa ei. Îi scoase pantofii, iar pantalonii ei se alăturară jachetei, pe jos.

Era gata să se apuce de stratul următor când simţi degetele ei în păr.

— Phaedra...?

Înălţă capul. Prea târziu. Ea îl trăgea tare de parcă voia să-l scalpeze.

— Naiba să te ia, mormăi Iain şi dădu să o apuce de încheietura mâinilor.

Când reuşi să se elibereze, capul îi ardea de parcă ea i-ar fi smuls aproape tot părul din rădăcină.

El se împinse pe canapea, ţinându-i în continuare încheietura mâinilor până când fu jumătate peste ea şi jumătate pe podea. Câţiva nasturi ai bluzei ei se desfăcuseră, lăsând să se vadă un mic sutien de dantelă care abia acoperea sânii plini.

Iain nu se jenă să se uite pe săturate. Socotea că îşi pierduse dreptul la protecţie când refuzase ospitalitatea sigură a apartamentului lui.

Trecu un timp până când el realiză că ea nu-l respinge şi că sfârcurile ei se împingeau în dantelă. Îşi lăsă încet privirea spre talia ei. Alte dantele, la fel de reduse, peste un stomac plat şi şolduri frumos curbate.

Fierbințeala se strânse dureros în abdomenul lui. Înghiţind în sec ca să înlăture nodul din gât, el ridică în sfârşit ochii spre faţa Phaedrei.

Ea zâmbi, un zâmbet mic, dureros care, în alt loc, un alt moment, ar fi putut să-l umple de remuşcări. În seara asta nu-l făcu decât să dorească s-o sărute.

Asta şi *făcu.*

În momentul când îi dădu drumul mâinilor, ea le prinse de ceafa lui, ţinându-l strâns, întorcându-i cu pasiune sărutul. Gata deja să ardă, Iain deveni conştient că degetele ei subţiri se strecurară între trupurile lor, luptându-se cu nasturii cămăşii lui, când simți unghiile ei zgâriindu-i pieptul.

Gemu. Asta era Phaedra. Nu trebuia…

Ea râse şi ridică picioarele ei lungi. Degetele de la picioare îi gâdilau coapsele.

Iar el fu pierdut.

Capitolul 11

Avea să se întâmple ceva minunat. O simţea în oase, în senzaţia caldă, dulce care îi lichefia membrele şi în spiralele de plăcere care urcau şi coborau pe spinarea ei.

— Iain, şopti Phaedra, băgându-şi mâinile sub cămaşa lui, mângâind pielea netedă, tare, a spatelui lui. Iain, ajută-mă.

Ea gâfâi când el îi luă uşor în gură sfârcul, gustând, tatonând, intensificându-i plăcerea până ce gemu uşor. Când ea crezu că nu va mai putea suporta, Iain se ridică pe braţe şi mormăi:

— Ajută-mă tu pe mine, dulce Phaedra. Desfă-mi cureaua.

Cu degete tremurânde, Phaedra făcu ce i se cerea şi cureaua căzu pe podea. Ea atinse părul negru, mătăsos de pe pieptul lui.

Iain inspiră brusc şi se aplecă să o sărute din nou. Ea închise ochii savurând gustul vinului şi al cafelei de pe buzele lui. Cum stătea peste ea, şoldurile ei începură să se mişte de parcă aparţineau altcuiva. Nu se putea controla, nu voia să se controleze.

Iain respira greu, iar când el înălţă din nou capul, ea văzu că ochii lui erau fa fel de lucioşi cum bănuia că trebuie să fie şi ai ei. El băgă o mână în interiorul chiloţeilor ei şi îi făcu să alunece până ajunseră pe jos. Urmă şi sutienul. Înnebunită acum, neştiind ce face, Phaedra scoase un ţipăt şi vru să-l tragă în ea.

Dar, brusc, de neînţeles, el se îndreptă.

— Iain!

Ea întinse braţele disperată, având nevoie de el, dorind orice avea să se întâmple.

— Aşteaptă, spuse el.

Iar Phaedra aşteptă, cu trupul tremurând de o nevoie pe care nu o înţelegea. Ştia doar că putea fi satisfăcută doar de acest bărbat frumos, pe care îl adorase toată viaţa ei.

Şi, vai, era atât de frumos! Hainele lui căzuseră acum şi îl putea vedea în toată gloria lui virilă.

Se întoarse din nou la ea. Zâmbetul lui alb, strălucitor o făcu să-şi pună mâna la inimă ca să-şi potolească bătăile nebuneşti. Când ea întinse braţele, el se lăsă uşor peste trupul ei, mişcându-şi mâna între picioarele ei, mângâind şi tatonând până când ea strigă:

— Iain! Iain, te rog…

El alunecă în jos pe trupul ei şi din nou limba lui o înnebuni.

— Te rog, şopti apucându-l de umeri.

Nu ştia ce să spună altceva.

Iain înălţă capul, se mişcă iar în sus pe trupul ei şi murmură, lângă buzele ei:

— Phaedra, Phaedra mea.

Simţi doar un moment de durere, apoi el fu o parte a ei, aşa cum ştiuse întotdeauna că era menit să fie.

Minunea care era în interiorul ei explodă. Şi era divin.

Timpul trecea. Întins deasupra ei, Iain tresări în extaz, pentru ultima oară. Phaedra îşi arcui trupul să-l întâmpine pe al lui, iar el îşi înfăşură braţele în jurul ei, o sărută cu mare măiestrie şi, ţinând-o în continuare, se răsuci pe spate.

— Iain! ţipă Phaedra ca atenţionare.

Era prea târziu. Într-o încurcătură de membre şi pasiune, căzură amândoi pe covor.

Sub ei, departe sub ei, cineva strigă şi bătu în tavan.

Câtva timp mai târziu, când îi reveni răsuflarea, Phaedra chicoti şi puse un sărut pe buzele lui Iain.

— I-am supărat pe vecini, spuse ea.

— Să-i ia dracu' pe vecini.

Phaedra clipi spre el. Nu era prima oară când îl auzea înjurând, dar acum, în vocea lui era ceva aspru, crud, care o sperie puţin.

Neştiind ce să replice, ea se aplecă şi îi muşcă uşor urechea.

Iain stătea liniştit, cu o mână pe fundul ei şi cu cealaltă mângâindu-i ceafa.

După un timp, zise:

— Mai bine să ne ridicăm de pe podea.

Putea la fel de bine să sugereze că şedinţa de consiliu trebuie să se mute în altă cameră. Phaedra se ridică de

pe el şi se întinse după bluza ei.

Îşi îmbrăcase o mâneca şi se lupta să-şi bage mâna în cealaltă când Iain veni în spatele ei şi îi cuprinse talia cu braţele. Ea rămase nemişcată şi bluza îi căzu din nou pe canapea.

— Mulţumesc. Mulţumesc, dragostea mea.

Trupul lui se încordă în spatele ei şi aproape imediat el se retrase. Când ea se întoarse să vadă ce se întâmplă, el deja îşi trăgea pantalonii.

— Iain! Iain! Ce este?

El făcu un semn spre bluze ei albă mototolită.

— Îmbracă-te. E frig.

Uimită, Phaedra făcu ce spusese el. Era rece în apartament, pentru că Iain nu apucase să dea drumul la căldură. Dar nu numai aerul era rece.

Iain îşi încheie cureaua şi îşi trase cămaşa fără să o încheie. Apoi, în timp ce ea aştepta nesigură, el veni în faţa ei, o luă de umeri şi o aşeză pe canapea.

Phaedra se uită în sus la el, plină de o prevestire instinctivă. Dar el arăta atât de atrăgător, stând acolo cu picioarele depărtate şi cămaşa albă atârnând pe şolduri încât, în loc să întrebe din nou ce se întâmplă. Phaedra spuse blând:

— Acum ştiu ce am aşteptat toţi anii ăştia.

Iain se întoarse cu spatele la ea şi se duse la fereastră. În ciuda frigului, el o deschise şi aerul rece pătrunse în cameră. Phaedra tremură şi îşi strânse braţele la piept.

El rămase un timp la fereastră, uitându-se în jos la piaţa pustie. În depărtare ea putea auzi din când în când maşinile trecând pe Park Lane şi pocnetul surd al uşilor când oamenii întârziaţi veneau la casele lor.

Atunci când el vorbi, în cele din urmă, spuse doar indiferent:
— Sper că a meritat.
— Ah, Iain. Bineînţeles că da. Cum poţi să te îndoieşti?
— Mi-e teamă că uşor.
El era tot cu spatele la ea. Nu era nicio emoţie în vocea lui, doar o acceptare rece a realităţii.
Phaedra îşi împreună mâinile şi le apăsă pe piept, într-un gest de rugă:
— Nu e nevoie să te îndoieşti. A fost experienţa ce mai incredibilă, cea mai minunată din viaţa mea. Am ştiut întotdeauna că aşa va fi. Şi că nu se poate întâmpla cu nimeni altul în afară de tine.
Iain puse mâinile pe marginea ferestrei şi îşi lăsă capul pe geam.
— Nu spune asta, Phaedra. Nu trebuie să spui asta.
— Dar e adevărat.
— Nu. Nu e adevărat. Undeva este un bărbat care te va face mult măi fericită decât aş putea eu vreodată. Trebuie să accepţi asta. Îmi pare rău.
Phaedra închise ochii. Da, lui îi părea rău. Îl credea. Se simţea în vocea lui, în liniile din jurul gurii, în ochi. Dar nu-i părea destul de rău ca să accepte dragostea pe care ea i-o putea da.
— Tu vrei să-mi găsesc alt bărbat? întrebă ea obligându-se să se uite la el, nevenindu-i să creadă că, după ce a iubit-o atât de frumos, voia s-o paseze altcuiva.
El ţinu mâinile în sus cu palmele în afară.
— Nu mă întreba asta. Trebuie să vreau. De dragul

tău.

— Dar tu…? N-a fost…? Pentru tine vreau să zic.

— Dacă n-a fost incredibil pentru mine?

Iain își puse mâinile pe față., apoi vocea lui veni înfundată.

— Da. Da, a fost. Mulțumesc.

— Tu nu trebuie să-mi mulțumești mie.

— Trebuie să-ți mulțumesc. De asemenea trebuie să-mi cer scuze., nu avem dreptul, nu trebuia să fac ce-am făcut. Dumnezeu știe că nu am avut niciodată intenția.

— Bineînțeles că n-ai avut intenția. Dar aveai tot dreptul. Eu am vrut s-o faci. Vreau s-o mai faci o dată.

Iain își lăsă mâinile în jos și le băgă în buzunare.

— Știu că vrei. Și eu vreau, Dar n-am de gând s-o fac.

— Dar, Iain, de ce? Sunt aici. Avem toată noaptea împreună…

— Nu! veni răspunsul ca un urlet. Nu, Phaedra. E destul de rău că mi-am pierdut controlul o dată. Nu am de gând să adaug o insultă la o rănire făcând-o din nou. N-ar fi corect. Față de tine, și față de mine, de altfel. Așa că te rog, du-te sus și aranjează-te într-unul. Dintre dormitoarele libere. Apoi, dimineață, am să te conduc la gară.

Phaedra îl cunoștea de prea mult timp ca să nu recunoască finalitatea vorbelor lui. Iain n-o să se răzgândească. Avea o idee aiurită că, dacă nu se căsătorea cu ea, nu putea face nici dragoste cu ea. Iar din cauza asta, ei doi erau blestemați să petreacă noaptea asta și toate celelalte nopți ale vieții lor în paturi separate.

Ea se ridică şi îşi luă jacheta, pantofii şi valiza de după ușă.

Iain se mişcă şi el. Traversă camera fără zgomot, în picioarele goale şi îi luă din mână valiza. Phaedra, inspirând mirosul dragostei lor, se uită în sus la el cu o speranţă care fu imediat distrusă. În ochii lui negri nu exista cedare. Nici nu avea să fie în viitor.

Înfrântă, ea traversă camera şi urcă scara. În capul scării ezită.

— Cel din stânga e mai departe de al meu, zise Iain din spatele ei.

Phaedra îşi reţinu lacrimile şi o luă la stânga. Iain o urmă şi Puse valiza pe cuvertura albă a patului de alamă, de o persoană.

— Noapte bună, spuse el din uşă.

Phaedra se apucă de căpătâiul patului cu ambele mâini.

— Noapte bună, răspunse ea.

El se uită la ea fără să pară că o vede. Apoi, brusc, veni în faţa ei, iar degetul lui mare trecu peste pomeţii ei. Privirile lor se întâlniră, iar el se aplecă să o sărute, atât de uşor încât, atunci când uşa se închise în urma lui, Phaedra nu era convinsă că nu visase sărutul lui.

Ea se lăsă pe pat şi se uită la podea fără să o vadă, de fapt.

Câtva timp mai târziu, podeaua îi apăru în raza vizuală, era acoperită de un covor gros, roşu şi auriu. Îşi descheie nasturii de la bluză, o scoase odată cu pantalonii și se strecură în confortul moale al aşternutului lui. Uită de spălat, de stinsul luminii, uită de toate în afară de faptul că mai întâi îl câştigase pe

Iain şi apoi îl pierduse. Fusese atât cea mai bună cât şi cea mai rea noapte din viaţa ei.

Ce fusese mai bun se terminase acum. Din acest moment, tot ce putea face era să fructifice ce a mai rămas.

Nu avea prea multe de aşteptat de acum încolo.

La naiba! Iain dădu într-o parte cuvertura şi se trânti pe pat.

Se gândi să-şi scoată hainele, dar respinse ideea imediat ce-i veni în minte. La ce bun? Senzaţia aşternutului pe piele l-ar fi făcut doar să se gândească la Phaedra, singură şi nefericită în capătul holului. Phaedra care făcuse dragoste cu el pe canapea, dar niciodată în patul lui.

Ea numise asta incredibil. Minunat. Gemând, lovi cu pumnul în pernă. Ea fusese atât de generoasă, atât de iubitoare, îi dăduse darul pe care o femeie nu-l poate da decât o dată. Iar el, ce-i dăduse în schimb? întinse mâna după cuvertură, îşi trecu mâna peste suprafaţa ei netedă; satinată. Mirosul ei încă se mai păstra în cute. O duse la obraz:

Nimic! El nu-i dăduse nimic. Tot ce făcuse el a fost să ia, orice-ar zice ea. Cum a putut să-i facă aşa ceva Phaedrei? Cum a putut să-şi piardă orice decenţă ca să se folosească de femeia pe care voise cândva doar s-o protejeze?

— Pentru că ai dorit-o, Trebanian, auzi el pe cineva mormăind tare. Ai dorit-o, de când era o copilă de optsprezece ani. Iar ea era acolo, pe spate, dorindu-te, oferindu-se…

La naiba! Nu putea zace acolo amintindu-şi doar.

Ridicându-se, Iain îşi lăsă picioarele jos din pat, ţinându-şi capul în mâini. Ce-ar putea face ca să se răscumpere faţă de ea? Să se ducă în camera ei? Să-i dea ce voia? râse. Cât de mult putea fi în favoarea lui.

Înălţă capul. Ce se auzea? Phaedra? Plângea? Nu, îşi imagina. Singurul zgomot era cel de la încălzirea veche. Şi nu putea face acum nimic pentru Phaedra decât s-o ducă dimineaţa la tren și, peste câtva timp, să-l pună pe Angus Cooper să transfere o sumă mare de bani în contul ei din bancă. Destui ca să cumpere Chy an Cleth. Ea s-ar putea să nu-l accepte, dar, după asta, obligaţiile lui ar lua sfârşit. Casa va fi a lui, pentru că, oricum, ea i-o donase și, atâta timp cât stătea departe de Porthkelly, în vacanţele şcolare, nu era niciun motiv s-o mai vadă din nou.

Ridică mâna ca să se ferească de lumina lunii care strălucea pe fereastră. Phaedra crescuse. Dintr-o copilă visătoare devenise o femeie cu picioarele pe pământ. Curând, ea va accepta ideea că el nu era bărbatul potrivit pentru ea. Doamne, dacă ea ar şti că el nu era potrivit pentru nicio femeie. Cu siguranţă, nu pentru o femeie care suferea de o credinţă veche în „fericire până la adânci bătrâneţi”. Cu siguranţă, nu pentru Phaedra Pendenning.

Nu se va căsători din nou O dată e de ajuns pentru orice bărbat care are mintea întreagă. În lume erau destule Gloria, femei moderne, care doreau ce dorea şi el, pat fără obligaţii şi fără nevoia obsesivă de a procrea.

Iain îşi scoase cămaşa, o puse pe spătarul unui scaun de lemn şi se obligă să se bage din nou în aşternut. Nu

va ajuta cu nimic nici pe Phaedra şi nici firmă *Trebanian Publicitate,* dacă el va petrece o noapte fără somn, uitându-se la lumina lunii, proiectate pe perete.

Închise ochii vrând să doarmă și imediat îi apăru în întuneric faţa Phaedrei. Apoi trupul ei, moale, feminin, membre lungi care îl înconjurau…

Gemu și se întoarse pe o parte.

Dimineaţa, când sună ceasul, el era deja treaz, iar Phaedra se mişca undeva jos.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcu duş şi se îmbrăcă, el urmă mirosul de cafea de jos şi o găsi prăjind ouă în bucătăria mică, rareori folosită. Ea arăta atât de proaspătă și de frumoasă și atât de al naibii de atrăgătoare, încât voia să-i strige să plece naibii de lângă maşina de gătit şi să vină în pat.

— Te-am auzit când te-ai trezit, spuse ea. Cafeaua e gata. Sau preferi ceai?

— Cafea e în regulă, spuse Iain morocănos.

Se aşeză pe banca din colţ, de lângă masă. Cafeaua continua să-i gâdile nasul, iar Phaedra continua să gătească; se ridică şi îşi turnă singur o ceaşcă.

Un minut sau două mai târziu, ea puse în faţa lui o farfurie cu ouă şi pâine proaspătă. Se uită urât la gălbenuşuri. După o noapte nedormită şi un duş care nu-i îmbunătăţise cu nimic senzaţia de bună stare fizică, Iain nu era sigur că putea face faţă la ceva prăjit şi galben.

— E ceva în neregulă cu ele? întrebă Phaedra.

— Nu. Nu, sunt bune. Dar n-ar fi trebuit să te deranjezi.

— De ce nu? Trebuie să mâncăm. Iar eu eram trează.

— Asta văd. Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Dar tu?

Era ridicol.

— Am avut o noapte groaznică, se răsti Iain luând o înghiţitură de ou.

— Mm. Arăţi cam prost, mohorât, zise Phaedra.

Iain dorea să aibă energia s-o strângă de gât.

— Uite ziarul tău, spuse ea fluturându-i sub nas un titlu despre o crimă deosebit de crudă.

Iain îl luă.

— Tu nu mănânci? întrebă el.

— Am mâncat deja. Mulţumesc.

Ea era atât de veselă şi vioaie încât el decise că numai strangularea nu ar fi de ajuns.

Phaedra se aşează în faţa lui. Costumul ei bleumarin arăta curat şi proaspăt ca şi în ziua precedentă. Dar el era cu ochii pe ziar, liniştit în mod absurd de amănuntele crimei. Refuza să se uite direct la ea.

Părea că-şi revenise după dezamăgirea din seara anterioară. Era de parcă ei doi nu făcuseră niciodată amor pe canapeaua lui.

El nu va uita asta niciodată şi nici ea. Femeile nu uită când li se întâmplă prima dată, cum nu uită nici bărbaţii. Dar acum nu putea să privească. Dacă s-ar uita, ar putea vedea că, aparent, era calmă, sigură. Nu ştia ce era ascuns sub această faţadă rece. O cunoştea prea bine ca să creadă că faţada era reală.

Iain înghiţi micul dejun fără să-i simtă gustul, o ajută pe Phaedra să pună vasele în maşina de spălat şi spuse sec:

— Eşti gata? Doar n-ai vrea să pierzi trenul.

— Nu, răspunse Phaedra. N-aş vrea.

El se uită la ea, dar faţa ei era ascunsă şi nu-şi dădea seama dacă era sarcastică.

Merseră la gară cu maşina, în tăcere. Îi veni în gând că o călătorie cu Phaedra se desfăşura totdeauna în tăcere. Nu se putea plânge că ea ar face conversaţie minoră.

Ca şi altă dată, o conduse la uşa vagonului.

— Mulţumesc. Nu-i nevoie să aştepţi, zise ea. Sper să dormi mai bine la noapte.

Să fie asta o înţepătură? Se uită la ea tăios. Zâmbea de parcă nu avea nicio grijă pe lumea asta. Iain avu o senzaţie copleşitoare de *déja vu.* Cerul de iarnă dispăru şi se afla din nou la Exeter, într-o după-amiază de toamnă, în urmă cu nouă ani. Singura diferenţă era că, în ziua aceea, costumul ei fusese negru şi nu bleumarin.

— Phaedra! spuse el. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, anunţă-mă…

— Mulţumesc. N-am să am nevoie de nimic.

Zâmbetul ei nu dispăru.

— Vreau să spun… la naiba!

Stătea pe treapta vagonului. Se auzi un fluier, uşile se trântiră, iar el o luase pe Phaedra în braţele lui, acolo unde îi era locul. Cum a putut să se gândească să o lase să plece. Îi strivi buzele sub ale lui, simţindu-i lungimea trupului ei feminin lângă al lui.

Phaedra nu încercă să-l împingă. Stătu nemişcată, de parcă membrele ei erau de gheaţă, acceptându-i sărutul fără să-i răspundă. Parcă făcu dragoste cu o piatră.

Cineva strigă, trenul începu să se mişte şi Iain îşi reveni în simţire. Când sări jos, Phaedra trânti uşa şi îi

făcu semne cu mâna.

El se uită după ea, ridicând bățos mâna în semn de salut. Apoi scoase din buzunar o batistă, își șterse fruntea și plecă. Era s-o scrântească. Și-a revenit în ultimul moment.

Când ajunse la barieră, trenul nu se vedea.

Phaedra îi urmări spatele până nu-l mai putu vedea. Apoi se așeză, urmărind privirea curioasă a unei femei micuțe cu pălărie. Își acoperi fața cu mâinile și nu se mai uită în sus până când trenul ajunse în stația ei.

Nu putea să se uite la lume în momentul ăsta. Menținerea unei atitudini calme față de Iain în dimineața asta fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse în viața ei. Dar, din momentul în care se sculase, știuse că aceasta era singura cale de a trece de cele câteva ore dureroase pe care le aveau de petrecut împreună.

Cea mai rea parte fusese să reziste acelui sărut. Dar știuse că, dacă ar fi răspuns, totul ar fi început din nou. Iar mai târziu, Iain avea să-și amintească faptul că ea era Phaedra și avea să plece din nou.

Asta nu putea suporta.

Acum se terminase și putea să se întoarcă la ce a fost. Domnișoara Pendenning, înțeleaptă, rezervată, care nu-i dădea nimănui șansa să-i conducă mintea.

Când trenul se opri, Phaedra își luă valiza, coborî pe peron și își îndreptă umerii. Folosise tot timpul pe care și-l putea permite ca să jelească. Acum, avea o viață pe care trebuia s-o continue.

Un singur lucru se schimbase.

Își trecu un deget peste buze, amintindu-și toate

locurile pe care le atinsese Iain, ştiind că, oricât de mult o durea să trăiască fără el, ceea ce-i spusese el aseară era adevărul.

Meritase. Avea o amintire pe care s-o ia cu ea de-a lungul anilor.

Capitolul 12

— La ce oră aştepţi să vină Phaedra?

Angus îşi ridică genunchii pantalonilor perfect călcaţi şi se aşeză pe unul din fotoliile prea umflate care, împreună cu o mică masă pentru cafea şi televizor, erau tot ce putea intra în cămăruţa de zi a lui Esther.

— Nu sunt sigură. Mai întâi se va duce sus, la casă, aşa cred. Dar vine aici la cină. Aş fi vrut să am loc pentru un brad adevărat.

Făcu un gest spre un pom artificial de Crăciun, de vreo treizeci de centimetri, aşezat pe marginea mesei deja încărcate cu biscuiţi, ceainic, lapte, zahăr şi două ceşti albe de ceramică cu motive aurii.

— Nu ai nevoie de pom, draga mea, dacă petrecem Crăciunul la Cly an Cleth.

Angus îi zâmbi cu acel supărător zâmbet de liniştire pe care avea obiceiul să-l arate.

Esther turnă lapte în ceştile de ceai.

— Presupun că ai dreptate. Dar Crăciunul nu mai pare acelaşi fără un brad adevărat. De altfel, nimic nu mai e la fel, de la moartea lui Charles.

— Hm! Angus îşi drese glasul şi luă un biscuit. Simt şi eu la fel, uneori. Allison a vrut să mă duc tocmai la

Yorkshire de sărbători, dar nu puteam face faţă călătoriei în acest anotimp. Nici gălăgiei. Ţin la nepoţii mei, dar ei nu ştiu ce înseamnă liniştea. Am decis că prefer să-mi petrec ziua aici, cu tine şi cu cei doi neisprăviţi cu părul lung cărora Iain le-a dat voie să îngrijească de casa lui. Curioasă treabă. Nu pot să înţeleg deloc.

— Angus! Cei doi neisprăviţi cu părul lung sunt destul de amabili şi te-au invitat la cină de Crăciun. Şi sunt prieteni ai Phaedrei. O tânără pereche destul de simpatică, deşi nu se îmbracă la fel ca voi.

— S-ar putea să fie aşa, spuse Angus complet neconvins. Eu tot mai cred că Iain ar trebui să se însoare cu Phaedra. Apoi, s-ar muta amândoi la Chy an Cleth. Ar fi mult mai potrivit. Vechiul meu prieten, Charles avea dreptate, de data asta.

— Prostii! Iain şi Phaedra ştiu ce fac.

Esther ţinea la Angus, dar uneori atitudinea lui de modă veche o călca pe nervi.

— Draga mea Esther! S-ar putea să fie aşa, dar eu cred…

— Nu. Nu, desigur că ai dreptate.

Esther nu ştia despre ce fel de dreptate vorbea, dar ştia că intenţia lui era bună. Nu era frumos să se certe cu el. Îşi luă ceaşca, apoi se răzgândi şi o puse înapoi pe farfurioară. Ceaiul nu era bun fără o ţigară.

— Adevărul este că aş vrea să-i văd căsătorindu-se pe Phaedra şi pe Iain, la fel ca toţi ceilalţi. Dar nu cred că asta se va întâmpla.

— Păcat.

— Da. Da, aşa-i.

Esther se uită cu speranţă spre fereastră, dar ghivecele goale de flori îi blocau vederea spre curte. Chiar dacă Phaedra urca, nu putea s-o vadă. Şi-ar fi dorit ca Angus să nu fi ales după-amiaza asta ca să se invite la ceai. Dacă mai stătea mult, va trebui să-l invite la cină, iar în seara asta o voia pe fiica ei doar pentru ea.

Angus zise:

— Ei, eu trebuie să plec.

De parcă ar fi simţit că prezenţa lui era superfluă. Dar nu se ridică, iar Esther ştia că el spera ca ea să-i spună că nu trebuia să plece.

— Da, cred că ar fi mai bine să pleci, zise ea cu fermitate. Mai am câte ceva de făcut până la venirea Phaedrei.

Nu avea nimic de făcut. Totul era gata de câteva ore. Dar, cu adevărat, nu voia să-şi împartă copila cu Angus. Nu în seara asta, după ce n-o mai văzuse de două luni.

De nevoie, Angus se ridică din fotoliu.

— Te văd mâine la biserică? întrebă el netezindu-şi chelia şi arătându-i lui Esther un zâmbet.

— Poate.

Nu prea era ea amatoare de biserică dar, în ultima vreme, se dusese de câteva ori, ca să-i facă lui plăcere. Poate că fusese o greşeală.

— Am să te caut, spuse Angus când ea îl grăbi spre uşă.

Esther aprobă din cap absentă. Se gândea dacă avea timp de o ţigară înainte de sosirea Phaedrei.

De fapt, fumă două. Răsunară bătăi în uşă. Deschise fereastra dormitorului, închise uşa şi se grăbi să-i dea drumul Phaedrei.

— A, mamă, exclamă Phaedra îmbrăţişând-o pe mama ei. Mă bucur că te văd.

— Mm! Esther o bătu pe umăr şi o întoarse spre lumină. Arăţi palidă.

— Mamă, e iarnă. Sigur că arăt palidă.

— Şi ochii tăi sunt prea luminoşi.

Phaedra avea ochi frumoşi, dar aveau tendinţa să lucească, să sclipească. Când sclipeau era semn că încerca să ascundă ceva.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, bineînţeles că nu. Hai, mamă, ce-ar fi să bem un ceai?

Ceva nu era în regulă. Fiica ei părea prea însufleţită.

— Am ceva mai tare decât ceai, zise Esther. Arăţi de parcă nu ţi-ar strica aşa ceva.

Ignorând ridicarea ei din umeri, se duse la bucătărie, scoase sticla cu sherry pe care o păstrase şi umplu până sus două pahare de cristal.

— Uite! Crăciun fericit, draga mea!

— Crăciun fericit!

Phaedra luă paharul şi se aşeză la masa din bucătărie.

— Cum te simţi, mamă?

— Nu prea rău. Problemele şi durerile obişnuite ale vârstei înaintate.

Phaedra părea îndurerată. Ah! Nu spusese ce trebuia.

— Am glumit, zise ea repede. Sunt bine. De fapt, după Angus, sunt tânără.

Phaedra zâmbi.

— Ce face Angus?

— A, e bine. Dar mi-e teamă că o să mă ceară de nevastă.

— Ţi-e teamă? Credeam că-ţi place, mamă.

— Da, desigur, îmi place. Dar nu sunt sigură că vreau să mă căsătoresc cu el.

— Ai avea companie. Nu te-ai mai gândi la unele lucruri.

— Lucruri?

— Păi, ştii…

Esther se întreba de ce fiica ei îşi mişca umerii şi nu voia să se uite în ochii ei.

— Nu ştiu, spuse ea puţin mai băţos decât intenţionase. Constat că mă bucur de propria mea companie. Am avut destul grijă de nevoile unui bărbat.

— Da, dar asta era altceva. Nu erai căsătorită cu Charles… Phaedra se opri brusc. Bănuiesc că, uneori, aveai totuşi impresia că eşti soţia lui, nu-i aşa?

„Dacă ar fi fost aşa!”

— Da, fu de acord Esther. Da. Cred că da. Uneori.

Amândouă tăcură, uitându-se la lichidul maroniu din pahare.

— Cum e la şcoală? Ai avut un semestru bun? întrebă Esther după un timp.

Phaedra zâmbi indiferentă.

— A, da. Am avut o epidemie de varicelă. Jennifer Renly s-a împiedicat de propriile ei picioare şi şi-a fracturat glezna, stânga de data asta; două fete din clasele mari au încercat să-l seducă pe ajutorul grădinarului şi am mai avut câteva cazuri de beţie şi dezordine în dormitoare. S-a dovedit că Nancy Ingles făcea vin de păpădie într-un butoiaş din răzorul cu trandafiri. Dar, în general, n-a fost un semestru rău.

Esther râse.

— După cum sună, nu v-aţi plictisit niciun moment. Dar tu? Ţie ţi-a mers bine?

— Bineînţeles că da.

Esther decise că era cazul să fie directă. Spuse:

— Iain petrece Crăciunul la Londra, cu prieteni, dar ai mai avut veşti de la el de când te-a dus la Londra cu maşina? Ştii, a fost aici, acum o săptămână.

Phaedra luă paharul şi îl ridică în dreptul nasului.

— Da, ştiu. Mi-a lăsat un mesaj în care spune că i-a controlat pe Sade şi pe Lloyd şi că pot rămâne împreună până la primăvară. Generos din partea lui, adăugă ea.

Lui Esther nu-i scăpă sarcasmul.

— Asta-i tot? Tot mesajul pe care l-a lăsat? întrebă ea.

— Nu chiar. A spus de asemenea că a deschis un cont în bancă pe numele meu. Dar tu trebuie să fi auzit asta de la Angus.

*Ah! Acum ştia ce o rodea pe Phaedra. Asta şi perspectiva unui Crăciun fără Charles sau Iain. Aşa cum îi spusese lui Angus cu mai puţin de o oră în urmă, nu se prea vedea că ar fi mari speranţe ca maşinaţiile matrimoniale ale lui Charles să dea roade.

— Nu, răspunse ea. Angus nu mi-a spus nimic despre asta. El poate fi foarte discret când vrea. Ce ai de gând să faci în legătură cu contul din bancă? Bănuiesc că e vorba de bani?

Phaedra ridică din umeri.

— O grămadă de bani. Încă nu m-am decis. Am să încerc să-i dau înapoi. Presupun.

— El n-o să-i ia.

— Nu. El vrea să cumpere de la mine Cly an Cleth.

— Atunci, de ce nu-l laşi s-o facă? Pentru asta te-ai

căsătorit cu Charles, nu-i aşa. Ca Iain să moştenească acea casă.

Phaedra ridică din umeri.

— Da. Poate că ai dreptate.

Esther se încruntă. Acest răspuns, neinteresat, fără să asculte, nu suna cu felul de a vorbi al Phaedrei. Părea atât de înfrântă, de nepăsătoare.

Phaedra nu se opuse, iar asta adânci preocuparea lui Esther. Semn rău. Firea ei obiecta din principiu la orice era prescris ca un tonic. Esther se aşeză din nou.

— Încă mai ţii la el, nu-i aşa? spuse ea.

— Dacă ţin la el? Da, presupun că da. Dar încerc să nu ţin.

Phaedra râse, un sunet urât care o făcu pe mama ei să simtă că ar vrea să plângă.

— Asta cere timp, zise cu precauţie Esther.

— Ştiu. O viaţă întreagă, răspunse Phaedra.

— Prostii. Eşti tânără.

Esther se ridică şi începu să umble la plăcinta cu peşte din cuptor. „O viaţă? Doamne, te rog, nu din nou! Te rog, n-o lăsa pe fiica mea să-şi irosească viaţa pentru o dragoste care nu va fi niciodată răsplătită. Nu lăsa un Trebanian să-i frângă inima."

Închise ochii, îşi împreună mâinile şi ridică fruntea spre tavanul care nu-i răspundea.

— Mamă! Ce faci?

Esther tresări şi reveni la cercetarea plăcintei.

— Mai vreţi puţin curcan, doamnă Pendenning?

— Nu, mulţumesc Jade. Am luat destul. Esther zâmbi curajoasă. Varza de Bruxelles a fost delicioasă.

Phaedra îşi ascunse nasul în paharul de vin, ca să

mascheze un zâmbet. Curcanul cu soia preparat de Jade, în ciuda garniselilor, nu plăcea membrilor mai vârstnici ai micii adunări de cinci persoane din jurul mesei.

— Domnule Cooper?

Jade se întoarse spre Angus, care se ştergea la gură cu un şerveţel roşu de hârtie.

— Nu, nu. Mulţumesc. Sunteţi foarte amabilă. Dar nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme.

— Ah, dar aţi luat atât de puţin. Doar vreţi să vă păstraţi puterile, îl îndemnă Jade, luând cu furculiţa o felie de ceva roz cenuşiu, rotund şi moale.

Angus ridică o mână.

— E drăguţ din partea dumitale că m-ai invitat, spuse el. Îmi pare rău că nu pot mânca mai mult.

Phaedra îşi scoase nasul din pahar şi îşi fixă privirea spre fereastră. Câţiva fulgi de zăpadă cădeau din pătura cenuşie care forma cerul de Crăciun. Orice era mai bine decât să prindă privirea mamei ei. Ştia că în cazul ăsta ar izbucni în hohote de râs.

Jade se străduise. Masa era festivă, cu vâsc, şi ea se ostenise să se îmbrace aproape convenţional în blugi şi o bluză roşie, de şifon care contrasta cu rochia sobră, dreaptă, alb cu negru, a Phaedrei.

Lloyd fusese chiar convins să-şi aranjeze barba. Dar nu era niciun mod de a o convinge pe Esther şi pe Angus că mâncarea era minunată.

Lloyd spuse cu o uşoară nuanţă războinică:

— Mâncarea asta e mai bună pentru noi decât altele. Nu credeţi, doamnă Pendenning?

— Ah, spune-mi Esther, te rog, zise ea, evitând întrebarea lui Lloyd.

„Bravo, mamă!” Phaedra o lăudă în tăcere şi continuă să se uite la zăpadă care începea să cadă cu fulgi mari, umezi. Mama ei avea o mare practică în a nu răspunde la întrebări neplăcute, din vremea când se îngrijise de Charles. Era plăcut să vadă.că nu-şi pierduse îndemânarea.

Jade zise:

— Ei, dacă toată lumea a terminat…

Phaedra nu terminase, dar lichidă în timp record şi se ridică să o ajute pe Jade să strângă farfuriile.

Crăciunul ăsta, de care se temuse, nu a fost chiar atât de rău. La şcoală reuşise să-şi anestezieze emoţiile prin muncă. Dar la Porth Kelly, unde se aflase cândva Iain, se aşteptase ca toată durerea să se reverse din nou. Dar până acum, nu se întâmplase asta. Amintirile dulci-amare erau triste, dar nu erau copleşitoare. Iar faţa sărmanului Angus când văzuse mâncarea, fusese o imagine mai mult decât suficientă ca să-i îndepărteze starea de spirit de la orice tendinţă morocănoasă.

„Phaedra Pendenning, potoleşte-te imediat! se ceartă ea când trecu pe lângă pomul mare din hol, pe care Jade îl împodobise cu ornamente făcute în casă, în culori roz şi roşu. Doar pentru că nu străluceşti în spiritul sărbătorii Crăciunului, nu e motiv să te bucuri de dezamăgirea unui bătrân.”

Jade scoase din cuptor o budincă de prune şi se opri cu ea la jumătatea drumului spre masa de gătit.

Cu o privire bănuitoare spre prietena ei, Jade răsturnă budinca pe un platou, o stropi cu coniac şi îi dădu foc. Phaedra lăsă în chiuvetă vasele şi o urmă pe gazda ei înapoi în sufragerie.

— Ah, asta arată mai… arată foarte bine, aprobă Angus cu uşurare când Jade puse pe masă budinca în flăcări.

Phaedra zâmbi. Cunoscând-o pe Jade, aceasta nu era o budincă tradiţională de Crăciun. Dar, cu puţin noroc, Angus nu va observa diferenţa.

Într-adevăr, n-a observat, iar când Jade îi oferi a doua porţie, el acceptă. Masa se termină într-o notă de cordialitate. Îşi puseseră toţi pălăriuţele de hârtie colorată.

După aceea, Jade îi duse pe Angus şi pe Esther. În salon să se relaxeze cu noile lor cărţi de Crăciun, în timp ce ea şi Lloyd se duceau să-şi spele vasele.

— Şi tu, Phaedra? spuse Jade. Doar eşti în vacanţă.

— A, nu, mulţumesc. Prefer să ajut.

Lloyd aprobă din cap şi o luă spre uşă.

— Cred că am să repar robinetul care curge la baia de sus.

— Stai aşa, zise Jade. Am nevoie de tine să…

Dar Lloyd dispăruse deja.

Soţia lui clătină din cap.

— Uneori, cred că sabotează robinetele şi altele doar ca să aibă o scuză să le repare.

Phaedra râse.

— Poate…

Se opri.

— Ce-a fost asta? Aşteptaţi pe cineva? Mi s-a părut că aud o maşină?

Soneria sună înainte ca Jade să aibă şansa să răspundă. Ea şi Phaedra se uitau una la cealaltă, surprinse, când se sună din nou.

— Cineva este nerăbdător, spuse Jade, aruncând la găleată rămășițele de curcan.

— Mă duc eu, zise Phaedra. Probabil vreun rătăcit care cere îndrumări.

Dar, când deschise uşa, nu era un călător rătăcit, căzut pe trepte în lacrimi. Era Joan.

— Joan! Ce s-a întâmplat? Ah, intră. Pari îngheţată.

O apucă pe sora lui Iain de mâneca paltonului negru, acoperit cu zăpadă şi o trase în căldura dubioasă din hol un moment mai târziu.

Jade ieşi din bucătărie, ştergându-şi mâinile cu un prosop alb cu roşu.

— Bună, îi zise ea noii venite. Cine eşti? Ah, îmi aduc aminte, eşti sora lui Iain, nu-i aşa? Ascultă, ai pierdut masa de Crăciun, dar… oh, văd că nu eşti în dispoziţie de mâncare, nu-i aşa?

Joan negă din cap viguros, stropind-o pe Phaedra şi bradul cu un duş de zăpadă topită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Phaedra.

Fără motiv, teama iraţională şi copleşitoare se adunase în ea făcând-o să-i fie greaţă.

— E ceva cu Iain?

— Iain e bine. Din câte ştiu.

Joan scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă nasul.

— Ah, Phaedra, continuă ea. Am avut cea mai îngrozitoare ceartă! Nu cred că mă mai iubeşte.

Începu să plângă mai tare.

— Bineînţeles că te iubeşte, spuse Phaedra cu vocea care o folosea automat când vorbea cu fetele înlăcrimate ale căror părinţi nu veniseră să le ia. Acum, scoate-ţi paltonul şi o să stăm de vorbă.

— Vreau un coniac, spuse Jade şi dispăru.

Esther şi Angus apărură împreună în hol, exact când Phaedra ducea la cuier haina lui Joan.

— Ni s-a părut că auzim… începu Esther. Joan! Ce faci aici? Ce s-a întâmplat? Ah, draga mea, nu că nu m-aş bucura să te văd. O luă pe Joan în braţe. Draga mea copilă, nu poate fi chiar atât de rău.

— E mai rău, urlă Joan, înconjurând cu braţele gâtul plinuţ al lui Esther. Ah, Pendy…

Plânse şi mai tare, în hohote.

Phaedra, întorcându-se în hol, auzi sunând telefonul, dar Jade care venea cu un pahar mare cu coniac, ajunse prima.

— Alo? Da, sunt Jade. Cum… A, da, desigur. E aici. Phaedra. E proprietarul nostru.

Întinse receptorul Phaedrei.

— Iain?

Phaedra luă receptorul de parcă se aştepta să-i explodeze în faţă.

— Alo? Crăciun fericit!

— Am sentimentul că nu e așa, zise el. Sora mea e cu voi?

— Da. Tocmai a sosit. E supărată pentru că ea şi Anton s-au certat.

Joan, auzind numele soţului ei, scoase un nou geamăt. Speriindu-se, Jade scăpă paharul cu coniac. Esther ţipă de durere când Angus, vrând să o ajute, ocoli paharul spart şi o călcă pe picior.

— Ce na…? exclamă Iain la celălalt capăt al firului. Phaedra, ce se întâmplă? Joan e bine?

— Cred că da. E puţin supărată. Nu te îngrijora, o să

ne ocupăm noi de ea.

— Cum a putut? Joan plângea pe umărul lui Esther. Ah, Pendy, cum a putut? Sunt disperat de nefericită. Cum pot să trăiesc fără Anton? Ce-am să mă fac?

— E isterică? întrebă Iain.

— La limită. O să se simtă mai bine, într-un minut.

Joan trase un urlet ca o cântăreaţă surdă, pe moarte, iar Iain zise:

— Doamne, Dumnezeule! Crăciun fericit!

Şi închise telefonul.

Câteva secunde mai târziu, Lloyd coborî scara cu şurubelniţa în mână, gata să repare ceva.

— Lasă asta jos şi aprinde focul în camera de zi, îi spuse imediat Jade.

— Da, sergent.

Lloyd salută şi se duse să facă repede ceea ce i se ceruse.

Le trebuiră vreo cincisprezece minute ca s-o calmeze pe Joan şi s-o aşeze în faţa focului strălucitor, cu un nou pahar de coniac în mână. Phaedra nu voia s-o mai întrebe în legătură cu ce se certaseră ca să n-o mai stârnească din nou.

Dar Jade nu avea asemenea probleme.

— Te-a bătut? întrebă ea. Pentru că, dacă a făcut-o…

— Anton? A, nu, răspunse şocată Joan. Dar, el… el… Cred că are o legătură cu Ida Byrd.

Lloyd îşi drese glasul, îşi luă şurubelniţa şi o coti spre uşă.

— Anton? Nu se poate! exclamă Phaedra. E destul de bătrână ca să-i fie mamă.

Joan îşi băgă bărbia în gulerul înalt al puloverului ei

negru.

Phaedra o întâlnise pe Ida Byrd o singură dată, la căsătoria lui Joan cu Anton. Trebuia să recunoască, femeia arăta tânără pentru vârsta ei. Dar nu chiar atât de tânără. Iar Anton nu se uitase niciodată la simeni în afară de Joan.

— Cred că greşeşti, zise ea cu fermitate. Anton n-ar…

— Aşa credeam şi eu. Dar i-am prins cu capetele unul lângă altul. Iar când m-au văzut, s-au depărtat, iar Anton a început să vorbească foarte repede. Asta face întotdeauna când se simte vinovat.

Asta putea însemna orice, întrerupse Angus cu vocea lui avocăţească. Nu e neapărat o vinovăţie.

— Dar n-a negat când l-am acuzat. A zis că sunt o pisicuţă bănuitoare care nu merită…

— Ce nu merită? întrebă Esther cu blândeţe.

— Nu ştiu. Nu l-am lăsat să termine. Iar el a strigat nişte lucruri îngrozitoare la mine şi a plecat. Se ducea înapoi la Ida. Ştiu asta. Aşa că am luat primul avion spre Londra. Şi am venit aici. Am crezut că am să-l găsesc pe Iain.

— Iain petrece Crăciunul la Londra, spuse Esther.

— Ah! Joan suspină şi scoase o batistă din mânecă.

— Unde-i Anton acum?

— La Paris. E la Paris. Cu Ida.

— Gunoiul! mormăi Jade.

— Nu e un gunoi, obiectă Joan.

Angus tuşi, se uită la ceas şi se ridică.

— E timpul să plecăm, zise el.

— Nu fi caraghios, Angus. N-o pot lăsa aşa pe Joan.

— Sunt bine, spuse Joan. Nu trebuie să vă îngrijoraţi

de mine.

Se uită la Phaedra, apoi la Jade.

— E-n regulă dacă mă duc să mă bag în pat? întrebă ea.

„Bine, se gândi Phaedra. Ce-i mai rău a trecut.”

Joan avusese întotdeauna capacitatea de a se ghemui ca o pisică şi de a dormi când nefericirile lumii ei deveneau insuportabile.

— Camera ta e gata pentru tine, zise Phaedra. Nu-i aşa, Jade?

— Cred că da.

Jade sări de parcă era dornică să scape de prezenţa lui Joan.

— Mă duc doar să controlez, ca să mă asigur. Doamnă Pendenning, dumneata şi domnul Cooper nu trebuie să plecaţi. Am să fac ceaiul într-un minut.

La menţionarea ceaiului, Angus se aşeză din nou.

Mai trecu o oră până când el şi Esther plecară, în sfârşit. Se lăsase deja noaptea şi zăpada era groasă de vreo trei centimetri.

Phaedra se duse sus să vadă de Joan şi o găsi adormită, îmbrăcată pe pat. Clătinând din cap, ea luă o pătură din bufetul cu rufe, o acoperi pe prietena ei şi coborî din nou să vadă ce face Jade.

Când ajunse în hol, auzi un zgomot de paşi la uşă.

Ce naiba?…? Un nou vizitator neaşteptat? Cine putea fi afară la ora asta? Duse o mână la gură când o cheie se auzi în broască. Apoi, înainte ca ea să se poată mişca, uşa se deschise larg şi Iain intră, însoţit de un vârtej de fulgi de zăpadă.

În spatele ei, podoabele bradului tremurară şi

scoaseră un clinchet în curentul de aer.

Capitolul 13

— Iain!

Phaedrei i se tulbură vederea. Încercând să se liniştească, se apucă de o creangă a pomului de Crăciun. Era moale, nu înţepa. O strânse mai tare când Iain, cu părul lui negru acoperit de zăpadă, îşi scoase paltonul, îl puse pe mână şi veni spre ea. Pantofii lui lăsau urme ude pe podeaua lustruită.

— Să nu-mi spui că te surprinde că mă vezi? Trebuia să fi ştiut că am să vin.

— De ce? Mama mi-a spus că-ţi petreci Crăciunul la Londra cu prietenii.

El stătea prea aproape şi mirosea a zăpadă proaspătă.

— Aşa era prevăzut. Până a telefonat Anton. M-a prins tocmai când plecam

— A, e încă la Paris?

— Din câte ştiu eu, da. Suna cam în panică. Nu cred că şi-a dat seama că, atunci când are o problemă, nu încape îndoială că sora mea ajunge aici, în ciuda dispreţului ei pentru casa de la ţară.

— A venit aici doar pentru că a crezut că te găseşte pe tine.

— Ah! Nu-mi pot imagina de ce. N-am mai petrecut Crăciunul la Cly an Cleth de ani de zile.

— Poate a crezut că lucrurile se vor schimba acum, când tatăl tău nu mai este. L-ai spus lui Anton că e în

regulă?

Dar de ce stătea ea oare acolo încercând să pretindă că aceasta era o conversaţie obişnuită, când bărbatul pe care-l iubea nu însemna pentru el mai mult decât o cunoştinţă oarecare. Sau ca o pereche de pantofi folositori. Phaedra îşi muşcă buza şi simţi un gust sărat.

Privirea lui Iain nu se întâlnea cu a ei.

— Da, ştie. L-am sunat imediat după ce am vorbit cu tine. O să vină mâine s-o ia.

Îşi trecu o mână prin păr, căci zăpada începu să se topească.

— Phaedra, de ce chinui tu copacul ăla?

— Nu mi-am dat seama. Ai ajuns aici uimitor de repede.

Eliberă fără voie ramura şi mirosi aroma slabă de pe piele.

— Nu era prea mare circulaţie pe şosea. Unde-i sora mea?

— Sus. Doarme.

Răspunsul Phaedrei era la fel de abrupt ca şi întrebarea. Trebuia să fie. Ca de obicei, tot ce dorea ea să facă era să-i cadă în braţe.

Iain ridică ochii spre tavan.

— Trebuia să ştiu. Vrei să-mi spui că am condus tot drumul până aici ca să o împiedic să sară de pe stâncă înainte să vină Anton mâine s-o arunce el, şi tot timpul ăsta ea era în pat, dormind ca să-i treacă nevricalele?

— Ţi-am zis că o să avem grijă de ea. Şi nu erau doar nevricale.

— Sincer să fiu nu-mi pasă ce erau. Îmi vine să o trezesc ca să-i dau un motiv real ca să se isterizeze.

Iain se întoarse pe jumătate spre scară.

— Peste cadavrul meu! Ar trebui să fii bucuros că a adormit.

Phaedra se puse drept în faţa lui.

Iain se uită la ea un moment, apoi îi arătă un zâmbet strâmb şi clătină din cap.

— Ai dreptate, desigur. Pot lăsa treaba asta în seama lui Anton. Cum se simţea? înainte să adoarmă?

Phaedra observă că din paltonul lui începuse să picure pe podea. Pe unde se atingea de el, puloverul şi pantalonii ei de lână se udaseră.

— Dă-mi ăsta mie, am să-l agăţ, spuse ea întinzând mâna.

— Am întrebat cum se simţea Joan.

— E necăjită, bineînţeles. Şi furioasă pe Anton. Dar o să fie bine, mâine dimineaţă. Acum… îmi dai paltonul ăsta? E ud.

Iain îi dădu paltonul cu surprinzătoare supunere iar ea se grăbi să se ducă să-l agaţe în cuier, bucuroasă de orice scuză ca să se depărteze de proprietarul paltonului. Să fie în apropierea lui, fără să-l poată atinge, era o tortură pe care o putea suporta doar în doze mici.

Ea agăţă paltonul îmbibat pe un umeraş, iar mirosul de lână umedă se amestecă în mintea ei cu mirosul de loţiune după ras pe care o folosea întotdeauna Iain.

Cu un geamăt slab, ea înconjură haina cu braţele şi îşi îngropă faţa în cutele ei. Iain o găsi acolo când veni să vadă de ce durează atât de mult.

— Phaedra?

Atingerea mâinii lui pe umăr, o readucere aminte a

fericirii obţinute şi acum pierdute, rupse cicatricea foarte subţire care se formase în ultimele săptămâni, în procesul lent de vindecare a inimii ei.

Cu un suspin, ea strânse mai tare paltonul ud şi se agăţă de el, singura ei speranţă de supravieţuire pe o mare a dorinţelor ei frustrate.

— Phaedra! Pentru Dumnezeu…

Mâinile mari ale lui Iain se închiseră peste ale ei, o desprinseră de stofa lipicioasă, udă. Apoi, ea fu cuprinsă în braţele lui, cu obrazul în lâna moale, albastră a puloverului lui. Prin acesta, putea simte bătăile regulate ale inimii lui.

Rămăseseră aşa câtva timp, iar Iain îi murmura încurajări şi îi masa cu blândeţe gâtul şi spatele. Dar când, în sfârşit, ea avu curajul să-şi înalţe capul, nu văzu pe faţa lui nimic care să-i dea speranţă.

Ce făcea ea oare? Era nebună, îi permitea lui Iain s-o ţină, s-o mângâie, să-şi creeze iluzia că ea avea importanţă pentru el?

— Îmi pare rău, spuse ea desprinzându-se din îmbrăţişarea lui. Nu ştiu ce-i cu mine. Ar trebui să fiu veselă de sărbătoarea Crăciunului…

— Nu eşti?

Nu se aşteptase la aşa ceva.

— Nu. După părerea mea, starea de spirit de Crăciun e un mit folosit de cei care fac publicitate şi de magazine. Şi eu ştiu bine asta. Jumătate din veniturile Trebanian vin din sezonul Crăciunului.

Îi zâmbi strâmb, iar ea ştia că îl costă un efort. Apoi continuă:

— De obicei, sunt epuizat şi prost dispus cu luni

înaintea sosirii acestei zile.

— Cu asemenea atitudine, aş zice că prietenii tăi sunt norocoşi că nu eşti prin preajma lor.

Reuşi să-şi menţină tonul indiferent.

— Bănuiesc că şi ei vor gândi la fel. Jacki şi cu mine am fost colegi de şcoală, dar acum el are o soţie, rude, două creaturi păroase despre care mă asigură că sunt copiii lui, şi o pisică. O casă plină, de fapt. Aşa că n-or să-mi simtă lipsa. Poate doar pisica o s-o facă. Ne înţelegeam destul de bine.

„Vă asemănaţi, se gândi Phaedra. Oricum ţi s-ar simţi lipsa dacă ai fi în casa mea plină." Dar spuse:

— Presupun că n-ai mâncat.

— Am luat un sandviş pe drum.

— Este curcan rece, spuse, bucuroasă să aibă ceva practic de făcut. Am să-ţi pregătesc nişte cartofi proaspeţi şi… oh.

Se opri când faţa speriată a lui Jade apăru în uşă.

— Phaedra! Ce…? Ah! Iartă-mă! N-am văzut că ai companie.

Se uită de la Phaedra la Iain şi înapoi.

— Nu are companie. Sunt doar eu.

— Nu e nimeni în bibliotecă. E mult mai intim. Nu sunt nici ghete sau haine ude, îl asigură Jade.

Phaedra nu era pentru prima oară bucuroasă că nu roşeşte.

— Mulţumesc, dar Iain n-a mâncat şi era gata să facă un raid prin frigiderul nostru.

— Serveşte-te. Lloyd şi cu mine suntem gata de culcare.

— Crăciun fericit! spuse Phaedra când prietena ei

începu să se retragă în hol. Şi mulţumesc, a fost o zi plăcută.

— Da, fu de acord Jade. A fost fain.

— Prietena ta are un fel colorat de a se exprima, remarcă Iain, în timp ce Phaedra o luă spre bucătărie.

— Mm! Da. Dar e drăguţă, totuşi. Mă bucur că ai zis că pot să mai rămân.

— Ce posibilitate de alegere am?

Iain vorbi cu genul de voce care o făcea pe Phaedra să-şi dorească să-şi fi ţinut gura.

— Nu e mare lucru, zise ea repede, scoţând din frigider platoul cu curcan. Dacă vrei picior, nu există aşa ceva.

— Nu contează. Mănânc ce-mi pui în faţă.

Asta era ceva ce-i plăcuse întotdeauna la Iain. Avea o poftă de mâncare sănătoasă, nu era mofturos la mâncare şi nu punea niciodată în greutate.

Astăzi nu era o excepţie, Mâncă farfuria plină cu rămăşiţe, fără comentarii, în timp ce ea şedea în faţa lui cu un pahar de vin roşu. Fusese o zi lungă, obositoare emoţional, iar acum, aproape prea epuizată ca să simtă, era bucuroasă să stea liniştită şi să-l privească mâncând.

Era un mod la fel de bun ca oricare altul ca să încheie primul ei de Crăciun fără Charles la Cly an Cleth.

Se întreba dacă Iain simţea lipsa tatălui lui, care spunea totdeauna „aiureli”, dacă cineva făcea greşeala să-i dorească un Crăciun fericit.

Phaedra care primea încântată numeroase daruri generoase de la Moş Crăciun, gândise în particular că Charles era cel ce i le oferise.

— Trebuie să fii obosit, îi spuse ea lui Iain când acesta termina. Mă duc să mă asigur că odaia ta e pregătită…

— Nu! zise el prinzând-o de mână când trecu pe lângă el. Ai făcut destul. Sunt în stare să mă îngrijesc singur.

Phaedra se uită în jos la mâna strânsă în jurul degetelor ei, rapid şi devastator. Putea ea oare, trebuia oare să-i spună că nu era nevoie ca el să doarmă singur în noaptea asta? Se uită în sus cu speranţă, dar întunecimea din ochii lui o făcu să ezite.

Iain întoarse capul şi îi lăsă mâna, de parcă ar fi fost un chibrit aprins. Totuşi, ea nu se putea descotorosi de ideea că, dacă l-ar fi chemat în patul ei, el ar fi venit.

Dar nu-l chemă.

— Noapte bună, Iain. Sper să dormi bine.

— Noapte bună, răspunse el.

Vocea lui întunecată îi aminti de bărbatul care stătea singur pe stânci în ziua înmormântării tatălui său şi ea voia să-l aline, să-i spună că timpul va învinge într-o bună zi demonul care îl roade. Dar nu era sigură că credea acest lucru.

În cele din urmă, îl lăsă singur la masă, cu vin, o mandarină şi o pălărioară de Crăciun. Când ajunse la baza scării, auzi că desfăcuse pălărioara.

A doua zi dimineaţă, îl găsi pe Iain aşezat la masă în aceeaşi poziţie, îmbrăcat la fel dar fără vin.

— Să nu-mi spui că nu te-ai culcat! exclamă ea sprijinindu-se de uşă.

— În regulă, n-am să-ţi spun, se răsti el. N-am putut să dorm, aşa că m-am sculat.

— Cu fundul în sus, după cum se vede.

— Ai grijă ce vorbeşti, altfel n-o să te las să bei din asta.

Făcu semn spre o carafă cu cafea aburindă de pe masa de gătit.

— Ai făcut cafea? spuse Phaedra inspirând aprobator.

— Vezi vreo zână ascunzându-se sub masă? Sigur că eu am făcut-o. Sunt singurul care m-am trezit.

— Cerul fie lăudat! Miroase oare a cafea? se auzi o voce plină de speranţă de pe coridor.

Iain, care învârtea zahărul într-o cană goală, înălţă capul şi zise:

— Ah. Se trezeşte Frumoasa Adormită. Şi nu, nu e cafea, e o afurisită de grădină cu flori. Ce naiba de parfum ai de data asta?

— Iain! exclamă Joan, trecând pe lângă Phaedra şi aruncându-se în braţele fratelui ei. Ah, Iain, credeam că eşti la Londra.

— Încep să cred că ar fi trebuit să fiu.

Iain luă braţele surorii lui de pe gât, o sărută pe obraz şi o aşeză, nu prea blând pe cel mai apropiat scaun.

— Despre ce dracu' e vorba, Joan? Nefericitul tău soţ era aproape scos din minţi de îngrijorare până l-am sunat şi i-am spus că eşti aici.

— El îşi ieşise din minţi? Cum crezi că eram eu când l-am prins făcându-i ochi dulci lui Byrd?

Joan lovi cu palmele în masă, făcând ceaşca lui Iain să tresalte veselă în farfurioară.

Iain nu fu impresionat.

— Greşeşti. Îi cerea Idei sfatul despre ce cadou potrivit să-ţi ia pentru aniversarea ta. Dar, ca de obicei, ai tras concluzii proaste.

— Ce? Nu se poate.

Iain ridică un braţ şi duse teatral dosul mâinii la frunte. Când fratele ei se uită la ea fără niciun comentariu, ea întrebă:

— De unde ştii? Vorbeau în şoaptă.

— Bineînţeles că vorbeau în şoaptă. Trebuia să fie o surpriză. Iar când Anton a vrut să-ţi explice, tu n-ai vrut să asculţi. A zis că ai plecat într-o asemenea stare că se temea că o să-ţi faci vreun rău.

Iain parcă vorbea cu un copil prostuţ.

— Credea că am să mă arunc sub metrou?

Phaedra se gândi că avea destulă cofeină în ea.

— Cam aşa ceva, spuse Iain. Şi nu fi aşa de al naibii de încântată de tine. Ne-ai produs tuturor o groază de necazuri.

Joan avu bunul simţ să arate jenată.

— N-am avut intenţia.

— Nu, niciodată n-ai intenţia. Anton o să fie aici după-amiază, să te ia. În locul lui, eu nu ţi-aş da niciun cadou.

Joan ridică din umeri.

— Nu fi aşa de rău. Anton o să mă ierte. Întotdeauna mă iartă.

— Vrei să spui că aşa ceva se întâmplă cu regularitate? Aminteşte-mi să nu mă însor.

— Ha! Cine te-ar lua pe tine? murmură Joan.

Phaedra, care stătea cu spatele spre ei, turnând cafea, se gândi: „Eu te-aş lua imediat”, şi îşi arse degetele pe metalul fierbinte.

— Au, murmură ea, încercând să nu atragă atenţia asupra neîndemânării ei.

Dar Iain era deja în picioare.

— Nu încerca să te prăjeşti pe tine, spuse el. Pâinea prăjită e suficientă.

Phaedra încă încerca să găsească un răspuns destul de deştept, când el veni şi dădu drumul la apă..

El se uita cum apa rece se scurgea din chiuvetă, în timp ce el îi ţinea mâna sub jet. N-o mai durea acum. Simţea doar un fel de amorţeală a minţit. La început, nu fu sigură care era cauza. Apoi, îşi dădu seama că îl auzea pe Iain repetând ceea ce ştia deja, că nu plănuia să se căsătorească din nou.

La naiba! Asta nu trebuie permis să se întâmple. Ea nu putea, nu trebuia să-şi permită să treacă prin iadul de a învăţa să trăiască fără el, de fiecare dată când o criză neaşteptată îi aducea în acelaşi loc.

— E-n regulă acum, spuse ea, trăgându-şi mâna şi îndreptându-se spre uşă. Mulţumesc.

— Pentru puţin. Pot să te întreb unde te duci?

— Afară, să iau puţin aer.

— N-ai băut cafeaua. N-ai mâncat micul dejun.

— Ah. Am să mănânc mai târziu.

Phaedra se grăbi să iasă din bucătărie, îşi dădu vag seama de faţa lui Iain, dură, cu maxilarul pătrat, de parcă încerca să se reţină să-i spună ce să facă.

Ninsoarea se oprise în cursul nopţii, iar când Phaedra ieşi, razele reci ale soarelui erau deja sus şi dansau pe covorul alb. Nu fusese multă circulaţie, iar pe laturile şoselei erau doar două dungi cenuşii. Îşi făcea cu*greu drum spre oraş, cizmele scârţâind pe suprafaţa îngheţată în timp ce mergea.

Ea trecu de apartamentul mamei ei, trecu de *Câinele*

pătat unde Letty îi făcu semne din uşă şi nu se opri până ajunse în portul adăpostit al oraşului. Acolo, sprijinindu-se de zidul de pe malul mării, inspiră mirosul familiar de petrol şi sare şi urmări pescăruşii care căutau de mâncare printre stânci. Erau lacomi, apucau ce voiau şi nu se gândeau să împartă cu vecinii. Dar îi plăcea să-i privească. Uneori, dacă vrei să împărţi cu cineva ceea ce ai, creezi mai multe probleme decât merită.

În cele din urmă, când frigul începu să-i pătrundă prin palton, Phaedra refăcu drumul în sus, spre apartamentul mamei ei. Când ajunse acolo, zăpada picura deja de pe streşini. Dacă se va face mai frig, până dimineaţă se vor forma ţurţuri.

Esther se bucurase de ţigara ei de la mijlocul zilei. Phaedra o mirosi din momentul în care intră pe uşă. Dar nu spuse nimic, pentru că mama ei era puţin fără suflu, probabil pentru că alergase să deschidă fereastra.

Esther se uită la ea şi zise:

— S-a întors Iain?

Phaedra râse pentru prima oară în ziua aceea.

— Ah, mamă! E chiar atât de vizibil?

— Mi-e teamă că da. Să presupun că asta înseamnă că nu s-a schimbat nimic?

— Nu. Am crezut că s-a schimbat până când l-am văzut din nou.

Esther oftă.

— Ştiu. Asta-i problema cu cei din familia Trebanian. Hai să mănânci prânzul.

Era jumătatea după-amiezei când Phaedra se întoarse de-a lungul stâncii, la Cly an Cleth.

În absenţa ei, sosise Anton să-şi ia soţia. În timp ce mergea pe alee, Phaedra îi văzu spatele ieşind din portbagajul unei maşini necunoscute. Joan, radioasă, stătea pe trepte şi îl urmărea cum încarcă valizele lor.

— A telefonat Peter, strigă ea. Tocmai l-ai pierdut.

— Bine, răspunse Phaedra.

Joan râse.

— L-ai pierdut şi pe Iain. S-a întors la Londra. Dar era într-o stare de spirit neagră, aşa că n-ai pierdut mare lucru, crede-mă.

Phaedra credea, dar nu-şi putu împiedica inima să nu simtă. Reuşi să-i zâmbească prietenei ei, dar nu se putu gândi ce să spună.

Joan, uitându-se drăgălaş la spatele musculos al soţului ei, întrebă:

— Tu şi Iain v-aţi certat?

— Nu.

— Am înţeles. Ai vrut să pleci de lângă el. Cunosc sentimentul ăsta. Cum a primit faptul că i-ai dat casa?

— Nu prea bine.

Joan zâmbi şireată.

— Noi, familia Trebanian, trebuie să fim o mare încercare pentru tine. Tu eşti întotdeauna atât de raţională! Dar Iain şi cu mine ne ieşim din pepeni pentru o nimica toată.

Phaedra nu considera că era raţională. Nici nu credea că problema casei numită Chy an Cleth era un nimic. Dar ştia ce voia să spună Joan. Sora lui Iain nu era ceea ce s-ar numi o persoană pe care te puteai baza, dar nu era proastă. Ea ştia exact ce voia şi cum să obţină acel ceva.

De parcă îi dădea replica, Anton se îndreptă, veni la soţia lui şi o sărută uşor.

— E timpul să plecăm, micuţo, spuse el când termină. Trebuie să fiu la Paris mâine dimineaţă.

— Dar nu i-ai spus „Bună” Phaedrei.

— Bună, Phaedra. Anton se înclină cu politeţea de modă veche ce-i era caracteristică. Sunt bucuros să te întâlnesc din nou.

— Dar acum, tu şi Joan trebuie să plecaţi, spuse Phaedra, uşurându-i situaţia.

— Din păcate, da.

Îi făcu o plecăciune şi mai complicată, iar Joan spuse:

— Scoate-ţi nasul din zăpadă, Anton. Pe Phaedra n-o impresionează.

— Sunt foarte impresionată, o contrazise ea. Vorbesc cu unul care nu-şi poate atinge măcar degetele de la picioare.

Joan clătină din cap şi zise că nu o crede. Câteva minute mai târziu, când Phaedra le făcea amândurora semne de rămas-bun, îşi aminti ce spusese Joan despre cei din familia Trebanian. Da, într-adevăr, erau o încercare pentru cei care îi iubeau. Dar viaţa fără ei era o perspectivă şi mai întunecată.

Îşi frecă ochii cu pumnul, îşi scutură zăpada de pe picioare şi intră în casa care, brusc, devenise tăcută.

Şcoala se terminase pe ziua aceea. Phaedra se pieptăna în faţa unei mici oglinzi sprijinite de bufetul ei funcţional, cu sertare, când se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă ea, inutil după cum văzu, pentru că uşa se deschisese deja şi intră Jennifer Reilly.

— Bună, Jennifer. Ce s-a mai întâmplat acum? Sper că

nu oase rupte, nu-i aşa?

— Nu, domnişoară Pendenning. Domnişoara Carter m-a trimis să vă spun că aveţi un vizitator.

— Un vizitator?

Phaedra lăsă jos pieptănul. Nu avea vizitatori niciodată. Nimeni dintre angajaţi nu avea. Doar domnişoara Carter avea o cameră de zi particulară, potrivită pentru oaspeţi.

Ceilalţi se duceau în oraş când voiau să se întâlnească cu familia sau cu prietenii şi, de obicei, luau un ceai cu pâine prăjită la hotelul *Old Mill* sau prăjituri la cafeneaua *Blue Bell.*

Phaedra se uită la ceasul deşteptător, digital, de lângă patul ei de şcoală. Patru şi un sfert, în ultima vineri din ianuarie. Cine putea să fie acum? Cu siguranţă că nu era mama ei…

— Unde e ea? Vreau să spun, unde i-a spus domnişoara Carter să aştepte? întrebă ea.

— Să aştepte?

Jennifer arăta că nu înţelege. Era o elevă silitoare, dar în privinţa minţii…

— Vizitatoarea, explică Phaedra cu răbdare.

— Ah. Nu e o ea. E un el, spuse Jennifer cu ochi plini de curiozitate.

Phaedra se uită în oglindă să studieze o posibilă pată pe nas.

— Vrei să spui că vizitatorul meu e un bărbat?

— Da. Unul tânăr. El… arată bine. Vai! Scuzaţi-mă, domnişoară Pendenning, n-am vrut să…

— E-n regulă, Jennifer. Unde ai zis că este el?

— N-am spus, dar domnişoara Carter m-a trimis să-l

duc în camera profesorilor.

— Da, desigur. Mulţumesc. Vrei să-i spui atunci că am să cobor într-un minut?

— S-a făcut, domnişoară Pendenning.

Jennifer se răsuci, se lovi de marginea uşii şi porni şchiopătând în direcţia scării.

Phaedra îşi prinse părul repede, îşi netezi fusta bleumarin şi se grăbi după ea.

Un bărbat tânăr, drăguţ o aşteaptă pe ea? Să fie Iain? Nu prea credea, dar cine altul putea fi? Şi ce căuta aici? S-a întâmplat oare ceva rău acasă…

Când ajunse în camera profesorilor, inima ei bătea ca o orchestră de rock formată dintr-o singură femeie. Dar nu era sigură, dacă nervozitatea ei se datora gândului că-l va vedea din nou pe Iain sau posibilităţii de a se fi întâmplat ceva rău acasă.

În cele din urmă, nu avu importanţă pentru că nu era Iain cel care bea ceai pe un fotoliu îngust, roz, aşezat între doamna Henriette Duschesne, de la catedra de franceză şi Barbara Bingley-Smith de la catedra de ştiinţe domestice.

Era Peter Sharkey.

Inima Phaedrei reveni la bătăile normale. Peter Sharkey! Măcar, nu puteau fi veşti rele, decât în sensul că Peter era totdeauna o veste rea prin el însuși.

— Peter!

Spuse numele lui încet, de parcă citea o listă. Peter puse jos ceaşca, zâmbindu-i larg.

— Phaedra, draga mea. Arăţi superb.

Barbara Bingley-Smith chicoti din nou. Phaedra n-o putea învinovăţi. Într-o fustă albastră, severă, cu o bluză

albă şi o jachetă fără formă, ştia că nu era mai superbă decât o varză obişnuită.

— Mulţumesc, zise ea cu un ton de gheaţă. Ce cauţi aici, Peter?

— Am venit să te iau de la toate astea.

Făcu un gest spre colecţia de fotolii rigide împinse lângă pereţi spre masa de nuc zgâriată, aşezată în mijlocul podelei şi spre colecţia de reproduceri care,după părerea domnişoarei Carter, adăugau exact „ce-i lipsea” camerei. Ce-i lipsea? Phaedra nu îndrăznise niciodată să întrebe.

Henriette Duschesne începu şi ea să chicotească.

— Nu fi ridicol, Peter. Ai vreun motiv să te afli aici? spuse Phaedra cu glas de profesoară.

Peter, văzând din ce direcţie bătea vântul, deveni om de afaceri.

— Da, bineînțeles că da. Speram să discutăm la o cină.

— Sunt de serviciu la cină.

El scoase un zâmbet deosebit de mieros. Când acesta nu avu niciun rezultat, spuse:

— Atunci, la ceai. Am venit de la Porthkelly doar ca să te văd pe tine.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

— Ah, du-te, Phaedra, o îndemnă Barbara BingleySmith. Dă-i o șansă sărmanului bărbat.

— Barbara are dreptate. Nu e amabil să spui nu, fu de acord Henriette. Trebuie să asculţi ce are de spus bărbatul ăsta.

Ea puse picior peste picior, arătând o lungime elegantă de coapsă în ciorapi de nylon.

Peter își linse buzele.

La naiba cu amândouă, se gândi Phaedra. Nu erau prietenele ei, dar nu avea dorinţa specială de a părea nepoliticoasă. Iar dacă îl refuza categoric pe Peter, povestea cu înflorituri va circula până mâine în toată şcoala. Oricum va fi, dar plecarea obişnuită cu un bărbat din oraşul ei natal va fi mai puţin o temă de bârfă decât o scenă în camera profesorilor. Iar Peter îşi va folosi repertoriul lui de cuceritor, în efortul de a o face să-şi schimbe părerea.

— În regulă, spuse ea. O să iau ceaiul cu tine. Aşteaptă doar să mă duc sus să-mi iau paltonul.

Trebuia să fie chiar atât de încântat? se întrebă ea când închise uşa şi-l văzu zâmbind.

Zece minute mai târziu, era aşezată în maşina argintie a lui Peter şi goneau pe şosea spre oraş. Era o zi urâtă. Nu ploua, dar era cenuşie şi cu ceaţă, iar ramurile golaşe ale copacilor nu ofereau încă promisiunea acelui Eden verde ce avea să vină odată cu primăvara.

După cum bănuia, Peter alese hotelul *Old Mill.* Era modern şi pretenţios şi orice urme ale vechii mori, după care îşi luase numele, dispăruseră de mult, fiind înlocuite cu fals panel de tec şi picturi murale de prost gust, reprezentând regiunea aşa cum fusese în anii trecuţi.

— Nu e rău pentru un oraş de modă veche ca ăsta, spuse Peter când se aşeză lângă o fereastră care dădea spre o mică grădină îngrădită, plină de stânci de ciment şi broaşte mici de plastic.

Phaedra nu răspunse. Nu-i venea în gând nimic.

După ce chelneriţa aduse ceai şi nişte prăjiturele lipicioase, Peter zise:

— Ei, nu-i mai bine aici decât în camera aceea mică a profesoarelor de la şcoală?

— E o schimbare, recunoscu Phaedra. În fond, Peter plătea ceaiul.

— Ştiam că o să-ţi placă.

Dacă se aştepta la alte laude generoase, nu avea să le capete.

Îi oferi o prăjitură. Ea o luă şi o puse pe farfuria ei.

— Ce afaceri?

Era mai bine să termine cât mai repede.

— În primul rând, Chy an Cleth.. Am înţeles că e închiriată.

Ştia perfect de bine că era închiriată. Porthkelly era un orăşel foarte mic.

— Da, răspunse ea.

El muşcă cu grijă din prăjitură, dar îi rămase puţin zahăr pe buza superioară.

— Mă gândeam că nu realizezi prea mare lucru din chirie.

— Nu. Nu vrem mult.

— *Noi?*

— Iain şi cu mine. Tehnic, amândoi suntem proprietarii casei. Cel puţin eu aşa cred.

E bine să facă imediat clar lucrul ăsta. Să oprească de la bun început alte încercări de a cumpăra Chy an Cleth.

— Ah. Dar dacă eu ţi-aş oferi o sumă potrivită şi tu ai lua-o, Iain ar putea fi convins să vândă partea lui. Nu crezi?

— Mă îndoiesc. Oricum, eu n-aş primi „o sumă potrivită”.

Peter îşi umezi buzele şi şterse zahărul.

— M-am gândit că ai să spui asta. Nu are importanţă. Nu a fost motivul real pentru care am venit să te văd.

Zâmbetul lui ar fi fost slugarnic, dacă nu ar fi devenit brusc libidinos.

Phaedra începu să mestece prăjitura. Nu-i era foame, dar trebuia să facă totuşi ceva ca să nu se gândească la felul cum se uita la ea.

— Atunci, care e motivul real?

Va trebui să afle, mai devreme sau mai târziu. Peter nu era tipul care să fie distras când şi-a propus ceva anume.

El se aplecă în faţă şi zise confidenţial:

— Ştii că am ţinut întotdeauna la tine, Phaedra, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea. Nu ştiu asta.

Ea făcu greşeala să lase prăjitura, iar Peter se întinse imediat peste masă şi îi luă mâna.

— Nu ştii? zise el cu sinceritate. E adevărat, totuşi. Şi niciunul dintre noi nu întinereşte.

Phaedra îşi retrase degetele din strânsoarea lui.

— Poate că e aşa, dar nu văd…

— Aşteaptă. Problema e că m-am gândit mult la tine, în ultima vreme. E vreo şansă ca tu să te fi gândit la mine?

— Nu, în mod special, răspunse Phaedra.

— Ah! Sper că asta înseamnă că, pe neaşteptate, îţi apar câteodată în minte? întrebă el zâmbind mângâietor.

— Ca să fiu sinceră, nu. Aproape nu mă gândesc niciodată la tine.

Când urmărea o ţintă, Peter era tot atât de greu de oprit ca şi un tanc.

— Dar acum când suntem aici, împreună, te gândeşti. Nu-i aşa?

Phaedra se gândea de fapt că prăjitura era prea dulce şi că dacă Peter nu ajungea curând la problemă, ea va trebui să plece. Broasca aia mare, verde, din băltoaca ce trebuia să fie un lac, începuse să se uite urât la ea.

— Cred că e timpul să spui ce ai vrut să spui, zise ea candid.

— Da. Foarte bine.

Peter îşi sprijini bărbia cu degetele şi se aplecă peste masă, afişând în acelaşi timp un zâmbet pe care şi-l imagina fermecător.

— Tu şi cu mine, continuă el… e timpul să ne stabilim. Cum ţi-am zis, eu am ţinut întotdeauna la tine.

Phaedra se uită alb la el.

— Mulţumesc.

— Problema e… te cer în căsătorie, încheie el repede.

Phaedra se înecă cu ceaiul.

— Bineînţeles că nu aştept să-mi dai un răspuns imediat. Tot ce-ţi cer este să te gândeşti la asta. Ei? Ce spui?

— Nu!

— Ce? Palma lui grăsuţă se strânse în jurul degetelor ei.

— Nu! Am spus, nu.

— Cred că mă înţelegi greşit. Vreau doar să te gândeşti la asta, Phaedra, dragă. Ştiu că-i prea devreme…

Phaedra inspiră adânc şi reuşi să-şi elibereze degetele. După aceea, îşi ascunse ambele mâini sub faţa de masă galbenă. Cu coada ochiului, o văzu pe chelneriţa lor privindu-l cu gura căscată.

— Te înţeleg perfect, spuse ea. Dar nu vreau să mă mărit cu tine, Peter.

Lui îi căzu faţa şi, ca să îmblânzească lovitura, ea continuă:

— Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Şi nu cred că tu vrei să te căsătoreşti cu mine. Tu, de fapt, vrei Chy an Cleth, nu-i aşa?

Peter îşi puse mâinile pe masă.

— Nu, nu. Bineînţeles că nu. Desigur, e o proprietate frumoasă. Dar mai sunt şi altele, la fel de potrivite. Pe tine te vreau cel mai mult, draga mea Phaedra. Mi-am dat seama de asta de câtva timp.

Phaedra voi să spună din nou „Nu”, dar Peter o opri.

— Nu spune nimic. Te rog. Nu aştept un răspuns imediat. Poate peste o lună, două, o să simţi altfel. Vei fi în stare să iei o decizie mai bună.

Doamne, oare era serios? Era posibil.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, ca să-i evite răsuflarea. Nu era rău mirositoare, dar era lipicios de dulce. De parcă ar fi expirat o loţiune după ras, ieftină.

— Uite ce, spuse ea, n-o să simt altfel. Dar mă simt onorată că m-ai cerut.

Nu era onorată, dar nu făcea niciun rău dacă o spunea. Îi veni un gând.

— Treaba asta a venit atât de brusc! Nu mi-ai dat niciodată să înţeleg…

— Am încercat, la jumătatea semestrului, dacă îţi

aminteşti. Şi am telefonat de Crăciun, dar erai plecată. Mai bine, de fapt. Lumea vorbeşte. Mai bine să lăsăm un interval decent între două căsătorii. Bârfa e rea pentru afaceri.

— A, înţeleg.

Phaedra se simţea uşurată că el încă mai punea afacerile înaintea sentimentelor lui. Nu-i plăcea Peter, dar n-avea rost să-i provoace o durere iniţială. Totuși, când văzu că voia să-i ia din nou mâna, o puse repede din nou sub masă.

— E mai bine să plec, spuse ea. Trebuie să fiu la şcoală peste o jumătate de oră.

— Desigur. O să te gândeşti la ce ţi-am zis, nu-i aşa? pledă ei.

Sări să o ajute să se ridice de pe scaun, cu atâta galanterie că era gata s-o dărâme. Bărbatul ăsta nu acceptă un răspuns negativ. Nici nu auzise acel nu. De aceea probabil că avea succes în afaceri. Dar ea nu era o afacere. Mai ales afacerea lui Peter.

— Da, desigur. Am să mă gândesc. Dar nu va fi nicio deosebire.

Peter o luă de cot cu un zâmbet de proprietar şi se uită în jur să vadă dacă era cineva impresionat.

— Să aşteptăm şi să vedem. Nu sunt de lepădat, ştii asta.

— Sunt sigură că nu eşti, fu de acord Phaedra, cu jumătate de gură.

Ce folos? Cândva, între înmormântarea lui Charles şi ziua de azi, Peter Sharkey îşi pusese în cap să achiziţioneze o nouă proprietate. Din nefericire, de data asta, ea era proprietatea. Şi probabil că nu auzise

sfârşitul ultimului lui proiect.

Peter putea fi foarte insistent.

Când el o lăsă înapoi la şcoală, Phaedra avea o groaznică durere de cap.

Capitolul 14

Iain strânse o mână înmănuşată pe volanul maşinii *Porsche.* Dacă nenorocitul ăla cu camionul cu zaruri şi păpuşele la geamuri şi cu deviza „Cine ezită e un afurisit de prost” scrisă pe capotă, se mai juca încă o dată cu el, va simţi ce înseamnă asta.

Jocul acesta începuse de la Salisbury, iar Iain se săturase. El aprecia vopseaua şi cromul maşinii oricărui bărbat, dar nu în aşa măsură încât să permită unui idiot bărbos să-l încurce pe şosea. În plus, se săturase pentru o săptămână de idioţi bărboşi. Privirea lui feroce se adânci. Bărbile îi aminteau de Lloyd, iar Lloyd era o parte din motivul acestei călătorii neprogramate în Cornwall.

Cu o săptămână în urmă, într-un moment de absolută frustrare, îi telefonase Phaedrei să o întrebe de ce nu se atinsese de contul deschis la bancă pe numele ei.

— Pentru că nu l-am acceptat, a răspuns ea.

— Înţeleg. Nu crezi că prostia asta a durat destul timp?

— Da. De fapt, aşa cred.

Rece ca un castravete şi de două ori atât de înnebunitoare. Iain strânse din dinţi.

— Phaedra, vreau să clarificăm chestiunea asta cu casa. Curând. Şi definitiv.

— În cazul ăsta, răspunse ea dulce, mi-e teamă că o să trebuiască să o rezolvi singur, pentru că Lloyd mi-a telefonat adineauri să-mi spună că Jade s-a întors în Colorado. Tatăl ei a avut un atac de cord şi ambii părinţi sunt în vârstă şi bolnavi. Lloyd are de gând s-o urmeze, de îndată ce-şi lichidează treburile în Anglia. Deci, casa va fi goală, încheie ea, iar Iain ar fi dorit ca ea să fie mai la îndemână.

— Nu vreau să fie goală.

— Atunci, locuieşte tu acolo sau găseşte pe cineva să aibă grijă.

— Am să găsesc. Când pleacă Lloyd?

Phaedra nu ştiuse, aşa că telefonase el acasă, dar nu primise răspuns. Când încercă la Esther, ea îi spuse că Lloyd va petrece ultimele câteva săptămâni în Anglia, pe barca cu pânze a unui prieten.

— O să plece din casă înainte de Paşte, spuse ea. Ca să-ţi fie mai uşor să găseşti pe cineva.

A A

— Înţeleg. Dar Phaedra o să fie acolo, nu-i aşa? În vacanţă.

— Nu, n-o să fie. Tonul lui Esther era precis, nu dezvăluia nimic. Ea şi o altă profesoară duc un grup de fete în Franţa.

— Dar…

— O să fie aici câteva nopţi, înainte să reînceapă şcoala. Dacă asta te ajută…

Nu ajuta, Iain înjură, apoi se adună şi îşi ceru scuze. Pendy, binecuvântată fie-i inima, a râs doar.

— Chy an Cleth o să supravieţuiască bine până o să găseşti alţi îngrijitori, îl asigură ea. Dacă nu locuieşte nimeni acolo, o săptămână sau două, nu se întâmplă nimic. A supravieţuit bine peste două sute de ani.

„Asta era chestiunea”, se gândi Iain. Când cel cu camionul făcu o nouă fentă spre centrul şoselei. Acum două sute de ani, vandalismul, ca sport de sâmbătă seara nu atinsese proporţiile epidemice din ziua de azi. Şi nici în Cornwall nu mişunau turişti curioşi care credeau că orice casă veche, mare, pitorească, era proprietate publică.

Idiotul cu barbă deschise geamul şi strigă o obscenitate. De data asta, Iain, care fierbea deja, nici nu se gândi să-l ignore. Când camionul reveni la locul lui, el roti volanul la dreapta şi de data asta, idiotul fu nevoit să se dea la o parte.

Iain îi zări doar faţa când, cu scârţâit de frâne, evită pe puţin să depăşească linia de mijloc şi să se ciocnească de un *Volvo* care venea din direcţia opusă.

Acum nu mai era îndoială care era primul păcălit. Bărbatul era îngrozit.

Iain rânji cu răutate. Puţină spaimă nu-i făcea rău unui neisprăvit ca ăsta. Totuşi, când camionul rămase în urmă şi tensiunea lui scăzu la nivelul normal, îi trecu prin minte că şoferul maşinii *Volvo* ar putea să nu fie chiar atât de amuzat. Zâmbetul îi dispăru. Ce fel de nebun devenea el oare? Răspunsul matur la o provocare juvenilă ca aceasta, la care reacţionase exagerat, ar fi fost să tragă pe dreapta şi să-şi folosească telefonul celular ca să anunţe poliţia. Dar nu, fusese de la început într-o dispoziţie proastă, din cauza schimbării

planurilor de sfârşit de săptămână, care includeau o ziaristă drăguţă pe care voia s-o cunoască mai bine, şi în loc să se comporte înţelept, reacţionase ca un adolescent.

Se uită în oglinda retrovizoare şi observă că acel camion dispăruse din raza sa vizuală. Asta măcar era ceva.

— Eşti nebun, Trebanian, mormăi el. Un cretin de primă clasă. Şi ştii care-i cauza, nu-i aşa?

O femeie tânără, într-un *Volkswagen,* crezu că o înjură pe ea şi ridică două degete.

Iain râse şi începu să se simtă mai bine. Da, ştia cine era cauza proastei lui dispoziţii, la fel ca şi a călătoriei neplanificate în Cornwall. Nu Lloyd, ci Phaedra Pendenning. Nimic nu mersese bine de când vrăjitoarea aia a mării, cu ochi negri, reapăruse în viaţa lui. El nu pierduse niciodată o campanie publicitară despre care ştia că o avea în mână. Nu era un dezastru, dar aşa ceva nu se întâmpla în mod normal.

Phaedra… Iain se uită la şirul de flori care creşteau de-a lungul şoselei, la soare. Cel puţin, putea fi mulţumit că ea nu era la Porthkelly să se amestece iar în alegerea unor îngrijitori.

Şi totuşi, el nu fusese deloc mulţumit când ea dispăruse brusc. Fusese plictisit şi frustrat şi se întorsese în oraş în momentul în care Anton venise să se ocupe de Joan.

Încruntându-se, se uită la ceas. Era ora trei, într-o după-amiază caldă, de aprilie. Nu era niciun motiv să nu ajungă acolo înainte de lăsarea întunericului. Aşa încât, cu puţin noroc, s-ar putea să aibă la Paşte un îngrijitor

nou, de nădejde. Unul ales de ei, de data asta.

El îi plătise Phaedrei corect. Dacă ea refuză să vadă lucrurile în felul ăsta, asta era problema. El apăsă pe accelerator, o depăşi pe femeia în *Volkswagen* şi îi făcu semne cu mâna.

S-a întâmplat, ca un accident, chiar la ieşirea din Exeter, să-l facă să încetinească, dar era încă ziuă când ajunse la Porthkelly. Soarele tocmai începea să treacă de la galbenul strălucitor la portocaliul roşcat al apusurilor de soare din Cornwall, când el duse maşina *Porsche* în garaj, la Chy an Cleth.

Iain ieşi, se întinse şi merse în pas lent spre intrarea din faţă a casei.

Era acasă. Nu era alt loc în lume unde să aibă sentimentul că aparţine acelui loc. Totuşi, şi Londra era căminul lui, era de ani de zile, şi îi plăcea ritmul vieţii de oraş mare şi emoţia care îl cuprindea când încheia un contract sau când începea o nouă campanie. Poate că, pentru a fi întreg, avea nevoie de ce era mai bun în ambele lumi. Dar în fond, cine nu voia să fie şi cu slănina-n pod şi cu mămăliga unsă? Asta este caracteristic condiţiei umane.

Iain se scutură de un sentiment trecător de tristeţe şi inspiră adânc aerul curat, sărat, înainte de a răsuci cheia în broască şi a intra în hol. Făcu o pauză inspirând mirosul familiar, dar uşor, de cămin.

Nimic nu se schimbase.

Sau da? Stai puţin! îşi înălţă capul şi adulmecă aerul. Ceară cu miros de lămâie şi… sigur nu mirosea a fructe? Era prea devreme. Doar dacă… Se încruntă. Ce era zgomotul acela? Ascultă şi de la distanţă, auzi un uşor

murmur de voci. Lloyd? Mai era încă aici oare? După spusele lui Pendy, trebuia să fi plecat săptămâna trecută.

Un instinct ascuţit de ani în fruntea companiei îl opri pe Iain să-şi anunţe prezenţa. Încet, se mişcă prin hol, apoi pe coridor, spre bucătărie. Acolo nu era nimeni. Se întoarse pe acelaşi drum şi ascultă din nou.

Ah! Vocile veneau din sera care, la ultima lui vizită, era plină de stative şi de o colecţie de pietroaie fără formă, care erau destinate, după cum îl asigurase Phaedra, să devină capodopere ale sculpturii, după ce Lloyd avea să termine de reparat tot ce era de făcut prin casă.

De data asta, când se apropie de uşa deschisă a serei, văzu că acele capodopere dispăruseră. În locul lor, erau mesele şi fotoliile împletite care fuseseră acolo din vremea tatălui lui şi a bunicului său.

Auzi o voce de femeie care spunea: „Peter, nu pot."

Iain puse o mână pe perete şi se opri, stană de piatră, în pasaj.

Aşadar… Phaedra nu era în Franţa.

Ea stătea cu spatele la el, într-un fotoliu de nuiele, cu părul ei frumos căzut peste spătar.

Aplecat deasupra ei, cu mâinile pe braţul stâng al fotoliului, era Peter Sharkey.

— Bineînţeles că poţi, insistă Peter. E doar o problemă de a spune „Da". Nu ai pe altcineva, nu-i aşa?

După o pauză lungă, Phaedra zise:

— Nu.

— Atunci, care-i problema?

— Pur şi simplu nu vreau. Te rog, nu poţi să înţelegi?

Peter se mişcă brusc şi puse ambele mâini pe umerii ei. Acum, aproape că era direct cu faţa la Iain, dar el nu avea ochi decât pentru Phaedra.

Razele portocalii ale soarelui care apunea îi atingeau capul şi îi colorau părul.

Ca afurisitul de diavol care are grijă de focul iadului, Iain se uită urât şi își mută umărul la perete.

Nu încerca să se ascundă și era atât de absorbit de scena care avea loc sub ochii lui încât nici nu-i trecu prin minte că trăgea cu urechea. Nu că ar fi fost vreo deosebire. Tot ar fi ascultat. Mâinile lui se făcură pumn pe lângă blugi.

— Peter, te rog, o auzi pe Phaedra spunând. Ţi-am zis de data trecută că nu mă răzgândesc.

Data trecută? Care dată? Iain își dădu seama că scrâşnea din dinţi. Îi strânse bine.

— De unde știi că n-o să te răzgândești? întrebă Peter.

Puse mâinile pe braţele ei şi o ridică de pe fotoliu, iar Iain făcu o jumătate de pas înainte.

— Zău, Peter! Ce crezi că faci? întrebă Phaedra cu vocea de profesoară.

Asta era exact ce voia Iain să ştie. Instinctiv, se uită la ceas când pendula din salon bătu ora.

— Încerc să-ţi schimb părerea, răspunse Peter.

— Ei bine, n-o s-o faci cu forţa. Te rog să-ţi iei mâinile de pe braţele mele.

Iain simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Mai făcu o jumătate de pas înainte.

— Peter, repetă Phaedra. Am spus să-ţi iei mâinile de pe mine.

Iain se aplecă în stilul unui alergător.

— Într-un minut, zise Peter. Vreau să încerci mai întâi ceva.

— Să încerc?

Phaedra își ridică brațele ca să-l împingă. Dar el o strânse și mai mult, până ce Iain văzu că i s-au albit încheieturile degetelor.

— Nu te-am sărutat niciodată, nu-i așa, Phaedra? spuse Peter moale.

— Bineînțeles că nu. Nu suntem… Eu nu sunt… Peter, dă-mi drumul!

În loc s-o lase, Peter puse un braț în jurul taliei ei și o trase la pieptul lui, în timp ce ea se lupta. Phaedra se întoarse într-o parte și ridică genunchiul. Dar nu avu timp să-și nimerească ținta.

Marea de afară urla în urechile lui Iain când, fără să se gândească, fără să recunoască posibilitatea unui gând, se aruncă prin pasaj asupra lui Peter Sharkey.

Auzi sunetul stofei care se sfâșia, înainte ca Peter să cadă pe scândurile podelei, sub greutatea lui. Ridică un pumn îndreptându-l spre maxilarul celuilalt bărbat,așteptându-se la replică. Dar când coborî brațul, recunoscu exact la timp că fața de sub el se albise. Buzele cărnoase tremurau literalmente. Iar Iain simți mirosul rânced al fricii.

Lăsă brațul în jos și se rostogoli într-o parte. Lângă el, Peter scoase un geamăt de ușurare. Fără să-și ia ochii de la adversarul lui, Iain se ridică repede în picioare.

Un moment, fu orbit de strălucirea soarelui care apunea. Apoi, trupul de pe jos îi apăru din nou în raza vizuală și începu să se foiască.

— Ieşi! zise Iain. Ieşi. Şi să nu te mai întorci.

Muşchii gâtului lui Peter se mişcau vizibil în timp ce se ridica.

— Ieşi! repetă Iain. Doamne, bărbatul ăsta era un molâu. Mai moale decât pastele făinoase prea fierte.

Își îndoi braţul și își examină pumnul în mod deliberat.

Peter scoase un geamăt şi se ridică în patru labe.

— Nu… nu te îngrijora, gâfâi el ridicându-se. Plec. N-am… n-am ştiut că tu şi Phaedra sunteţi împreună. Nu e nevoie să…

Clipi când Iain făcu un pas ameninţător înainte.

— În regulă. În regulă. Îmi pare rău. Am zis că plec.

Iain îl urmări grăbindu-se prin pasaj, ca un nor de praf gonit de vânt. Zgomotul din urechile lui se potoli, iar bătăile inimii încetiniră treptat până la normal. Închise ochii, își roti mușchii umărului și se întoarse să se uite la Phaedra.

Nu era acolo, iar fotoliul în care stătuse era răsturnat într-o parte.

— Phaedra! strigă el. Unde eşti?

Niciun răspuns. Dar auzea apa curgând.

În timpul încăierării cu Sharkey, îi ieşise cămaşa din pantaloni. O băgă repede la loc, își îndreptă jacheta de piele și porni în căutarea femeii care îl făcuse să acţioneze ca un golan din curtea şcolii, pentru prima oară de… din timpul şcolii.

Phaedra stătea la chiuveta din bucătărie, dându-şi cu apă pe faţă şi pe bluză. Auzi paşii lui Iain în coridor şi se întoarse cu faţa spre el, când trecu pragul îmbrăcat în blugii negri, cizme negre şi geacă neagră de piele.

Astăzi nu era directorul civilizat. Mai curând Prinţul Negru care îşi cere răsplata pentru că a scăpat-o pe blonda Joan de avansurile nepotrivite ale unui cavaler.

Ea duse o mână la gură ca să-şi ascundă zâmbetul fără voie. Nici în cea mai groaznică armură, ea nu-l putea vedea pe Peter Sharkey în chip de cavaler.

— Ce-i aşa al naibii de nostim? mormăi Iain.

Phaedra nu mai voi să zâmbească. Prinţul Negru o iubise probabil pe fata blondă din Kent. Iain n-o iubea pe ea.

— Nimic, spuse ea. Ce faci aici, Iain?

— Asta trebuie să întreb eu. Ce faci aici? Trebuia să fii în Franţa, nu să te lupţi cu acest mic broscoi, Sharkey.

— Călătoria a fost anulată. Jennifer Reilly a făcut varicelă şi a început o epidemie.

— Hm. Asta nu explică prezenţa lui Sharkey.

— Trebuie să-ţi dau explicaţii despre el? Doar noi doi nu suntem împreună.

Iain, care stătuse în uşă, înaintă în bucătărie, apropiindu-se de ea, dincolo de masă.

— Da, trebuie.

— De ce?

— Pentru că vreau o explicaţie, de aceea. Tu ştiai cum e el. De ce l-ai lăsat să între?

— N-am mai discutat asta o dată?

Phaedra rezistă tentaţiei să răspundă agresivităţii lui.

— Întrucât ai refuzat să primeşti în dar Chy an Cleth, este treaba mea pe cine vreau să las să între. Şi, apropo, pe tine cine te-a invitat?

Ştia că întrebarea era ilogică, dar la naiba, în ciuda amestecului lui dur, i-o făcea din nou. Tocmai când

crezuse că nu se mai gândea la el. Câteva secunde, acolo, când intrase în seră ca Superman, ea fusese destul de proastă să creadă că el se răzgândise. În plus, nu trebuia să arate atât de al naibii de sexy.

— N-am nevoie de invitaţie, îţi aminteşti? Ar trebui să fii mulţumită că am apărut.

Iain se aplecă spre ea cu gura dură, cu maxilarul agresiv.

— De ce ar trebui să fiu mulţumită?

Şi de ce în răstimp de câteva secunde Iain o putea transforma din calma, înţeleapta domnişoară Pendenning, într-o viperă care ţipă şi se gândeşte la crimă?

— Pentru că broscoiul te brusca, de asta. Ai spus-o tu, te-am auzit.

— Şi ce? M-aş fi putut descurca şi fără ajutorul tău. Şi oricum, ce-ţi pasă ţie? Peter măcar vrea să se însoare cu mine.

Ea se lăsă pe marginea chiuvetei, urmărindu-l cu un sentiment de deconectare, de parcă urmărea o piesă în care ea nu avea rol. Iain, spre confuzia ei, puse pumnii pe masă şi îşi înclină capul. Se ruga sau se pregătea să atace?

Ea îşi fixă privirea pe strălucirea neagră albăstruie a părului lui şi aşteptă ce va urma.

Robinetul din spatele ei picura continuu. a îl închise, dar frigiderul începu să bâzâie. Pendula bătu din nou şi o scândură scârţâi undeva, la etaj. Afară, marea bătea ritmul ei necontenit, izbindu-se de stânci, iar un animal mic, de noapte, ţipă de spaimă.

Atmosfera era atât de încordată încât Phaedra ajunse

aproape de punctul de a ţipa, când Iain îşi înălţă capul să vorbească.

— Ai dreptate, spuse. Bineînţeles că nu-mi pasă. Se pare că obiceiurile vechi mor greu.

Phaedra aprobă din cap. Se simţea de parcă el îi luase inima şi o storsese. Dar înţelese ce voia el să spună. Vorbea de obiceiul lui de a o salva. În fond, el făcuse asta încă dinainte de a-şi putea ea aminti.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu el? întrebă el.

— Tu ce crezi?

Phaedra duse braţele la piept apărându-se instinctiv.

Iain nu se grăbi să răspundă.

— Judecând după scena la care am fost martor, aş zice că nu.

— Ai nimerit din plin.

— Atunci, de ce l-ai lăsat înăuntru?

— Ţie nu-ţi pasă. Îţi aminteşti?

— Așa-i. Nu-mi pasă. Dar asta nu înseamnă că vreau să-şi facă drum târâş în casa mea.

— E și casa mea. Am vrut să fie a ta, dar n-ai vrut s-o iei.

Umerii lui Iain se lăsară de parcă purtau o povară imposibilă.

— La naiba, Phaedra! Ţi-am plătit pentru, ea.

— Iar eu nu am acceptat plata, Iain. Ne învârtim în cerc.

El închise ochii.

— Da. Așa e.

Phaedra îl urmări detașată cum își bagă mâinile în buzunarele hainei de piele. Continuă să-l urmărească, iar el, fără nicio vorbă, se întoarse pe călcâie şi ieşi din

bucătărie. Ea nu mai cunoscuse un bărbat care să arate din spate atât de atrăgător ca Iain.

Când uşa din faţă se trânti şi paşi scârţâiră pe pietrişul aleii, ea se mai uita încă la locul de unde dispăruse el.

După un timp, când singurele sunete erau bâzâitul frigiderului şi murmurul valurilor în înserare, ea lăsă braţele în jos şi se duse să se uite pe fereastră. Era aproape întuneric acum. Unde plecase Iain? Unde plănuia să rămână peste noapte? Şi mai important, de ce îi păsa ei?

Dar nu-i păsa. Aşa spusese.

Phaedra îşi sprijini capul de geam. Era rece pe pielea ei.

— Ah, Iain, Iain. Ce s-a întâmplat cu noi? şopti ea. Ce s-a întâmplat de ai devenit atât de dur? Ştiu că vrei ca eu să te uit. Dar nu ştiu dacă pot. Trebuie. Poţi să faci asta, gândindu-te doar la munca ta, aşa cum ai făcut întotdeauna, şi ţine minte să nu-ţi aminteşti.

Când îşi dădu seama că vorbeşte singură, Phaedra se duse la cuier să-şi ia o haină. Dacă Iain se întorcea, nu voia s-o găsească stând într-un colţ şi jucând scena nebuniei Ofeliei din *Hamlet,* în faţa mesei din hol.

Iain se opri în vârful cărării de pe stâncă, uitându-se în întuneric. Era o noapte caldă pentru aprilie, iar briza slabă abia dacă îi răscolea părul. Era pace în liniştea nopţii, iar sunetul valurilor pe care nu le putea vedea îi uşura oarecum vârtejul din minte. Ce făcuse el oare, acolo, în casă? De ce reacţionase ca un posedat la vederea lui Peter Sharkey când acesta pusese mâinile pe trupul suplu al Phaedrei?

Ea nu-i mulţumise pentru intervenţia lui. Nu că ar fi vrut mulţumirile ei. O voia pe ea. Dar întrucât alesese să nu o aibă, de ce ar avea importanţă…

Pe cine voia să păcălească? Bineînţeles că avea importanţă. Peter Sharkey şi Phaedra! Nici nu te puteai gândi la aşa ceva!

Iain lovi cu piciorul în pietre şi îl duru degetul mare. Înjură. Şi de ce i-a spus şi că nu-i pasă? îi păsa. Întotdeauna i-a păsat de ea. Era Phaedra. Dar asta nu însemna că o voia de soţie. Nu voia nicio femeie de soţie.

Uitându-se crunt în întuneric, se aplecă şi luă o piatră şi o aruncă în mare cât putu de departe ca să o audă căzând în apă. Auzi însă din direcţia casei ceva care putea fi o uşă trântită.

Ce naiba? Cu siguranţă că Phaedra n-o să iasă singură la ora asta? Chiar şi în adormitul Porthkelly se pot întâmpla unele lucruri.

Cu o nelinişte despre care se autoconvinse că era doar iritare, Iain se întoarse repede pe drumul pe care venise.

Ea arătase atât de îndurerată când el i-a zis că nu-i pasă. Ochii aceia frumoşi ai ei au trădat-o ca întotdeauna. El o rănise. O rănise cu răutate şi inutil, pentru că însăşi sugestia că s-ar putea mărita cu Peter Sharkey îl făcuse să vrea să lovească. În ea, în Sharkey, în lume. Iar în acel moment, ea fusese singura la îndemână.

Cum a putut s-o părăsească în felul ăsta? Dacă Sharkey era un broscoi, atunci el era o creatură şi mai puţin atrăgătoare. Grăbi pasul. După tot ce făcuse

Phaedra pentru el, trebuia să îndrepte lucrurile. Trebuia să facă tot ce poate ca să vindece rana făcută. Nu putea, nu voia să se însoare cu ea. Dar își putea cere scuze că se comportase ca un nemernic arogant cum era, fără îndoială.

Practic, când ajunse aproape de casă, Iain alerga. Dar când deschise ușa și strigă „Phaedra!” nu primi niciun răspuns. Niciun miros de șampon de fructe nu-i gâdilă nasul.

Strigă din nou. Niciun răspuns. Se uită în bucătărie, în bibliotecă, în sufragerie. După aceea, cercetă casa de sus și până jos și se duse și în grădină. Dar când termină, fu nevoit să recunoască ceea ce simțise din momentul când intrase pe ușă.

Phaedra, cu un curaj care o onora, și cu o nebunie care nu o onora, își propusese să dispară în noapte.

Capitolul 15

Esther ședea în fotoliul ei favorit, cu picioarele în ciorapi, sprijinite de măsuța de cafea. Urmărea *Casablanca,* pentru a douăzecea oară, poate, dar asta nu conta. Pe aeroportul încețoșat, Humphrey Bogart își lua rămas-bun de la Ingrid Bergman. Esther rostea încet cuvintele odată cu actorii și își ștergea ochii cu șervețelele pe care le pusese pe masă.

În cele câteva secunde, îndrăgostiții se vor despărți pentru totdeauna. Ea își suflă nasul, așteptând vorbele

nemuritoare ale lui Bogart: „Mă uit la tine ca la o fetiţă”. Dar acestea fură acoperite de sunetul telefonului.

Esther avu nevoie de câteva secunde ca să revină la realitate. Sunetul continuă. Ingrid Bergman, cu ochii umezi, mergea prin ceaţă spre avionul care o va lua pentru totdeauna de lângă dragostea ei. Esther îşi şterse o lacrimă. Humphrey Bogart îi spunea lui Claude Rains, cred că e începutul unei frumoase prietenii”.

Se terminase.

Cu un oftat şi suflându-şi nasul încă o dată, se ridică din fotoliu şi se îndreptă iritată prin coridorul scurt, spre dormitor.

— Vin, vin, mormăi ea, în timp ce telefonul continua să sune, solicitându-i atenţia.

Exact când ridică receptorul, se auzi o bătaie în uşă. Asta ce mai este? Asta trebuia să fie o seară liniştită, plăcută.

— Cine-i acolo? strigă ea.

— Eu sunt, mamă.

Phaedra? Din nou? Fiica ei îşi petrecuse deja ziua cu ea şi urma să mai vină abia a doua zi.

— Stai aşa, vin într-un minut.

Esther ridică telefonul, încercând să nu pară atât de iritată cum se simţea.

— Alo, spuse ea.

— Pendy, eu sunt, Iain. Phaedra e la tine?

— Nu, dar o să fie când o să-i deschid uşa. O aduc la telefon…

— E-n regulă. Mulţumesc. Îmi pare rău că te-am deranjat. E întuneric afară. Am vrut să mă asigur că e în regulă.

El închise, înainte ca Esther să-l poată întreba ce căuta la Porthkelly.

Ce aveau toţi în seara ast?

— Linişte şi pace. Ce mai speranţă! mormăi ea luptându-se cu lanţul de la uşă.

Când se descurcă, în cele din urmă cu el, Phaedra trecu pragul aducând cu ea un curent de aer rece.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Esther, instinctul ei matern alarmându-se. Te simţi bine?

— Cred că da. Pur şi simplu n-am vrut să fiu singură în casă în caz că Iain s-ar fi întors.

— Iain tocmai a telefonat. Era îngrijorat din cauza ta. Ce l-a adus la Porthkelly?

Esther închise repede uşa.

— Nu sunt sigură. N-am ajuns la asta. Bănuiesc că a crezut că o să fie casa goală.

— Probabil, i-am zis că tu o să fii în Franţa.

— Ah, mamă! Aş fi dorit să nu-i fi spus. Pot să fac un ceai sau ceva?

— Dacă vrei. Plănuiam să mă culc devreme.

Oricât de devotată îi era fiicei ei, Esther nu se putea opri să se gândească la ţigara ei de dinainte de culcare.

— Ah, da, desigur. Îmi pare rău. Cred că eşti obosită.

— Nu chiar atât de obosită.

Nu era încă o femeie bătrână. Esther îşi îndreptă umerii şi încercă să arate vioaie.

— Mamă…

— Mm?

Puse din nou lanţul la uşă. Afurisit lucru, dădea mai multe necazuri decât merita, dar Angus era obsedat de siguranţă…

— Ar fi în regulă dacă aş rămâne aici peste noapte? Ştiu că este înghesuit, dar aş putea să mă ghemuiesc într-un fotoliu…

Esther simţi că-i vine să strănute. Ce putea spune? Phaedra arăta disperată.

— Desigur, dacă vrei. Dar de ce să nu te ghemuieşti în patul tău? Iain e un bărbat onorabil. N-o să te supere.

Strănută şi durerea o înţepă în spate, ca de obicei.

— Sănătate! spuse automat Phaedra. Mamă, Iain mă deranjează chiar şi numai pentru că există. Şi oricum, e într-o dispoziţie groaznică, pentru că Peter Sharkey era acolo când a sosit el.

— Şi ăsta nu-i un semn bun?

Esther renunţase să mai fie prea optimistă în legătură cu situaţia dintre fiica ei şi Iain. Dar dacă obiecta ca Phaedra să se vadă cu Peter, cu siguranţă că asta însemna că exista o oarecare speranţă.

Se pare însă că nu era aşa. Phaedra clătină din cap.

— *Nu sunt* niciun fel de semne bune. Mamă, dacă nu te superi, cred că am nevoie de o ceaşcă de ceai.

— Bineînţeles că da, draga mea. Îl fac eu.

Esther se repezi în bucătărie. Când o văzu pe Phaedra urmărind mişcările degetelor ei înţepenite, se întoarse cu spatele ca să nu o vadă cum se chinuie.

Nu doar Angus îşi făcea probleme.

— De unde telefona Iain? întrebă ea când amândouă s-au aşezat la masă cu ceştile de ceai.

— Nu ştiu. A plecat când i-am zis că Peter vrea să se căsătorească cu mine.

— Atunci e un prost. Ar trebui să te cunoască mai bine decât să creadă că l-ai lua pe Sharkey ăla.

— Dă. Ar trebui. Ai crede că l-a trântit pe Peter la podea?

Phaedra duse o mână la gură. Esther o urmări cu o privire bănuitoare. Oare fiica ei râdea? Nu era felul ei să râdă de necazul altuia. Şi dispreţuise întotdeauna violenţa.

— Ce-a făcut? întrebă ea doar ca să se asigure.

— L-a trântit pe Peter la podea. În seră.

Esther îşi duse degetele la tâmple. Începuseră să bată tare.

— Am auzit bine? L-a trântit jos pe Peter? Din cauza ta?

— Nu ştiu din ce cauză…

— Cei din familia Trebanian trebuie să fie fiinţele cele mai încăpăţânate, mai perverse, din lume.

— Da, dar nu cred că vor să fie aşa.

— Hm. Problema cu ei este că au un simţ foarte dezvoltat despre bine şi rău, dar cunosc foarte puţin propria lor inimă. Şi sunt mult prea încăpăţânaţi ca să-şi facă timp să înveţe să şi-o cunoască. Ascultă, aş zice că tu ai o şansă mai mare decât am avut eu.

— Ce? Mamă! Vorbeşti despre

Vocea Phaedrei îşi pierdu siguranţa când puse jos ceaşca şi se aplecă deasupra mesei.

— Familia Trebanian, repetă Esther întunecată.

— Da, dar… A, înţeleg. Vrei să spui că tu şi… ăăă… Charles?

Esther privi în sus repede ce recunoscuse oare acum? Phaedra nu ştia… sau ştia?

— Ce-i cu mine şi Charles? întrebă ea, prefăcându-se că o interesează situaţia unghiilor ei

Phaedra se lăsă pe spătar şi se jucă cu cana.

— Când a curăţat biroul lui Charles, Iain a găsit…

Se opri, înghiţi repede puţin ceai şi puse mâinile pe ceaşca de ceai înflorată.

— Ce-a găsit? Despre ce vorbeşti?

— O fotografie, Iain a găsit o fotografie. Cu tine şi cu Charles.

— Zău? Cred că trebuie să fi fost ceva fotografii făcute de-a lungul anilor la Chy an Cleth.

De ce arăta Phaedra atât de jenată? Din câte ştia, nu pozase niciodată goală.

— Aceea era făcută la Paris, zise Phaedra.

— Ah, Paris! Paris! repetă ea.

Câteva secunde, mintea lui Esther se blocă. Pentru prima oară, după mulţi ani, permise minţii ei să refacă acel drum dureros. Îmbătrânea, desigur, dar pe atunci era tânără, plină de emoţii şi dorinţe. Şi totuşi… acum, când privea în faţă aceste amintiri, le găsea mai mult nostalgice decât dureroase. Dulci-amărui. Ăsta era cuvântul.

După tot acest timp se putea gândi împăcată la acea săptămână la Paris. Poate chiar să surâdă. Nu se terminase cum se aşteptase sau cum sperase ea. Dar, dacă nu altceva, ea învăţase cel puţin să respecte puterea dragostei.

— Mamă? Te simţi bine?

Phaedra se aplecă spre ea cu un aer îngrijorat.

— Da. Da. Sunt perfect bine. Mi-ai amintit ceva, Phaedra, asta-i tot… Phaedra, dacă lucrurile nu merg bine între tine şi Iain…

— Mamă…

— Nu, lasă-mă să termin. Oricât de mult te doare acum, o să fie mai bine. Nu presupun că mă crezi acum, dar…

— Ah, te cred, o întrerupse Phaedra.

De data asta, înainte de a veni acasă fusese ceva mai bine, mă rog, poate nu mai bine, dar acceptabil. Dar acum, după ce l-a văzut, totul a început din nou. Așa se întâmpla întotdeauna.

— Cei din familia Trebanian știu să iubească, zise Esther amestecând absentă în ceașca aproape goală.

— Zău? Iain nu știe.

— Nu fi atât de sigură de asta. Îmi amintesc…

Vai! Ar trebui să se concentreze la problemele fiicei ei, nu să-și reînvie amintirile din tinerețe.

— Ce-ți amintești? întrebă Phaedra.

Poate că era momentul să-i spună. Poate acum, când Charles era mort, ea avea dreptul să știe.

— Fotografia aceea, zise Esther hotărându-se. Nu știam că și Charles a păstrat una. Eram sigură că a aruncat-o.

— Poți să-mi povestești despre ea?

— Dacă vrei… Nu e o poveste lungă.

Ea își fixă privirea la cadranul alb al ceasului. Era mai puțin tulburător decât să se uite la fața Phaedrei.

— A fost făcută la începutul lui mai, zise ea. Iain era la școală, iar tu și Joan erați la familia Cooper. Charles și cu mine am închis casa și am plecat cu feribotul de la Dover… Până am pus piciorul pe puntea feribotului, nu îndrăznisem să cred că se întâmpla cu adevărat.

În toate lunile cât fuseseră împreună la Chy an Cleth, frumosul și încăpățânatul ei Charles, nu dăduse niciun

semn că ea ar fi pentru el mai mult decât o prietenă şi o menajeră. Iar ea îl urmărise, lucrase pentru el şi visase. Până în noaptea în care alunecase pe scară şi făcuse o entorsă la gleznă.

Charles o ridicase şi o dusese în braţe în camera ei.

Braţele ei se puseseră natural în jurul gâtului lui, iar când o lasă pe pat, ea nu-i dădu drumul imediat. Privirile lor se întâlniră, mesajul trimis fu primit, iar el o sărută.

După aceea, lucrurile au fost diferite. El o săruta des, când copiii nu erau în preajmă, iar ea îi răspundea cu toată dragostea şi pasiunea care crescuseră în inima ei în lungile luni de singurătate după naşterea Phaedrei. Dar Charles nu i-a spus niciodată că o iubeşte. Apoi, într-o zi, din senin, i-a cerut să plece la Paris cu el.

Ea acceptase fără ezitare. Nu-i oferise căsătoria, dar credea că o va face, când va veni timpul. Fusese atât de sigură… atât de naiv, de patetic de sigură. Şi atât de îndrăgostită…

— Mamă? Mamă, n-am vrut să te întristez.

— Nu m-ai întristat. Mi-am adus aminte, dar nu sunt deloc tristă. Acum nu mai sunt.

— Tu şi Charles, aţi fost amanţi, nu-i aşa?

Nu era o acuzare, totuşi Esther întrebă liniştit:

— Te-ar deranjă dacă am fi fost?

— Nu, răspunse Phaedra fără ezitare. De ce să mă deranjeze? Dacă asta te-a făcut fericită…

Dacă ar fi fost aşa… Esther oftă.

— N-am fost amanţi. Dacă am fi fost, Charles s-ar fi căsătorit cu mine.

— Aşa credeam şi eu. Aşa era el. Atunci, fotografia…

— Am vrut să fim amanţi, explică Esther. Dar Charles voia să se întâmple departe de Chy an Cleth. Spunea că din cauza voastră, a copiilor, dar cred că adevărul era că nu putea suporta amintirile despre soţia lui. Așa că am plecat la Paris.

— Și n-a… nu s-a întâmplat nimic?

— A, s-au întâmplat multe, zâmbi ea cu șiretenie. Am petrecut o săptămână minunată vizitând Parisul, făcând tot ceea ce trebuie să facă nişte tineri îndrăgostiţi. Totul, în afară de un singur lucru care însemna angajare. Charles amâna mereu. Mai întâi pentru că a fost o călătorie lungă şi eu eram obosită. Apoi pentru că a mâncat melci şi nu i-au făcut bine la stomacul lui englezesc. Apoi, că nu era protejat. Apoi a decis că ar trebui să ne cunoaştem mai bine…

— N-ai considerat că este neobişnuit? întrebă Phaedra.

— Ba da, presupun că da. Dar eram îndrăgostită. Orice spunea Charles, era bine. Era cu mult mai în vârstă decât mine, mai experimentat şi credeam că ne îndreptăm spre marele moment, ca să fie mai minunat când se va întâmpla. Și așa era. Singura problemă a fost că atunci când a venit momentul „el nu a reuşit să… ăăă… mă rog, să facă faţă. El mă plăcea, ştii. Ţinea sincer la mine. Poate că mă şi iubea, într-un fel. N-aş fi fost eu prima de la moartea lui Helen, dar aş fi fost prima la care ţinea. Și a descoperit că nu putea face dragoste cu mine „fără să-mi ofere beneficiile căsătoriei. Cred că, la un moment dat, a avut de gând să mă ceară. Dar n-a putut. Din cauza lui Helen.

— Și…

— Şi, nu putea face dragoste cu mine fără căsătorie şi nu se putea căsători cu mine fără dragoste.

— Ah, mamă! Ce groaznic pentru tine!

Ochii expresivi ai Phaedrei erau plini de simpatie.

Esther trase de pe spătarul scaunului o jachetă veche gri şi o puse pe umeri. Era cald pentru luna aprilie, dar n-ar fi trebuit să închidă căldura.

— Fotografia, continuă ea, a fost făcută pe stradă, în ultima noastră zi la Paris. Când încă mai credeam că noaptea aceea va fi noaptea aşteptată. Numai că n-a fost. Charles a încercat. Dar n-a putut… Cred că vedea în asta o trădare a lui Helen. Pentru că ţinea la mine. Dacă n-ar fi ţinut la mine, ar fi fost în regulă.

— Ah, mamă, repetă Phaedra strângându-i mâna. Şi toţi anii ăştia… Se opri. Nu înţeleg. Cum ai putut să suporţi să stai toţi anii ăştia ca menajera lui?

— La început a fost greu. Charles mi-a zis că nu mă va învinui dacă nu rămân. Dar, vezi, eram prieteni. Fusesem ani de zile. Şi să fiu lângă el era mai bine decât nimic. În pus, Chy an Cleth era căminul meu. Şi i-am iubit întotdeauna pe copiii lui. Chiar dacă aproape că mi-a frânt inima, trebuia să respect dragostea pe care o avea pentru soţia lui. Cred că, în cele din urmă, acest respect mi-a dat curajul de a rămâne. Pentru că ştiu că mă respecta şi pe mine.

— Şi nu te-ai gândit niciodată să pleci? N-ai mai iubit pe nimeni, niciodată?

Esther recunoscu intensitatea vocii fiicei ei, ştia exact ce întreba… şi vru să mintă, să-i spună că-i trecuse pasiunea pentru Charles. Într-un fel, aşa a fost. Pe măsură ce au îmbătrânit amândoi, pasiunea a slăbit

cumva. Dar dragostea nu.

— Nu, răspunse. Nu, niciodată.

— Nici pe domnul Cooper?

— Angus? Nu. Ţin mult la el. O să fim întotdeauna prieteni. Dar trebuie să-i spun că n-am să mă căsătoresc cu el. Vezi…

Ezită, nefiind sigură dacă voia să recunoască adevărul faţă de fiica ei care suferea de aceeaşi boală. Oricum, îi ieşi din gură.

— După ce am iubit un Trebanian, nu mă pot hotărî să mă căsătoresc cu un Cooper.

Phaedra aprobă din cap, înţelegând totul, aşa cum se temuse Esther că se va întâmpla.

— Ştiu. Cred că acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. Mă rog, aproape acelaşi lucru, Iain şi cu mine am… o dată… dar numai o dată. Nu vrea să lase să se mai întâmple. Pentru că nu vrea să se însoare cu mine.

În cameră era rece. Esther simţi că trupul ei începe să se încingă, nu din cauza unui bufeu de menopauză, ci din cauza unui val de furie împotriva tânărului bărbat pe care îl crescuse aproape ca pe fiul ei. Cum a îndrăznit Iain s-o facă pe fiica ei să treacă prin acest iad? Cum îndrăzneşte să-şi satisfacă nevoile lui trupeşti cu Phaedra şi apoi s-o arunce cu duritate?

— Iain are nevoie de o lovitură bună unde trebuie, zise ea. Şi dacă apare aici în noaptea asta, am să am grijă să o capete.

Phaedra, spre uşurarea şi amuzamentul mamei sale, izbucni în râs.

— Ah, mamă! Ştiu că nu te-ar mai lăsa. Nu mai poţi. Şi oricum, nu va apare aici. A telefonat doar pentru că se

simte răspunzător pentru mine.

— Atunci ar trebui să te întorci acasă şi să-i bagi minţile în cap.

— Nu e vorba de aşa ceva. El nu mă iubeşte.

— Vrei să spui că el *crede* că nu te iubeşte.

Esther se ridică, deschizând frigiderul, văzu că nu era nimic *acolo* ce se putea bate sau freca şi îl închise cu zgomot.

— E din nou ca şi Charles, mormăi ea. Prostul ăla bătrân a trebuit să moară înainte ca să recunoască că ştia la, ce a renunţat. Bărbaţii! mai ales bărbaţii din familia Trebanian.

Se lăsă greoaie în scaun, simţi un spasm familiar pe şira spinării şi se strâmbă.

— Ai grijă, mamă, o atenţionă Phaedra. Ştii că trebuie s-o iei mai uşor.

— E prea cald aici.

Se *ridică* din nou şi se duse să deschidă fereastra.

— Puteam să fac eu asta, zise Phaedra.

Esther nu asculta. Privea luna.

Fusese lună în acea ultimă noapte la Paris. Îşi amintea cum strălucea pe părul lui Charles când el se întorsese cu spatele la ea.

— Bărbaţii Trebanian, murmură. Să-i ia naiba pe toţi!

Phaedra se ridică şi veni în spatele ei.

— E-n regulă deci, dacă rămân aici peste noapte?

Esther îi cuprinse talia cu braţul.

— Bineînţeles. Dacă nu m-aş fi îngrăşat aşa, am fi putut împărţi patul.

— O să fie în regulă. Pot să trag cele două fotolii alături şi să le transform într-un fel de pat.

— Da. Presupun că poţi.

A fost nevoie de nişte mutări şi camera de zi deveni un fals dormitor; apoi îşi spuseră noapte bună şi Esther se retrase în camera ei.

Dimineaţa, Phaedra avea cearcăne sub ochi.

Nici Esther nu dormise prea bine. La început, fusese preocupată, gândindu-se cum să-i administreze un picior în fund bărbatului care îi provoca atâta întristare fiicei ei. Apoi, nu se putuse opri să-şi aducă aminte.

Phaedra părăsi apartamentul mamei ei după un mic dejun rapid cu ceai şi pâine prăjită. Fugise atât de repede noaptea trecută de la Chy an Cleth încât nu-şi luase nici măcar o periuţă de dinţi, cu atât mai puţin rufe curate sau pantaloni.

Dacă avea noroc, se putea strecura în camera ei să-şi ia un schimb de haine şi să plece din casă înainte ca Iain să observe că s-a întors. Dacă era ghinionistă şi el încerca s-o înfrunte, atunci confruntarea nu avea să dureze mult. O să se asigure de asta.

Norocul nu ţinu cu ea. Ajunse la poartă exact la timp ca să-l vadă pe Iain ieşind pe uşă.

Phaedra se încordă, gata de luptă, aşteptând ca el să deschidă focul. Dar Iain nu era interesat de război. Când ea rămase cu mâna pe clanţă şi cu răsuflarea în gât, el ridică un braţ în semn de salut şi porni să ocolească clădirea.

Phaedra îşi puse mâinile în şolduri şi expiră. Fir-ar… Nu. Se opri în mijlocul exploziei. Nu avea rost să i se spargă o venă doar pentru că bărbatul pe care voia să-l evite, o evitase pe ea. Pe de altă parte, nu prea îi plăcea să fie tratată urât. Nu accepta obrăznicii din partea

elevelor ei şi cu siguranţă, nu accepta aşa ceva de la Iain.

O briză veni dinspre ocean şi se plimbă în jurul gâtului ei. Phaedra îşi ridică gulerul vechii jachete albastre şi o porni după el. Nu se opri să-şi analizeze acţiunile sau să se întrebe de ce pornise în urmărirea unui bărbat cu care nu voia să stea de vorbă.

Iain, aşa cum se aştepta ea, mergea spre vârful stâncii, ca un nor de furtună care vrea să distrugă totul. Mergea întotdeauna aşa când era tulburat, cu o violenţă a membrelor care însă nu o speria deloc. Ea se opri un moment, uitându-se cum vântul îi ridică părul pe fundalul luminos al cerului.

Ce zi extraordinar de luminoasă şi înmiresmată pentru luna aprilie! Prea frumoasă ca să se potrivească stării de spirit tulburi care îl rodea pe Iain.

El mergea atât de repede încât ea trebuia să alerge ca să-l ajungă din urmă. Întrebarea era dacă voia cu adevărat să-l ajungă. Intenţia ei fusese să ia câteva lucruri şi să se întoarcă la mama ei, înainte ca el s-o vadă. Atunci, de ce un gest de-al lui cu mâna era de-ajuns să o facă să se răzgândească?

Phaedra se împiedică de o piatră când ajunse la marginea cărării de pe stâncă. Era o piatră mică, dar ea scoase un geamăt de surprindere.

Iain o auzi şi se întoarse. Purta acelaşi pulover gros de pescar pe care îl purtase în ziua înmormântării tatălui său, iar privirea lui era atât de dură încât Phaedra decise că pentru a completa imaginea, ei nu avea nevoie decât de un cuţit între dinţi.

Îi şi spuse asta.

Iain ridică din umeri şi se relaxă. Oarecum.

Totuşi, nu se mişcă, aşa că Phaedra parcurse distanţa dintre ei. Când fură ia circa jumătate de metru depărtare, se opri.

Atunci el se mişcă doar ca să-şi bage mâinile în buzunare.

— De ce ai plecat?

Nu erau vorbele la care se aştepta.

— Am decis să dorm la mama.

Îşi prinse părul care, ca de obicei, se desprinsese şi se învârtea în jurul ei.

— N-ai lăsat niciun bilet.

— N-am crezut că o să-ţi pese.

Ochii lui erau mai adânciţi în orbite decât ţinea ea minte, cu cearcăne datorate… insomniei? Sau unei minţi neliniştite?

— Întotdeauna mi-a păsat. Ştii asta.

Ea aprobă din cap.

— Da, presupun că ştiu.

— Phaedra… zise el şi scoase mâinile din buzunare de parcă ar fi vrut s-o atingă, apoi le lăsa în jos. Nu-i de ajuns, nu-i aşa? Că-mi pasă?

Ea îşi smulse privirea de la faţa lui şi se uită spre orizont.

— Nu. Dar nu e vina ta.

— Ce s-a întâmplat la Londra e vina mea. N-ar fi trebuit să te ating.

— Eu am vrut să mă atingi.

— Dar acum nu mai vrei?

Phaedra urmări o pasăre mică, o raţă sau aşa ceva, plutind pe suprafaţa apei. Cum putea Iain să nu ştie că

ea încă îl mai dorea? Şi cum putea ea să-i spună că da, când dorinţa nu era reciprocă?

Pretinzând în continuare că se uita la pasăre, ea răspunse cu ambiguitate deliberată:

— Nu în mod necesar.

Cum Iain nu răspunse, ea se forţă să se uite din nou la el. El îi oferi un zâmbet slab şi îi întinse o mână. Ea o luă, ezitând, iar după aceea, niciunul dintre ei nu mai putu pretinde că flacăra aprinsă în noaptea aceea la Londra nu era gata din nou să devină o alarmă de incendiu.

— Hai să ne plimbăm, zise Iain arătând din cap spre un punct unde începea o cărare îngustă, prin iarba scurtă, care ducea jos, la mare.

El nu aşteptă răspunsul ei, ci începu s-o tragă după el, de parcă îşi imagina că ea aleargă pe roţi bine unse. Phaedra nu încercă să-l oprească. Ştia de ce voia să se plimbe, dacă asta se putea numi plimbat, şi se temea de ce s-ar întâmpla dacă s-ar opri din mers.

Nu voia să mai treacă o dată prin asta mai mult decât voia el. Pentru că, fără îndoială, se va termina în acelaşi mod, Iain spunând că-i pare rău, dar că nu se poate angaja şi că ea merita un angajament, fie că dorea asta sau nu.

Charles şi Roşie Sharpe aveau mare vină în treaba asta.

Pietrele de pe plajă îngreunau mersul, dar Iain mergea înainte, ţinându-i strâns mâna în *mâna* lui, până ajunseră la o stâncă înaltă, singuratică, înălţată din nisip ca un deget uriaş îndreptat spre cer. Venea fluxul şi valurile muşcau lacome la baza ei…

Fără avertizare, Phaedra fu transportată într-o zi din

urmă cu şaptesprezece ani, când adoraţia ei copilăreasca pentru Iain se transformase în altceva, când simţise pentru prima oară emoţiile subtile ale unei dragoste adevărate, de durată.

— Stânca lui Amphitrite, murmură ea, în timp ce Iain continuă să meargă, hotărât să se mişte mereu.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

El se opri şi când dădu drumul mâinii ei, ea simţise că pierduse ancora şi realitatea, de parcă, fără el, de care să se ţină, va ajunge în vidul ce se întindea în faţă.

— Nu-ţi aminteşti? întrebă ea. M-ai salvat de pe stânca asta, *când eram* mică. Marea crescuse. Dacă nu mă luai jos, puteam să mă înec.

Se simţea de parcă s-ar fi înecat în momentul ăsta.

Umbra unui zâmbet mişcă buzele lui Iain.

— Hm. Da, acum când îmi spui, îmi aduc aminte. M-ai speriat al naibii. Eram gata să te înec eu însumi.

Ea răspunse precaută la zâmbetul lui.

— N-ar fi anihilat asta scopul strădaniei?

— Presupun că da. Phaedra…

— Da.

Ea aşteptă. Un hidroavion bâzâi deasupra lor, un pescăruş protestă ţipând şi un val, mai aventuros decât altele, se sparse în spumă doar la câţiva centimetri de picioarele lor.

— Iain?

Fel clătină din cap de parcă voia să-şi limpezească mintea.

— Phaedra, îmi pare rău.

— Ai spus asta de multe ori.

— Nu. Îmi pare rău pentru ieri. Nu aveam dreptul

să-ţi spun pe cine să inviţi sau nu în casă. Şi presupun… Ai putea face un lucru şi mai rău decât să te măriţi cu el.

— Să mă mărit, cu cine?

Cu siguranţă că nu sugera…

— Cu Sharkey.

Iain rosti numele de parcă ar fi scos un glonţ. Doamne, Dumnezeule! Vorbea serios?

— Nu mult mai rău, răspunse Phaedra.

— Ce? Iain se uită fix la ea, apoi continuă: Nu-i treaba mea să fiu bucuros că ai spus asta.

— Ești bucuros? întrebă ea ducându-şi mâinile la spate ca să se oprească să le întindă şi să-l atingă.

El o luă de umăr şi o trase de lângă mare când valul trecu de *stâncă.*

— Da. Dumnezeu să mă ajute, sunt bucuros, dar asta nu schimbă nimic. Phaedra, vreau să ştii că aseară, când m-am întors în casă, am intenționat să-ţi spun că n-am vorbit serios, că poţi primi şi pe Căpitanul Hook dacă vrei și să te căsătoreşti cu cine naiba îţi place… Dar plecaseşi deja.

— Doar la mama.

— Știu…

Avionul trecu din nou peste capetele lor, acoperindu-i ultimele cuvinte. Când îl putu auzi din nou, el spunea:

— … proastă mică. Nu ai altceva mai bun de făcut decât să umbli noaptea prin Porthkelly?

Ea se enervă imediat.

— Nu umblam. Şi pot să am grijă de mine, Iain. Am făcut un curs de autoapărare chiar anul trecut.

Iain tresări.

— Zău? Judo?

Ea reuşise să-l surprindă. Phaedra îşi permise un mic zâmbet.

— Mmm. Vrei să mă încerci?

— Deloc. Probabil că m-ai trânti pe spate, în nisip.

— Nu e un gând neatrăgător, murmură Phaedra. Doar că, întâmplător, ştiu că ai centură neagră la karate.

— Nu prea e o îndemânare pe care aş folosi-o pe tine.

— Nu? Ce galant! în cazul ăsta, de ce n-aş încerca? Buzele lui se mişcară şi ea adăugă: Mi se pare că-mi amintesc că nu eşti neatrăgător când eşti culcat pe spate.

Curios, ea se simţea relaxată acum, aproape ameţită. O fi bătut-o soarele în cap.

— Phaedra, nu poţi înţelege? S-a terminat.

Ea clipi spre el, încă zăpăcită, admirând cum vântul îi flutura părul.

Iain îşi lăsă capul pe spate şi fără să se uite la ea, spuse:

— Pentru Dumnezeu, Phaedra… nu, pentru tine… continuă-ţi viaţa ta şi ieşi dintr-a mea. Mărită-te cu Sharkey. Mărită-te cu oricine. Am să şi dansez la nunta ta. Dar nu… dar nu-ţi pierde timpul şi generozitatea cu mine.

Phaedra voia să-i spună că nici n-ar visa să-şi piardă timpul sau altceva, cu un bărbat atât de speriat de dragoste ca el. Dar făcu greşeala să se uite la el, iar după aceea nu mai putu spune asta.

O singură lacrimă scăpase din colţul ochilor lui şi îi aluneca pe obraz. El nu făcu niciun efort s-o şteargă, şi nici ea.

Înţelese atunci că, deşi Iain se temea de dragoste, asta

nu însemna că nu sângerează, tot atât sau mai mult decât alţi bărbaţi.

— Da, şopti ea. Vreau să spun că nu… n-o să pierd… timpul. Eu…

Nu se putea gândi ia altceva ce să spună.

Nu mai era de aşteptat niciun răspuns, aşa că ea se depărtă pe nisip, în sus pe stâncă, de parcă fantomele tuturor strămoşilor lui Iain erau pe urmele ei. Dar nimeni nu era în spatele ei, iar când se uită înapoi, el nu mai era decât un punct în depărtare.

Când ajunse în vârful stâncii, gâfâia şi pantofii îi erau plini de nisip. O durere, ca nişte ace fierbinţi, o împungea în plămâni.

În cele din urmă, îşi permise să se odihnească.

În timp ce mergea înapoi la Chy an Cleth, se simţi calmă. Nu chiar liniştită, dar aproape.

Ştia că durerea va reveni mai târziu.

Capitolul 16

Iain îşi sprijini şoldul de un grup de stânci şi îşi trecu dosul mâinii peste ochi. Era umedă. Clătină din cap. Ce naiba era azi cu el? Răcise oare? Nu ploua şi vântul nu era suficient de puternic ca să-i lăcrimeze ochii.

Urmări apropierea unei bărci cu pânze albastre. Nu era o zi proastă de navigat, deşi ar fi trebuit să fie. Era aprilie, când vânturile de sud-vest se întorceau uşor spre nord şi împingeau ambarcaţiunile spre stânci

nevăzute de sub apă. Iain tremura, deşi nu îi era frig. Zile ca aceasta îi stârneau amintiri, amintiri care, în alte condiţii, încetaseră de mult să-l urmărească.

Barca se clătină brusc, iar el o urmări până se asigură că totul era în regulă. Roşie a murit într-o zi foarte asemănătoare cu asta, cel puţin aşa i se spusese. Era o zi luminoasă şi blândă, cu o briză înşelătoare de mai, care brusc devenise violentă. La asta se adăugase că ambii navigatori neexperimentaţi erau mai interesaţi de sex decât de pânze şi a fost gata reţeta clasică pentru o tragedie.

El nu fusese în Cornwall când s-a întâmplat. El şi Roşie avuseseră una dintre certurile lor frecvente în legătură cu banii, iar ea plecase de acasă la familia ei, care o alina; ea aştepta ca el s-o urmeze cerându-şi scuze. Sărmana Roşie, învăţa greu. Până atunci, fusese căsătorită cu el destul de mult ca să fi observat că el nu-şi cerea scuze, mai ales pentru certuri pe care le începuse ea. Cum el nu a urmat-o, ea se dusese cu vărul lui Peter Sharkey doar ca să-i facă în ciudă. Era un tipar familiar.

Phaedra era diferită, Iain se aplecă să scoată o iarbă de mare dintr-o baltă dintre stânci. Ar fi trebuit să găsească un mod mai blând ca s-o convingă să plece. Ea părea un căţeluş rănit, cu ochii ei mari şi gura largă. Dumnezeu ştia că nu intenţionase s-o rănească. Niciodată n-a intenţionat să-i facă vreun rău. Dar, la naiba, ea trebuia să vadă că n-o să meargă treaba. Îşi trecu iarba de mare alunecoasă printre degete. Măcar dacă ei nu i-ar păsa atât de mult. Măcar dacă ar fi fost căţeaua dornică de avere, aşa cum o crezuse cândva, şi

nu femeia loială, corectă, încăpăţânată, necrezut de pasionată cum ştia acum că era.

Iain încercă, fără succes, să rupă în două iarba de mare, apoi o aruncă înapoi în apă, blestemând.

Nu, Phaedra nu era deloc ca Rosie, care, din câte ştia el, nu fusese imună nici la cele mai superficiale răniri, o copilă uşor împăcată cu mese elegante sau cu pietre preţioase pe care, în acea vreme, nu era în situaţia de a i te oferi. Totuşi, era o bucăţică bună, sexy. Avuseseră momentele lor, el şi Rosie…

Ea nu meritase să moară.

Pendy fusese cea care i-a telefonat să-i spună. Nu tatăl lui. După aceea, a întrebat de ce, iar Pendy i-a spus că Charles era în bibliotecă, bea whisky şi mânca pe oricine se apropia de el. Ea considerase că era mai bine ca Iain să audă vestea de la ea.

El era în toiul unei şedinţe cruciale pentru cariera lui, când o secretară îngrijorată l-a chemat la telefon. El era gata să-i ia capul pentru că îl întrerupsese.

Iain luă alt fir de iarbă de mare şi încercă să-l rupă. Dar era ud ca şi primul şi aluneca printre degetele lui fără să se rupă.

Nici Rosie nu se rupsese. Trupul ei fusese scos din apă de echipajul îngrozit al unei bărci cu pânze care trecea pe acolo. Dar el a fost cel care a identificat-o. Îşi amintea cum se uitase în jos, la trupul ei fără viaţă, cândva iubit, şi simţise… Adevărul era că nu-şi mai amintea ce simţise. Regret, cu siguranţă, pentru visuri care muriseră prea repede. Şi milă pentru pierderea fără sens a vieţii. Furie oarbă, faţă de bărbatul care-i provocase moartea lui Rosie, nu pentru că d*urerea lui*

era de nesuportat, ci pentru că acel bărbat îi furase ceva ce era al lui. De atunci, nu mai suportase să vadă un Sharkey. Totuşi, privind înapoi, nu simţise oare şi un sentiment ruşinos de uşurare? Iain strânse mâinile la piept şi îşi lăsă bărbia în jos.

Moartea lui Rosie a rezolvat multe probleme.

Briza aduse nisip pe cizmele lui. Îl dădu jos. Ceea ce-i amintea… Se uită la ceas şi văzu că-şi pierduse toată după-amiaza pe plajă, mai întâi cu Phaedra şi apoi amintindu-şi de Rosie.

Curios, în ultima vreme, nu se gândise prea des la ea. De fapt, singura femeie la care se gândea cu oarecare constanţă era Phaedra. A, mai ieşise cu câteva în ultimele câteva luni, le dăduse de băut, de mâncat, le mulţumise pentru companie şi le condusese acasă la ele, cast şi politicos. Gloria îl părăsise. A spus că el şi-a pierdut apetitul sexual.

Dacă asta ar fi adevărat… Iain se uită spre soare, care acum era aproape deasupra lui, şi o porni înapoi spre plajă. Dacă şi-ar fi pierdut apetitul sexual, nu s-ar fi simţit de parcă ar fi avut lavă în măruntaiele lui, de câte ori o vedea pe Phaedra mergând pe scară înaintea lui sau aplecându-se să ridice corespondenţa, dimineaţa. Sau zâmbetul acela larg, dulce, al ei, care era unic.

Zâmbetul ei era mai seducător decât orice. Şi dacă nu o va avea cât mai curând, va înnebuni.

Se opri din drum. Atât de uimitor era acest adevăr recunoscut încât era să cadă peste doi băieţei care aruncau cu pietre spre un pescăruş indiferent, cocoţat pe stânca lui Amphitrite.

— Uită-te unde calci, dom'le, strigă cel căruia îi

curgea nasul şi avea câţiva dinţi lipsă.

— Da, ai grijă, repetă ca un papagal celălalt, care avea nasul julit şi un bandaj în jurul capului.

Dorinţa lui Iain de a-i trage de urechile lor murdare, ascuţite, îi trecu imediat cum apăru. În afară de murdărie, fusese o vreme când era şi ei ca ei, agresiv, supărat, furios pe o lume care îi furase mama şi îl lăsase cu un tată care uitase că un copil nu era un adult în miniatură. Şi Phaedra, uneori, în modul ei copilăresc.

— Ba să aveţi voi grijă, le spuse el băieţilor uluiţi. Pescăruşii nu se folosesc drept ţintă pentru exerciţii. Sunt fiinţe vii, la fel ca şi voi, şi dacă îi deranjezi, pot să riposteze. V-a muşcat vreodată un pescăruş?

Băieţii clătinară din cap.

— Pescăruşii nu muşcă. Te ciupesc, spuse cel căruia îi curgea nasul.

— Aşa-i, fu de acord Iain. Dar te doare la fel. Eu ştiu, pentru că a trebuit să mă duc la spital o dată, când m-a muşcat un pescăruş. M-au înţepat cu şase ace în braţ.

— Nu-i adevărat, spuse în cor perechea neplăcută.

— Ba da, minţi Iain. Pe onoarea mea de cercetaş.

Nu fusese niciodată cercetaş. Profesorul respectiv refuzase să-l primească.

Îi lăsă pe băieţi cu gura căscată, căutând scoici printre stânci. Cel puţin, spera că erau în căutare de scoici și nu de alte ar: re cu care să chinuie animalele. Nu era convins că tactica lui de a-i speria dăduse roade. Fără îndoială că Phaedra ar fi procedat altfel.

Phaedra! De ce totul revenea înapoi la Phaedra? Nu putea scăpa de treaba asta, o dorea cu o pasiune pe care nu o simţise niciodată, pe care nu contase, nu o dorea şi

nu ştia cum s-o învingă.

Lovi enervat cu piciorul în rămăşiţele unui sandviş cu sardele al cuiva. Pescăruşii îl vor mânca repede.

Cea mai rea parte era că o putea avea oricând ar fi dorit. Ea nu l-ar refuza. El era cel care se reţinea, cel care insista că, fără responsabilitate, nu poate exista nimic.

Aşa încât era clar că nu era sănătos la minte. Se opri cu privirea la barca cu pânze albastre, apoi continuă să meargă, când îi veni în minte o idee nouă şi de neconceput până în acest moment.

Cine îl putea opri să se însoare cu Phaedra?

Cine era el să nege ceea ce ea, ceea ce ei amândoi doreau? Angajamentul de căsătorie ieşea oare din calcul? Numeroase căsătorii se făceau fără dragoste, iar Phaedra nu era ca Roşie. Dacă se căsătorea din nou, nu va mai avea ochelari de cal. Şi nici ea. Ea ştia că el n-o iubea. Prima lui căsnicie eşuase tocmai din cauza unor false aşteptări. Dar dacă se căsătorea cu Phaedra, vor şti amândoi în ce se bagă. În pat. Imediat. Şi deseori.

Nu e o bază fără speranţă pentru o căsnicie.

Fantezii despre Phaedra, goală, dornică, aşteptându-l pe el, îl făcură să mărească pasul. Oare raţiona? Probabil. Şi ce a provocat această răsturnare bruscă de principii după toate lunile agonizante de abstinenţă nefirească?

La asta era desigur, uşor de răspuns. Dar avea importanţă? în acest moment, nu ştia şi nu-i păsa.

Ceea ce avea importanţă era că, fără să-şi dea seama, tocmai asta se întâmplase. Phaedra devenise centrul vieţii lui. O dorea. O dorea acum, imediat, tot atât de

mult pe cât spusese ea că-l dorea. Dacă preţul pe care trebuia să-l plătească pentru această dorinţă era căsătoria, ei bine, fie. Tatăl lui putea să râdă la urmă, nu-i păsa. El o va avea pe Phaedra exact cum voia.

De ce naiba îi trebuise atâta vreme ca să înţeleagă mesajul?

Dornic acum să-i spună Phaedrei că avusese o revelaţie, Iain urcă pe cărarea din stâncă, de parcă i-ar fi crescut aripi. Nici nu gâfâia când ajunse sus, dar cumva, aerul i se păru mai rece. Era imaginaţia lui sau vremea începuse să se schimbe?

Când ajunse, nu era nimeni în hol. Având impresia că auzise un zgomot în spatele casei, se grăbi spre seră.

Totul era cum fusese la ultima lui vizită. Chiar şi fotoliul care fusese deplasat când el se aruncase asupra lui Peter Sharkey rămăsese în locul în, care căzuse. Îl ridică.

Unde era Phaedra? Era clar că nu era aici. Să fie la bucătărie, ca să pregătească prânzul? Să fie în dormitorul ei? Da, probabil e acolo. Era nefericită. O va găsi în patul ei, cu faţa în pernă… se va duce la ea, se va aşeza lângă ea, îi va atinge părul şi îşi va trece mâna încet pe spatele ei, peste dulcea, seducătoarea ridicătură a fundului ei.

Iain urcă treptele câte două. Apoi o va ridica, o va lua în braţe… ea se va întoarce spre el, se va ghemui în poala lui, îşi va înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi picioarele în jurul…

Deschise uşa dormitorului ei. Nu era nici acolo.

În regulă. Inspiră adânc de trei ori, ca să-i revină sănătatea mentală. S-a terminat cu fantezia. Niciodată

fantezia lui nu se realiza cum spera. Următoarea oprire va fi la bucătărie.

Coborî scara. Stă probabil ia masa de gătit, poate că părul ei lung a scăpat din strânsoarea agrafei pe care el voia totdeauna să i-o scoată şi să o calce în picioare.

Hm. Nu. Nici în bucătărie. La naiba!

La a doua nereuşită, Iain se opri să-şi analizeze opţiunile.

Fusese atât de absorbit în visele lui erotice, stârnite de luni de abstinenţă inutilă, încât nu se oprise să se gândească ce va face dacă nu o va găsi pe Phaedra. De fapt, nu-i trecuse prin minte că ea ar fi putut să pună vorbele lui la inimă şi să plece din casă.

Doamne, era un prost! Şi încă unul arogant. Se uită urât la bufetele noi instalate deasupra chiuvetei. Alte activităţi manuale ale lui Lloyd, fără îndoială. Ce fusese rău cu bufetele comode de stejar care fuseseră acolo din totdeauna?

Telefonul începu să sune. Iain nu se mai uită urât şi se duse în hol să ridice receptorul.

— Da? Trebanian la telefon.

— Bună, Trebanian, spuse sec vocea lui Esther. Fiica mea a spus că pot să-ţi transmit un mesaj, dacă vreau.

— Da?

— O să fie plecată restul zilei. Ea nu credea că-ţi pasă, dar eu m-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

— Ai dreptate. Îmi pasă. Mulţumesc.

— O să-şi petreacă din nou noaptea cu tine? întrebă el cât putu de nepăsător.

Esther îşi drese glasul.

— Nu, o să o petreacă la Chy an Cleth. Am reuşit s-o

conving că nu vei încerca să-i furi virtutea, nu că ea ar fi părut atât de îngrijorată de asta cum ar fi trebuit să fie sau că ai încerca s-o mănânci la micul dejun, cu pâine prăjită şi gem.

Iain râse, dar se auzi mai mult un geamăt.

— Nu te baza pe asta, Pendy. Dar mulţumesc pentru votul de încredere.

— Nu-mi mulţumi mie. M-am obişnuit să stau singură, ştii.

„Ca să nu mai menţionăm ţigările”, se gândi Iain, cu simpatie. Cu ani în urmă, era aproape să se apuce şi el de iarba asta rea.

— Phaedra e la tine? întrebă el.

— Nu. S-a dus să navigheze. Pe *Morvoren.*

— Pe ce?

— Pe Morvoren. Aşa-i zice aici *Sirenei.* Lloyd a stat pe vas în ultimele câteva zile. E al unui prieten al lui.

— Da, desigur. Phaedra mi-a spus. Zici că s-a dus să navigheze? în acest anotimp al anului? Are cea mai mică idee despre ce face?

— Cred că nu prea ştie. Dar s-a dus cu Lloyd care ştie.

— Prostii! Nu e în toate minţile.

Iain îşi aminti barca aceea cu pânze albastre care înainta atât de puţin, în ciuda brizei şi a mării liniştite. Apoi îşi aminti că vorbea cu mama Phaedrei şi zise cu vinovăţie:

— Totuşi, e o zi frumoasă, nu-i aşa? Are să fie în regulă.

Voia să creadă şi el asta. Ce naiba îl apucase pe Lloyd ăsta s-o ia pe Phaedra, pe Phaedra lui, pe mare, dincolo de coasta de nord, în aprilie? Cine se credeau ei?

— Mulţumesc că mi-ai spus, îi zise lui Esther, sperând că vorbise cu un ton calm. Sună-mă când se întorc.

Închise, înainte de a putea să-i comunice mai mult din îngrijorarea lui. După aceea, luă în mână firul telefonului şi se gândi să-l smulgă din perete.

În cele din urmă, când impulsul acesta răzbunător şi inutil se linişti, făcu ceea ce făcea întotdeauna când instinctele lui violente îi copleşeau bunul-simţ. A. Se duse să se plimbe de-a lungul stâncilor.

Asta era mai bine decât să dea afară cel mai apropiat şi ghinionist funcţionar, cum făcea de obicei la Londra.

Când ajunse înapoi la Chy an Cleth, nişte nori cu marginile roşietice începură să se adune pe cer şi briza deveni, dacă nu furtună, măcar un vânt puternic.

Spera că Phaedra şi afurisitul ei de tovarăş au avut mintea să se îndrepte spre casă.

Dar n-au avut.

De îndată ce intră pe uşă, telefonul începu să sune. Era Esther din nou.

Phaedra, care trebuia să se fi întors în urmă cu două ore, nu-i telefonase mamei ei, conform promisiunii.

— E cu tine? întrebă Esther cu o speranţă pe care Iain ar fi vrut să nu i-o spulbere.

— Spui că nu ţi-a telefonat? întrebă el.

— Nu. Adică nu mi-a telefonat. E cu tine?

— Nu, îmi pare rău, nu. Pendy, ce l-a apucat pe nebunul ăla bărbos s-o scoată pe mare?

— Phaedra a spus că a fost ideea ei, ea l-a convins.

— Dar, de ce, pentru Dumnezeu? Doar a crescut pe coasta asta. Cu siguranţă că-i destul de deşteaptă să ştie cum e.

În inima lui, Iain ştia răspunsul la această întrebare, dar nu era încă pregătit să-i facă faţă.

— Nu ştiu, zise Esther. A menţionat ceva în genul că are nevoie de un vânt bun care să-i limpezească mintea, Iain, îţi dai seama că se face urât, acolo afară…

— Ştiu. Dar se face şi ora de cină. S-or fi dus la mal, pe undeva. Nu te îngrijora.

— Presupun că ai dreptate, Iain?

— Da?

Îi venea să mârâie şi să scrâşnească din dinţi. Dar asta era Pendy.

— O să-mi telefonezi dacă vine mai întâi la tine. Nu-i aşa?

— Desigur. Dar dacă mă gândesc bine, cred că ea o să te sune. În regulă?

— În regulă. Mulţumesc, Iain.

Vocea ei era mai rece decât de obicei, iar Iain era sigur că nu era doar din cauza îngrijorării pentru fiica ei. Ea îl învinovăţea probabil pentru acest fiasco. Şi cum să n-o facă dacă şi el singur se învinovăţea?

Esther închise telefonul şi el rămase să se uite urât la receptor.

Îl trânti şi se întoarse la bucătărie. Asta promitea să fie o noapte lungă, mortală. Ar fi mai bine să-şi fortifice suficient trupul ca să poată trece prin ea.

Uitându-se în frigider, se întrebă cum i-ar plăcea Phaedrei o doză frumoasă de arsenic la micul dejun. Şi lui Lloyd. Cum îndrăznea un navigator experimentat să-şi asume asemenea riscuri în privinţa securităţii Phaedrei?

La ora zece, Esther telefonă din nou.

— Nu-i aici, spuse Iain.

— Ştiu. I-am dat dispăruţi.

— Ce? Iain strânse mai tare receptorul. De ce ai făcut asta, pentru Dumnezeu? Probabil că iau cina undeva.

Sau dansează. Sau se bucură de o activitate mai stimulatoare decât ambele. Jade fiind plecată, gorila bărboasă o fi simţit că-i lipseşte ceva.

Iain îşi fixă privirea pe o fâşie îngustă de lumină a lunii, pe podea. Nu că Phaedra ar fi genul care să-l încurajeze, dar singuri, într-o ambarcaţiune mică, pe mare…

Dar vocea, insistentă a lui Esther pătrunse în gândurile lui.

— Ar fi telefonat. N-ai văzut ce-i acolo, afară?

Iain îşi forţă mintea să se debaraseze de o viziune de coşmar, închipuind-o pe Phaedra întinsă în cabina unei ambarcaţiuni, cu membrele ei lungi, albe, împletite cu ale lui Lloyd.

Pendy avea dreptate. Se păcălea singur. Phaedra n-ar necăji-o în mod intenţionat pe mama ei, deşi poate, nu ar fi contra să-l necăjească pe el. Aşa că, dacă n-a telefonat, nu poate însemna decât…

— Phaedra! gemu el, uitând că Esther îl putea auzi. Phaedra!

O teamă rece, albă, îl săgetă în pântece, urmată de un val de autoincriminare. Ce era cu el? De ce n-a avut el înţelepciunea să cheme paza de coastă? Sau poliţia? Phaedra lipsea pe mare în timpul unei furtuni de primăvară. Iar el lăsase în seama lui Pendy să facă ea ceva în treaba asta.

— Eşti singură? o întrebă el pe Esther, încercând să

sune mult mai calm decât se simţea.

— Nu. Angus e cu mine. O să stea până o să avem veşti.

— Bun. Asta-i bine. Ei… cei de la paza de coastă, îi caută? Ai putut să le dai vreo idee unde să caute?

— Nu. Phaedra nu mi-a spus unde se duc. Lloyd este un navigator experimentat şi eu nu m-am gândit să întreb. Dar n-a venit niciun apel de la May Day. Cel cu care am vorbit a zis că linia este urmărită permanent, aşa că…

— Vrei să spui că Phaedra are un radio-emiţător la bord?

— Nu ştiu. Ar trebui să aibă.

— Desigur că trebuie să aibă. Ar trebui să fie şi în siguranţă, la ţărm. Iisuse, Pendy, nu au şi lămpi? Rachete în caz de pericol? Ceva?

— Poate. Presupun că da. Dar nimeni n-a văzut semne.

— Nu mai au puncte de control de-a lungul coastei?

— Din 1978 nu mai au, a zis omul ăla. Acum se bazează doar pe radio.

— Ceea ce ăia doi idioţi nu folosesc sau n-au. Iartă-mă, adăugă el la protestele lui Esther. Iartă-mă. Desigur, s-ar putea să nu fie deloc vina lor.

— Tocmai de asta mi-era teamă, zise Esther.

Iain auzi aprinzându-se o brichetă şi aproape că simţi fumul venind pe fir.

— Cei de la paza de coastă nu pot face nimic? întrebă el.

— Ar lansa o barcă de salvare, probabil de la Padstow, dacă ar primi un semnal. Sau ar cere chiar. Un

elicopter militar dacă ar crede că ar fi de ajutor. Dar, fără un semnal, ar putea pune auxiliarii să cerceteze coasta.

Iain înjură şi nu se deranjă să se scuze.

— Nu e destul, spuse el. Am să văd ce pot face ca să obţin o acţiune mai concretă.

Cincisprezece minute mai târziu, după o convorbire acerbă cu coordonatorul pazei de coastă din Falmouth, începu să înţeleagă că putea face foarte puţin. I se spusese că vasul *Morvoren* avea şi motor. Dar marea era agitată şi devenea şi mai agitată, după cum putea vedea şi singur, dacă se uita.

— Sincer să fiu, adăugă bărbatul, dacă sunt înţelepţi, nu vor încerca să vină prea aproape. Condiţiile la mal sunt mai rele.

— Mulţumesc, zise Iain.

Bărbatul îi explicase cu răbdare că, fără contact radio sau oricare alt semnal, erau puţine șanse să fie descoperită perechea care dispăruse. Era sigur că ei mai erau pe mare?

Iain avea impresia că bărbatul din Falmouth nu era total convins că aveau o criză reală de rezolvat.

— La naiba, e o urgenţă, urlă ei. Nu poţi să stai acolo şi să-ţi pileşti unghiile în timp ce…

— Domnule, zise vocea de la celălalt capăt, cu un control de invidiat, dar înnebunitor, vă înţelegem preocuparea, desigur, dar nu este posibil ca tânăra doamnă să fi ajuns la mal în urmă cu câteva ore? Dacă era cu prietenul ei…

— Nu era cu prietenul ei, urlă Iain. Şi dacă crezi că ar pune-o pe mama ei în această situaţie de îngrijorare, şi

încă în mod deliberat, atunci n-o cunoaşteţi pe Phaedra Pendenning.

— Nu, domnule, spuse vocea imperturbabilă pe care Iain ar fi dorit s-o înăbuşe. Facem tot ce putem în această situaţie. Dacă aţi încerca să rămâneţi calm…

Iain trânti receptorul în furcă.

— Calm, am să-ţi dau eu calm, mormăi el spre telefonul negru. Nu femeia ta e dată dispărută. Ea e…

Se aşeză pe scaunul chinezesc, sculptat, de lângă telefon. Voise să spună „Ea e a mea”. Dar Phaedra nu era a lui. Îşi duse mâna la frunte, când durerea care îi bătuse în tâmple de dimineaţă, devenise un chin. Ce se întâmpla cu el? Bineînţeles că Phaedra nu era…

— Nu fi un tâmpit, Trebanian.

În linişte, el îşi auzi vocea făcând ecou din cauza pereţilor. Bineînţeles că este femeia ta. A fost din totdeauna, chiar înainte de a fi femeie.

El gemu, când peste el năvăli cu remuşcare înţelegerea pe care se luptase s-o ignore, din momentul în care Phaedra îi deschisese uşa, vara trecută. Arătase atât de frumoasă, de sălbatică şi dulce, în ziua aceea. „Bună, Iain”, zisese ea. „Nu vii înăuntru?”

Din acel moment, fu pierdut. Neputând să mai stea nemişcat încă o secundă, Iain se ridică în picioare, înălţându-şi braţele deasupra capului într-un gest agonizant de rugăciune.

— Phaedra! Nu muri, la naiba! Phaedra, te iubesc. Te-am iubit din totdeauna. Nu mă poţi părăsi acum. Să nu îndrăzneşti…

Pendula din salon bătu jumătate de oră, iar Iain îşi lăsă mâinile în jos. Îşi înclină capul.

Phaedra nu-l putea auzi. Iar acolo, afară, nu erau zei care să-l asculte sau cărora să le pese. Chiar dacă ar fi fost zei, ea nu era dintre ei. Ea era o femeie reală, vie, modernă, cu aproape tot atâtea lipsuri ca şi el. Dumnezeu să o ajute. Şi o iubea pentru lipsurile ei şi pentru calităţile ei. Dar acum, pentru că refuzase adevărul, care i se arăta tot timpul în faţă, avea s-o piardă.

Nu! Iain îşi fixă privirea pe o urmă de călcâi de pe podeaua lustruită. Nu. Încă nu putea renunţa. Poate că era adevărat că el nu putea face nimic. Dar asta nu însemna că trebuia să stea toată noaptea inutil, lângă telefon, aşteptând un apel care putea să nu vină. Nu, atât timp cât Phaedra era acolo, afară, în disperare, probabil speriată, doar cu Lloyd care s-o protejeze.

Nu avea prea mare încredere în Lloyd.

Oprindu-se doar ca să-şi ia o jachetă, Iain trecu prin seră în grădină şi apoi sus, în grădina de piatră, pe care tatăl lui o construise pentru mama lui, cu mult timp în urmă.

Trebuia să stea de pază. Undeva, acolo în noapte, în întuneric, vânt şi valuri, femeia pe care o iubea putea avea nevoie de ajutorul lui. Dacă îl chema, el trebuia să fie acolo. Nu avea importanţă dacă vântul îi fura vocea. Nu avea importanţă că plecase cu barca cu alt bărbat. Atâta timp cât rămânea în viaţă…

Când lumina pală a dimineţii se ridică la orizontul ceţos, Iain mai stătea pe pietre, cu braţele la piept şi cu ochii aţintiţi spre mare. Vântul se potolise şi apa era din nou relativ calmă, dar nicio femeie tânără, subţire, nu făcea semne cu mâna de pe o ambarcaţiune mică,

numită *Morvoren.* În afară de un stol de păsări mici, oceanul era pustiu cât putea vedea cu ochii.

Iain își lăsă capul în mâini. Se întâmplase din nou. Istoria s-a repetat, ca de obicei. Se uită în sus, își dădu părul de pe frunte și cercetă orizontul fără speranță.

Rosie murise pe o barcă împreună cu alt bărbat. De ce o lăsase pe Phaedra, pe care o iubea mai mult decât o iubise vreodată pe Rosie, să sufere aceeași soartă nemeritată? De ce a plătit ea prețul încăpățânării lui?

Își ridică ochii spre norii colorați verzui, care ieșeau în șuvițe pale din noapte.

— Te rog, imploră el. N-o lăsa pe Phaedra să moară! Să mor eu în locul ei.

Știa că nu era nimeni acolo, să-l audă. Providența, soarta, numiți-o cum vreți, i-a oferit o a doua șansă să iubească.

Și o ratase.

Ținând capul în jos, cu umerii strânși din cauza frigului, Iain intră în casă, după ce scrutase ultima oară orizontul. Era dimineață. Dacă barca a supraviețuit nopții, căutătorii o vor găsi.

Abia când sunetul persistent al telefonului îl făcu să tresară, își dădu seama că era plin de umezeală și înghețat până la oase.

— Ea e bine, spuse Esther când el ridică în cele din urmă receptorul, Iain, cred că e în regulă. Am văzut barca *Morvoren,* care vine spre port. Unul dintre cei de la paza de coastă a văzut barca de pe mal. Cel cu care am vorbit, a spus că au așteptat probabil fluxul, înainte de a încerca să vină. Ah, Iain, nu-i…

El o întrerupse.

— În cât timp ajung în port?

— Nu peste mult timp. Angus și cu mine ne ducem să-i întâmpinăm.

Iain presupuse că a dat vreun răspuns. După aceea, nu-şi putu aminti, pentru că următorul lucru pe care îl făcu, a fost să pornească motorul maşinii *Porsche.* Apoi, zbură peste deal şi intră pe şoseaua care şerpuia în jos, spre port. Nu-i venise în gând să meargă pe jos, deşi ar fi ajuns la fel de repede. Tot ce ştia era că trebuia să fie acolo, să aştepte când avea să vină barca Phaedrei, aşa încât atunci când ea va pune piciorul pe mal, el să o ia în braţe şi să-i ceară, nu, să-i spună, să se mărite cu el.

Nu avea importanţă că ea va fi cu Lloyd, nu avea importanţă că, ironia sorţii, el își va ţine promisiunea pe care i-o ceruse tatăl lui pe patul de moarte.

I se dăduse o a doua şansă, să o facă pe Phaedra soţia lui legitimă, la bine și la rău, cât timp va dura acel pentru totdeauna.

Iain zâmbea în timp ce trecea în viteză pe lângă apartamentul lui Esther. Soarele care strălucea în arcada roz îl făcu să clipească, aşa că nu văzu imediat copila în rochiță verde ca marea, alergând afară pe uşa magazinului de dulciuri și repezindu-se în mijlocul străzii.

Când o văzu, era prea târziu. Avea s-o lovească.

„NU! îi urlă o voce în cap. Răsuceşte volanul, urcă pe trotuar. Urcă zidul…”

Parbrizul se sparse. Cineva ţipă. Sunetul unei sirene se reverberă în timpanele lui.

Nu simţi nicio durere când pierdu contactul cu lumea.

Capitolul 17

Încă cinci minute şi vor fi înapoi pe uscat. Phaedra se aplecă înainte, trupul ei clătinându-se cu valurile oceanului, când apăru zidul de piatră familiar din Porthkelly.

Fuseseră norocoşi, ea şi Lloyd. Seara trecută suferiseră mult din cauza furtunii, când s-au îndreptat spre golful ferit despre care Lloyd spusese că era singura lor speranţă de supravieţuire, după ce şi-au dat seama că au plecat prea târziu ca să scape de furtuna bruscă.

— Radio! ţipase Phaedra. Avem un radio, nu-i aşa?

Lloyd i-a spus că au, dar îl încercase deja şi bateriile erau epuizate.

— Feştile? sugeră Phaedra cu speranţe reduse. Rachete?

Lloyd clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău.

Era prea târziu pentru scuze, prea târziu pentru învinuiri. Înconjuraţi de valuri uriaşe şi de o mare sălbatică ce încerca să-i scufunde în orice moment, problema era să rămână pe linia de plutire şi să facă tot ce se putea.

Phaedra se cutremură, amintindu-şi loviturile valurilor pe care le suferiseră în drum spre apele comparativ mai liniştite ale golfului. După spusele lui Lloyd, era unul din puţinele locuri de pe coastă, care nu secau la reflux, ajutându-i pe marinarii disperaţi de pericolul stâncilor.

Au petrecut o noapte îngrozitoare în cabina strâmtă, scârțâitoare, a bărcii, cu două paturi înguste, cu mijloace sanitare ca pentru păpuşi, în care nu se putea mişca nicio persoană de înălţime normală. Ea şi Lloyd s-au jucat de-a dormitul, pe rând, dar amândoi erau prea îngrijoraţi ca să-şi lase garda în timp ce vântul urla înfometat în jurul catargului, iar mişcarea necontenită a valurilor nu le dădea nicio speranţă de odihnă.

Se simţise destul de în siguranţă când au aruncat ancora. Dar stomacul ei se răzvrătise la mişcarea constantă. La fel și stomacul lui Lloyd. Iar când apăru binecuvântarea rozalie a zorilor, erau doi oameni epuizaţi, cu feţe trase.

Nu se pusese problema ridicării pânzei albastre. Vântul era încă puternic, dar Lloyd spusese că se puteau întoarce la Porthkelly, folosind fluxul. Când a fost momentul potrivit, el a pornit motorul și a luat-o spre casă. După asta, el n-a mai vorbit cu ea, ci stătea furios pe el însuși pentru că i-a permis să-l convingă să navigheze. El dorise totuși să fie convins. Lui Lloyd îi plăcea să navigheze şi era sigur că, în Colorado, nu va avea ocazia.

Erau la trei sferturi de drum spre casă când au fost interceptaţi de un vas al pazei de coastă, al cărui căpitan, după ce văzu că știu ce fac, îi însoţi cea mai mare parte a drumului de întoarcere.

Phaedra se uită spre Lloyd care ţinea supărat cârma. Se uită urât la docuri şi parcă aştepta să dispară, dacă nu ţinea ochii pe ele.

Ce naiba o apucase să se roage de el s-o ducă pe mare? Ea cunoştea destul de bine pericolele.

Când urcase de pe plajă, după ce-l lăsase pe Iain, fu surprinsă să-l găsească pe Lloyd acasă. Dar se dovedi că venise să-şi ia nişte unelte pe care le uitase. Dacă ar fi rămas la asta, lucrurile ar fi fost în regulă.

Din nefericire, el menţionase barca *Morvoren.*

Phaedra a sugerat imediat să o ducă pe mare, deși nu mai era sigură de ce o făcuse. Avea probabil o legătură cu faptul că voia să fie departe de Iain sau din nevoia de a simţi vântul în păr și pe piele, înlăturând, măcar pentru puţin timp, orice gând despre acele minute dureroase ale dragostei ei. Într-un fel, realizase asta.

În cursul nopţii, nu avusese nici timpul, nici înclinarea să se gândească la altceva decât la posibilitatea supravieţuirii lor.

Lloyd, ţinând în continuare cârma, își dădu părul din ochi şi îndreptă ambarcaţiunea spre doc.

— Aproape că am ajuns, spuse el. Cred că o văd pe mama ta.

— Da. Da, o vezi. E mama.

Cum era oare posibil ca barba lui să fi crescut mai lungă și mai neîngrijită peste noapte? Şi ce se întâmplase cu nasturii de la jacheta lui kaki, pătată? Jumătate dintre ei lipseau. Phaedra își suflă, delicat, nasul. Nici nu mirosea prea plăcut. Dar presupuse că nici ea nu mirosea ca o tufă de trandafiri.

Ce imagine au să arate prietenilor şi familiei adunate la ţărm?

Oare Iain era printre ei? Se uită pe debarcader, nesigură dacă îi părea rău sau se simţea uşurată că nicio siluetă cu părul negru nu stătea şi aştepta. De fapt, se părea că doar două persoane aşteptau sosirea lor.

Iain nu fusese deci îngrijorat din cauza ei. Era bine, desigur. Mama ei, care o fi fost înnebunită, era acolo. Ea recunoscu fularul ei albastru care avea culoarea cerului. Iar bărbatul chel de lângă ea nu putea fi decât Angus.

Când Lloyd opri motorul şi trase barca lângă debarcader, ochii Phaedrei zăriră o activitate neobişnuită pe strada care urca din port. Grupuri de oameni stăteau şi vorbeau şi gesticulau. Când cineva nou apăru acolo, atenţia i se îndreptă imediat spre ceva sau cineva care rămânea invizibil, după cotitură.

— Phaedra! rosti Lloyd cu o urmă de nerăbdare.

Ea tresări şi îşi dădu seama că el voia ca ea să arunce o frânghie către Angus, care aştepta cu mâna întinsă, plin de importanţă.

Un moment mai târziu, ea era în braţele mamei ei.

— Ah, mamă, strigă ea râzând şi retrăgându-se fără voie. Eşti sigură că vrei să mă atingi? Miros probabil ca o varză putredă.

— Nu, nu miroşi, spuse Esther. Chiar dacă miroşi ca o grămadă de bălegar, tot nu mi-ar păsa. Tot aş jura pe *Biblie* că e cel mai dulce miros din oraş.

Phaedra zâmbi.

— Îmi pare rău, mamă, spuse ea blând. Partea cea mai proastă a fost că ştiam că o să fii îngrijorată.

— Sunt bine, zise Esther.

O neobişnuită răguşeală în vocea mamei ei o făcu pe Phaedra să se uite mai de aproape la ea. Îşi scosese fularul şi îl frământa între degete, într-o necaracteristică stare nervoasă.

Ceva nu era în regulă. Ceva nelegat de noaptea de îngrijorare şi nesomn. Phaedra se uită spre Angus. El

stătea în spatele lui Esther, ţinând capul lăsat şi mâinile unite, de parcă se ruga. În costumul lui închis şi cu cravata gri, sobră, îi amintea Phaedrei de un cioclu.

Işi îndreptă atenţia spre Lloyd, care zâmbea mânzeşte spre Esther şi se scuza de îngrijorarea pe care ştia că i-o produsese absenţa lor.

Când Esther încercă să răspundă, spuse în grabă:

— Sper că mă scuzaţi, dar cred că ar fi mai bine să fac curat în cabină.

Şi o şterse sub punte, înainte ca să poată spune cineva ceva.

— Se simte vinovat, zise Phaedra, aruncând o privire mirată în jur, la portul neobişnuit de pustiu. Mai era un element ce lipsise în afară de absenţa lui Iain. Doctorul Polson, împreună cu o ambulanţă, poliţia şi posibil, pompierii.

Nu era firesc că Esther să fi venit la locul unui potenţial dezastru ce o implica pe fiica ei, fără o echipă medicală, plus una de salvare, în urma ei. Nu că ar fi fost nevoie de aşa ceva. Dar o ştia pe mama ei, când era vorba de bunăstarea unicei ei copile.

— Mamă, ce s-a întâmplat? întrebă Phaedra cu o bruscă presimţire.

O teamă iraţională îi provoca un nod în stomac.

Zâmbetul rapid al lui Esther era lipsit de convingere.

Eu sunt bine. Zău! Acum, spune-ne ce s-a întâmplat cu tine şi cu Lloyd. Aţi fost prinşi în furtună? Da, bineînţeles că aţi fost. Ce întrebare stupidă!

Mama ei se fâstâcea. Absolut sigur că se întâmplase ceva rău.

— Am găsit un loc sigur de ancorare, spuse Phaedra

repede. V-aş fi anunţat, dar radioul murise. Lloyd nu se aşteptase să meargă pe mare şi a uitat de el. Cred că e îngrijorat pentru Jade.

— A fost neglijent, foarte neglijent, zise Angus.

— A fost şi vina mea, zise Phaedra. Nu trebuia să-l grăbesc.

Mama ei îi aruncă o privire tăioasă, dar nu spuse nimic. Vreo duzină de pescăruşi care se învârteau deasupra lor începură să ţipe la ei. Mirosurile înţepătoare ale portului ajunseră la nasul ei. De ce se temea în această dimineaţă de aprilie, luminoasă, splendidă? Ce era acel sentiment de întunecare care o înconjura? Şi de ce îi venea să vomite micul dejun pe care nu-l mâncase încă, dacă terenul de sub picioarele ei nu se mai clătina?

— Mamă! S-a întâmplat ceva. Ştiu asta. Este oare…

Nu putu să termine. Nu era niciun motiv ca orice ar fi rău să aibă legătură cu Iain. Dar ştia că avea.

— Am să-ţi explic în maşină, spuse Esther, vizibil fără voie. O luă pe Phaedra pe după umeri. Haide. E timpul pentru o baie bună, fierbinte.

— Un moment. Phaedra se duse la marginea debarcaderului şi strigă: Lloyd, noi plecăm. Este totul în regulă?

Răspunsul înăbuşit al lui Lloyd arăta că e bine.

Ea ezită. După noaptea prin care au trecut împreună, nu i se părea drept să îl lase să cureţe singur mizeria. Dar era sigură că el era jenat şi voia ca ea să plece. În cele din urmă, ea făcu asta.

— Ne vedem mai târziu, strigă ea. Ai grijă de tine.

Esther o trase de mânecă, iar ea o urmă pe mama ei

în Fiat-ul vechi, dar bine întreţinut al lui Angus.

În momentul în care el porni motorul, Phaedra se aplecă înainte şi întrebă direct.

— Ei?

Esther înghiţi în sec şi aşteptă până când maşina începu să urce încet dealul.

— Nu trebuie s-o iei prea grav, draga mea, zise ea tot cu vocea aceea răgușită. N-am putut afla amănunte, așa că s-ar putea să fie bine.

— Iain? șopti Phaedra.

— Da. Dar înţeleg că respira.

Phaedrei îi venea urle, să insiste să i se spună imediat ce era mai rău. Dar reuşi să rămână liniştită şi să aştepte ca Esther să explice în felul ei propriu.

Mai aşteptă, când dădură colţul la *Câinele pătat.*

— Nu te uita, spuse repede Esther.

Era prea târziu.

Frumoasa maşină *Porsche,* albă, a lui Iain, zăcea pe o parte pe trotuar, în faţa magazinului de dulciuri. Partea din faţă era turtită de perete. Diamante strălucitoare de sticlă acopereau pavajul. Dar portiera din dreapta îi reţinu atenţia Phaedrei. Atârna pe jumătate în balamale, iar unde fusese geamul, era o gaură mare, înconjurată de fragmente de sticlă. O substanţă întunecată, lipicioasă, acoperea scaunul.

Doi poliţişti solizi stăteau pe carosabil şi notau. În spatele lor, cetăţeni din Porthkelly se învârteau de parcă sperau o nouă dramă.

— Pescăruși! murmură Esther.

Când Angus trecu repede pe lângă scenă, un camion de remorcare se opri în vârful dealului.

Phaedra apucă de catarama curelei de la blugi. Colţurile ascuţite ale acesteia îi intrau în palmă.

— Ce s-a întâmplat?

Ce straniu! Nu se simţea normal. Mintea ei părea deconectată, despărţită de ea, toate senzaţiile trupului dispăruseră.

— Nu știu exact, spuse Esther. Am auzit izbitura, dar nu ne-am dat seama că era Iain, până când Letty de la cârciumă a venit şi ne-a spus. Ştia că ne ducem jos să te aşteptăm pe tine.

— Când am ajuns noi aici, îl ridicau într-o ambulanţă, explică Angus cu tonul lui cel mai precis. Era inconştient. Nu puteam face nimic, aşa că ne-am întors să aşteptăm ambarcaţiunea *Morvoren.*

— Da, înţeleg. Duceţi-mă la spital, vă rog.

Phaedra își fixă privirea pe părul scurt care se vedea pe ceafa lui Angus.

— Poate ar trebui să faci o baie și să mănânci ceva, mai întâi, zise repede Esther. Nu cred că au să ne lase să-l vedem, deocamdată.

— Nu. Trebuie să mă duc la spital. Acum.

Cum putea cineva să se gândească la mâncare în timp ce Iain zăcea și se lupta să trăiască? Dacă se lupta… Dacă nu era deja…

Refuză să ducă gândul până la sfârșit.

Angus se uită la ea peste umăr.

— Foarte bine. Atunci, acolo o să mergem.

Vorbea de parcă alina un copil.

Phaedra descoperi că, în fond, poate simţi. Trupul îi era rece, ca de gheaţă, în ciuda bătăilor nebuneşti ale inimii ei. Iar mintea ei striga „Iain! Iain, nu muri! Nu-mi

poţi face una ca asta. Nu contează că nu mă mai iubeşti. Nu mă lăsa să-mi petrec restul zilelor pe pământ ştiind că tu nu eşti nicăieri… nimic. Te rog…”

Nu-şi dădu seama că mâinile ei erau lipite în rugăciune, până când vârfurile degetelor îi atinseră bărbia.

Când ajunseră la spitalul mic din cărămidă roşie, de la marginea oraşului, li se spuse că Iain mai era încă la chirurgie.

Phaedra nu putea vorbi. Esther fu aceea care vorbi.

— O să se facă bine?

Recepţionera se uită pe computer.

— Încă nu avem informaţii. Sunteţi din familie?

— Da, răspunse Esther fără să clipească. Mama lui vitregă şi logodnica.

Angus îşi mişcă picioarele. Phaedra se uită la mama ei, dar nu zise nimic.

Recepţionera aprobă din cap.

— Dacă vreţi să aşteptaţi…

— O să aşteptăm, răspunse Esther.

Camera de aşteptare avea scaune tari., verzi, cu picioare cromate. Pereţii erau verzi. Mirosea a dezinfectant. Ceasul alb, rotund, de pe perete arăta unu şi cincisprezece minute.

Când acele mari, negre ajunseră la ora două, Phaedra se duse din nou la recepţioneră.

— Doctorul Polson va veni la *dumneavoastră* curând, i se spuse.

Se întoarse în camera de aşteptare. Angus se făcea că citeşte o revistă despre grădini. Esther îşi răsucea frumosul ei fular, transformându-l într-o cârpă

transpirată.

— Nu sunt veşti? întrebă ea, după ce se uită la faţa Phaedrei.

— Nu. Nu sunt veşti.

La două şi jumătate, intră doctorul Polson. Ridică din sprâncene.

— Am înţeles că familia lui Iain e aici. Sora lui…

— Joan? Este în Brazilia, doctore, zise Esther. Noi suntem singura familie pe care o are în Cornwall. Te rog, cum e?

— Putea fi mai rău. Trebuia să fie mai rău. Are o uşoară contuzie, vânătăi şi julituri, tăieturi care au necesitat cusături. Un picior e fracturat. Dar nimic ce nu se va vindeca. În scurt timp, o să se întoarcă să facă viaţa dificilă pentru funcţionarii lui.

Doctorul Polsen îşi încheie relatarea lui flegmatică despre rănile lui Iain cu un chicotit neprofesionist.

Phaedra închise ochii. Oare nu spusese Iain cândva că oamenii din familia Trebanian nu mor niciodată în spital?

— Mulţumesc ţie Doamne, șopti ea.

— Mulţumim, doctore Polson, adăugă Esther. Putem să-l vedem?

— Nu toţi odată. E prea mult pentru el. Dar dacă vrei să intri tu Esther…

— Nu, nu eu. Phaedra.

— Ah!

Doctorul Polson se încruntă spre Phaedra, de parcă nu era sigur dacă să aprobe. Apoi, îşi drese glasul şi zise:

— Foarte bine. Au să-l ducă în cameră în câteva minute. Am să vă anunţ.

Câteva minute se transformară într-o jumătate de oră, apoi patruzeci de minute. Phaedra îşi petrecu timpul uitându-se orbeşte la ceas, încercând să nu se gândească la viitor, Iain era bine. Doctorul spusese că n-o să moară. Asta era tot ce conta. Nimic nu se schimbase de ieri, dar… într-un fel, totul se schimbase.

Acum ea avea un motiv să continue să trăiască.

Doctorul Polson sosi, în sfârşit, s-o ducă sus la Iain. Avea o rezervă, singur, aşa cum se aştepta şi ea. Dar când ajunse acolo, în loc să se uite la el, Phaedra se trezi că se concentrează la amănuntele camerei. Un bufet, pereţi crem, două scaune verzi şi un pat. Toate elementele standard ale unui spital.

Iain nu scoase niciun sunet când, în cele din urmă, ea îşi adună curajul să se uite la el.

Primul lucru pe care îl văzu fu o excrescenţă albă, bandajată, suspendată de un aparat la capătul patului. Se uită la aceasta, în timp ce-și aduna puterea să se uite la faţa lui. La cât putea vedea din ea.

Fruntea îi era acoperită de bandaje. Sub ele, apărea un nas pal, umflat. Obrajii și bărbia erau o hartă de zgârieturi şi tăieturi fine, iar un tub de plastic era legat de braţul lui. Ţinea ochii închişi. Îi auzea respiraţia în liniştea din cameră.

— Doarme, îi șopti Phaedra doctorului Polsen.

— Pe naiba, doarme.

Vocea lui Iain era puternică și hotărâtă ca întotdeauna.

Phaedra duse mâna la gură; apoi, trupul ei se relaxă şi începu să râdă când uşurarea trecu peste ea, ca valurile din ziua precedentă, Iain era tot bărbatul dur,

hotărât, neînfricat, pe care ajunsese să-l iubească.

Ea închise ochii şi trimise o rugăciune de mulţumire zeităţii care îi ascultase ruga. Când îi deschise din nou văzu că Iain profită de ocazie ca s-o examineze cu atenţie. Din creştet până unde putea ajunge privirea lui din poziţia culcat. Pentru un bărbat care îşi revine din accident, examinarea asta era uimitor de amănunţită.

— Phaedra! spuse el.

Ea înghiţi în sec şi îşi regăsi vocea.

— Da. Cum te simţi?

Zâmbetul lui întins peste faţa distrusă de zgârieturi, era la fel de şiret şi sexy ca întotdeauna. Văzându-l, Phaedra îşi reţinu un suspin, iar Iain îşi desfăcu braţele.

Mişcarea îl făcu să se strâmbe. Ea ezită și, brusc, trăsăturile lui rănite se întunecară.

„Ah, Iain! Nu mă înţelege greşit, strigă în tăcere inima ei. Nu mă îndepărta din nou. Nu acum.”

El mişcă din cap, de parcă înţelegea şi cu un mic ţipăt, ea veni la marginea patului. Imediat el îi luă ambele mâini şi o trase până fu destul de aproape ca el să-şi pună un braţ în jurul taliei ei.

— Fii atent, şopti ea. Iain, piciorul tău. Nu trebuie…

— Nu eşti aproape de piciorul meu. Vreau s-o ţin pe femeia mea şi nimeni să nu-mi spună că nu o pot face. Îşi băgă mâna sub puloverul ei, la spate.

Phaedra, uitându-se la faţa lui rănită, dar tot dragă, înţelese că în cele din urmă era acolo unde îi era locul, în braţele lui Iain. Chiar dacă el mirosea a spital.

În spatele lor, doctorul Polsen murmură:

— Nimeni nu-ţi spune nimic, Iain. Experienţa ne-a învăţat că totul e o pierdere de timp. Dar dacă nu-i dai

piciorului ăluia şansa să se vindece, tu eşti cel care va regreta.

„Vai de mine!” Cu o înţepătură de vinovăţie, Phaedra luă mâna lui Iain de pe talia ei și se așeză pe unul dintre scaunele verzi.

Doctorul Polsen aprobă din cap.

— Așa-i mai bine. Nu sta prea mult, acum. Nu vreau ca pacientul meu să fie prea agitat.

— Am să fiu mult mai agitat dacă Phaedra încearcă să plece, îl asigură Iain. De fapt, am să mă desprind de toate tuburile astea ridicole și de scripete şi am s-o aduc înapoi.

— Pe un singur picior? întrebă sec doctorul Polson.

— Pe burtă, dacă e nevoie.

— Zece minute!

Doctorul zâmbi când îi lăsă.

— Nu-i destul! strigă Iain după el.

Doctorul Polson îl ignoră. Îi auziră paşii pe podeaua lustruită, mergând prin hol.

Phaedra se întoarse spre Iain. Faţa lui dragă era atât de învineţită şi cu răni de bătălie. Dar era tot faţa lui. Acesta era, în continuare, bărbatul care, fără să o ştie, n-o lăsase să poată iubi un altul. Vânătăile se vor şterge şi tăieturile se vor vindeca în timp. Întinse mâna să-l atingă, apoi se răzgândi.

— Iain, ce ţi-ai făcut singur? întrebă ea. De ce?

El întinse mâna după mâna ei şi o ţinu lângă obraz.

— Eram în prea mare grabă să te iau de pe vasul ăla afurisit şi să te scutur, prostuţo, că ai plecat cu Lloyd, recunoscu el. Rezultatul, după cum mi s-a spus, a fost că am avut o serioasă neînţelegere cu un zid.

— Zidul a învins, după cum se vede.

— Nu pentru mult timp. Parcă spuneai că bărbatul a plecat din oraş.

Iain îi strânse degetele mai tare.

— Nu. Ţi-am spus că a plecat de la Chy an Cleth. Se duce după Jade abia după Paşte.

Iain îi lăsă mâna să cadă pe pat.

— Şi ai petrecut noaptea cu el? Pe barcă?

Părea doar uşor curios. Phaedra nu fu păcălită nicio secundă. Se ridică şi se duse la picioarele patului.

El nu făcu nicio încercare s-o oprească.

— Presupun că se poate spune şi aşa, fu ea de acord. Am fost prinşi de furtună. A început brusc şi nu aveam nicio şansă să ne întoarcem.

— Ce convenabil!

— Ce?

Auzea oare bine?

— Am zis, ce convenabil.

Deci, nu era nimic rău cu auzul ei.

— Iain, zise ea, dacă n-ai fi şi aşa destul de rănit, aş fi tentată să te pălmuiesc pentru asta. Ştii bine că nu e nimic între mine şi Lloyd. E căsătorit. Cu Jade. Care e prietena mea.

— Asta n-a oprit-o niciodată pe Rosie.

Phaedra uită că trebuie să stea departe de el, uită de tot, în afară de faptul că avea o dorinţă arzătoare să-i dea un picior în fundul lui foarte prezentabil, dar acum de neatins.

— Eu… nu… sunt… Rosie, spuse ea scoţând fiecare cuvânt cu precizie mândră, aplecându-se asupra lui, încât faţa îi atârna deasupra nasului lui umflat.

— Eu sunt Phaedra. Şi nu mă culc cu soţii prietenelor mele. Singurul bărbat cu care m-am culcat vreodată ai fost tu… și după cât îmi amintesc, n-am prea dormit.

În loc să se răstească la ea, Iain ridică o mână la gură ca să acopere ce părea în mod bănuitor, un zâmbet.

— Îmi pare rău, zise el. Sunt un prost gelos care merită un picior în fund.

Înainte ca Phaedra să poată spune că va ţine minte asta când el se va face bine, simţi cealaltă mână a lui curbându-se peste fundul ei sau atât cât putea din poziţia lui mai mult decât dezavantajoasă. O mângâia cu un scop și dând semne că va continua cu explorări mai intime. Dar o voce scandalizată exclamă din ușa deschisă:

— Domnule Trebanian, vreau să vă reamintesc că aici e un spital, nu bordel.

— Şi eu aș vrea să vă amintesc, soră Nosebottan, că asta e logodnica mea, nu o…

Se opri și respiră ca un câine de vânătoare care caută urma.

— Dacă mă gândesc bine, draga mea, miroşi puţin… exotic. Ai fermentat din nou napii?

Îi dădu o palmă ușoară și încetă cercetarea.

Phaedra se îndepărtă, jenată efectiv de excitarea imediată pe care i-o produsese atingerea lui experimentată. Își trase neîndemânatic puloverul.

— N-am avut nici timp să fac un duş. Marea era înfuriată și ne-a fost rău la amândoi. Chiar…

— Nu, spuse Iain cu o voce neobişnuit de blândă. Nu miroşi, te tachinam. Nu ar trebui să faci să-mi fie atât de uşor.

Phaedra zâmbi.

— E un obicei, cred. Eu…

Se opri. Ce spusese el? Despre faptul că ea e…

— Iain, ai spus că eu sunt… logodnica ta? Pentru că…

Infirmiera Nosebottam, dacă ăsta o fi fost numele ei, nu-i dădu șansa să termine fraza.

— O să trebuiască să pleci, zise ea. Orele de vizită s-au terminat.

— Prostii, zise Iain făcând un gest cu mâna. Eu sunt cel care ocupă patul ăsta şi orele de vizită se termină când spun eu. Vrei să ne laşi singuri acum? Te rog!

Phaedra începu să vadă de ce *Trebanian Publicitate* avea un succes atât de fenomenal, Iain nu lua prizonieri.

Infirmiera inspiră adânc şi ieşi din cameră băţoasă. Phaedra decise că era bine că Iain nu era legat de ceva crucial pentru viaţa lui.

— Pentru un bărbat care se presupune că îşi revine după un accident, eşti dizgraţios de autoritar, îi spuse ea. Şi presupun că-ţi dai seama că, peste un minut, ea va veni cu întăriturі. N-ar fi trebuit să faci asta, Iain.

— De ce nu? Să fiu al naibii dacă o să am public când o cer de soţie pe femeia pe care o iubesc.

Phaedra se aşeză din nou pe scaun. Se părea că se întâmplă ceva cu picioarele ei. Le simţea ca nişte spaghete. Duse o mână la tâmplă, care îi pulsa. Doar ea nu era logodnica lui Iain. Era…

— Phaedra? M-ai auzit?

Nu, nu-l auzise. Spusese el oare ceva?

— Nu, recunoscu ea. Ce?

— Am zis: „Vrei să te căsătoreşti cu mine?”. Dacă mă gândesc mai bine, am să reformulez: „Când vrei să te

căsătoreşti cu mine?”

Ochii lui erau foarte luminoși. Avea oare febră?

— Vorbeşti serios? întrebă ea.

— Bineînţeles că da. Nu obişnuiesc să cer femei în căsătorie doar ca să mă aflu în treabă.

El zâmbi și cu toate că gura lui era înconjurată de vânătăi şi copci, era cel mai frumos zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată. Acelaşi zâmbet care îi furase inima de la început. La fel cum acum îi furase vocea.

Văzând că ea nu răspunde, Iain spuse cu blândeţe:

— Îmi pare rău, Phaedra. Îmi pare rău că am văzut atât de târziu ce era sub nasul meu. Ar fi trebuit să ştiu. Cel puţin din noaptea aceea, din apartamentul meu. Dar eram atât de sigur că nu puteam iubi din nou, atât de convins că orice dorea tatăl meu trebuie să fie rău, încât…

El se opri și ea îi văzu muşchii mişcându-se pe gâtul lui.

De ce îi venea lui greu să vorbească. Era rănit mai rău decât voia ea să ştie?

— Iain! spuse ea, luptându-se să nu se vadă panica în vocea ei. Iain, te simţi bine?

Se aplecă îngrijorată spre el.

— Nu ştiu, zise el şi îi luă din nou mâna. E prea târziu? Ţi-ai schimbat părerea în legătură cu faptul că mă iubeşti? Pentru că, în cazul ăsta…

— Niciodată nu poate fi prea târziu. Nu, nu mi-am schimbat părerea.

Bucuria îi cuprinse fiinţa, încălzindu-i inima ca soarele după zăpadă, Iain o iubea. Voia să se însoare cu ea.

— Atunci, da… Sunt absolut sigur bine. Mai bine decât am fost vreodată în viaţa mea.

Puse o mână pe ceafa ei.

— Ai crede că pot tolera şi gândul copiilor dacă sunt ai tăi?

— Ah, Iain. Te iubesc.

Phaedra era atât de copleşită că abia putea rosti cuvintele.

— Așa cum te iubesc şi eu, Phaedra mea.

Îşi băgă mâna în părul ei, iar după un moment spuse zâmbitor:

— Presupun că s-a mai făcut aşa ceva.

O dorinţă neajutorată o străbătu pe şira spinării.

— Ce s-a mai făcut?

— Dragoste, într-un pat de spital.

— Cu un picior fracturat? Probabil că da. Dar n-o să se facă din nou, azi.

— Ești dură ca fierul, zise Iain. M-am îndrăgostit de o doamnă de fier.

Phaedra zâmbi. O tachina din nou, ca pe vremuri. Şi o iubea. Într-adevăr, există un moment când visurile se adeveresc. Doar că nu ghicise că asta se va petrece într-o cameră de spital, cu infirmiera Nosebottam scoţând foc pe nări pe coridor.

— Sărută-mă, zise Iain.

— Nu pot. Sărmana ta faţă…

— Are nevoie să fie mai bine sărutată, termină el fraza.

Phaedra se aplecă şi îşi atinse buzele uşor de gura lui. Degetul lui atinse un loc foarte sensibil sub urechea ei stângă.

— Din nou, zise el. Ăsta n-a fost un sărut.

— Poate că nu; dar e tot sărutul pe care ai să-l capeţi în seara asta, tinere. Phaedra, îmi pare rău că stric petrecerea, dar dacă vrei să se facă bine, trebuie să pleci acum. Infirmiera Nosebottam refuză să intre până nu pleci tu.

Vocea doctorului Polson era prietenoasă, dar fermă.

— Dă-mi o primă, spuse Iain. Phaedra, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti. Femeii ăsteia îi place să înfigă ace în mine, ca să-i treacă timpul.

Doctorul Polson clătină din cap.

— Un tip mare ca tine n-ar trebui să se teamă de câteva ace. Phaedra…

— Plec, zise Phaedra. Fii bun, Iain. Ne vedem mâine.

— N-o să mai rămână nimic de văzut din mine după ce femeia aia termină cu mine.

— O să mai rămână destul, spuse ea făcându-i semn de la uşă. E nevoie de mai mult decât nişte ace, ca să te facă să dispari.

— Aşteaptă tu până o să ne căsătorim, gemu Iain. Aşteaptă tu, Phaedra Pendenning.

Phaedra îi suflă un sărut.

— Am să aştept, răspunse ea. Dar nu va fi uşor.

Râsul fără voie al lui Iain o urmări în hol.

Nu, nu va fi uşor să aştepte. Dar a aşteptat atât de mult! Va mai supravieţui câteva săptămâni, măcar până i se va scoate ghipsul.

Pe de altă parte, infirmiera Nosebottam s-ar putea să nu aştepte.

Epilog

Melodia veselă a clopotelor bisericii era purtată de vânt. Ultima oară, Iain auzise aceste clopote exact cu un an în urmă, când sunaseră trist, pentru moartea tatălui său. Acum, cântau sărbătorirea căsătoriei lui cu Phaedra.

Nu-şi putea lua ochii de la ea, mergând graţios alături de el în biserică, de data asta nu în blugi sau o fustă practică, ci într-o rochie de mătase crem, de o simplitate clasică, care făcea pentru ea ceea ce nu puteau face dantelele şi fundele. Azi, fiica menajerei arăta ca o prinţesă. Prinţesa lui! Iain puse mâna peste mâna ei, care îl ţinea de braţ. Ea zâmbea, nu spre el, ci spre mica adunare de oameni care fuseseră invitaţi să sărbătorească împreună cu ei în biserica veche de pe stâncă. Poate simţind că el o priveşte, Phaedra îi întoarse zâmbetul. Iain îşi ţinu respiraţia. El ştia de multă vreme cât îl iubea ea. Dar abia acum, văzând dragostea aceasta care îi strălucea în ochi, înţelese cu adevărat ce era să arunce.

— Te iubesc, rosti el, în tăcere, din buze, când ajunseră la vechiul arc de piatră din faţa bisericii şi ieşiră împreună la soare.

Phaedra îi strânse braţul şi acesta era singurul răspuns de care el avea nevoie sau pe care îl dorea.

Doamne, ce frumoasă era, această roză a lui din Cornwall. Încăpăţânată ia culme, la fel ca şi el, dar mai dulce şi mai generoasă decât oricare femeie pe care o cunoscuse.

Se aplecă să-şi apese buzele peste ale ei, ignorând

grupul celor care erau adunaţi la capătul scării.

Timpul trecea, fără ca el să-şi dea seama de altceva decât de gustul ei, de senzaţia respiraţiei ei pe obraz şi, în fundal, de eternul murmur al mării. Apoi, vocea surorii lui strigă:

— Hei! Păstraţi-vă pentru luna de miere, copii! Iain, tu nu eşti singurul care vrea să sărute mireasa.

Fără voie, Iain îi dădu drumul. Imediat, Anton, superb în negru şi roşu, o cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz. Fu urmat de Angus, care o dusese la altar, şi de Esther care plângea, fără să se ascundă, pe rochia elegantă, albastră, de mamă a miresei.

— Ah, draga mea copilă! Sunt atât de bucuroasă, suspină ea. Am aşteptat atât de mult ziua asta. Charles…

Nu putu să continue.

Phaedra o îmbrăţişă pe mama ei. Înţelegea că Esther plângea nu doar pentru fericirea fiice ei, ci pentru acel Trebanian pe care ea însăşi îl iubise şi îl pierduse.

— Hei, hei, gata acum.

Veşnic credinciosul Angus o trase deoparte pe Esther, bătând-o uşor pe umăr.

— N-ai pierdut o fiică, ştii asta. Ai căpătat în mod oficial fiul pe care l-ai avut întotdeauna.

Ester îşi trase nasul şi îşi şterse ochii.

— Ştiu. Ştiu. Şi te am şi pe tine, Angus. O să fii întotdeauna prietenul meu foarte drag.

Doar Phaedra observă tristeţea din ochii micului bărbat, când aprobă din cap şi spuse că desigur, va fi prietenul ei.

Când briza îi ridică voalul încât acesta flutură în spatele capului ei ca aureola unui înger, Iain râse şi

sugeră că era timpul să se întoarcă toţi acasă.

Un sentiment de oprire a timpului şi de pace coborî asupra lor când coborâră cărarea şerpuită prin curtea vechii biserici, printre mormintele generaţiilor familiei Trebanian şi Pendenning. Ea şi Iain aveau să se mute deocamdată în apartamentul lui din Londra, iar ea găsise deja o slujbă cu o jumătate de normă în învăţământ, în oraş. Dar Chy an Cleth va fi întotdeauna aici, aşteptându-i când vor avea nevoie de timp de odihnă şi refacere a sufletelor lor. Amândoi ştiau că, după ani de acum încolo, aici va fi locul unde vor veni să-şi termine ce a mai rămas din zilele lor.

Când ajunseră la ultimul loc de odihnă al lui Charles, cu modesta piatră de căpătâi pe care scria doar *„Charles Trebanian, soţ iubitor al lui Helen”* şi data naşterii şi morţii lui, Phaedra apucă braţul lui Iain şi zise:

— Aşteaptă. Lasă-i pe ceilalţi să treacă mai departe.

Esther se uită peste umăr, îi văzu stând acolo şi aprobă din cap, înțelegând. Desfăcând larg braţele, îi îndemnă pe restul oaspeţilor să iasă pe poartă.

— Ştiu, spuse Iain, cuprinzând talia Phaedrei cu braţul şi trăgând-o aproape, când ai zis prima dată că ar trebui să ne căsătorim la un an de la moartea tatălui meu, m-am gândit că e o idee proastă.

— Ştiu. Dar n-a fost proastă, nu-i aşa?

Iain clătină din cap.

— Nu. Fii atentă, dacă ar şti că i-am cerut lui Anton să fie cavalerul meu de onoare s-ar strădui să vină înapoi să ne pedepsească.

Phaedra zâmbi.

— Nu cred. Nu cred că i-ar mai păsa.

Ea ridică un braţ şi arătă spre cerul de iulie, imposibil de albastru.

— Ştii, am sentimentul că el ne urmăreşte azi şi chicoteşte triumfător, undeva, acolo sus.

— Sau acolo jos, undeva, murmură Iain.

— Iain!

Phaedra se trase de lângă el şi făcu indignată un pas. Înapoi. Apoi, trăsăturile ei se îmblânziră.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Nu-ţi pasă că a ieşit cum a vrut el.

Iain îi luă mâna.

— Deloc, recunoscu el. După un moment, adăugă cu un zâmbet: Bătrânul meu tată răutăcios a reuşit, în cele din urmă, să obţină să fac ce mi se spune. Şi n-aş fi vrut să fie altfel. Greu de crezut, nu-i aşa?

— Nu. Nu chiar. Sunteţi amândoi nişte Trebanian.

— De ce cred oare că ăsta nu-i un compliment?

Iain îşi trecu un deget peste nasul ei. Phaedra se strâmbă la el.

— De fapt, este un compliment. Am avut întotdeauna afecţiune pentru cei din familia Trebanian.

— Aşa sper. Acum, ce-ar fi să-mi arăţi ceva din afecţiunea asta?

Phaedra îşi ridică braţele şi le încolăci în jurul gâtului lui, arătându-i atât de satisfăcător, încât puteau pierde cu totul recepţia, dacă Esther n-ar fi trimis-o pe Joan să le amintească faptul că aveau o casă plină de oaspeţi.

Când părăsiră curtea bisericii, un vânticel cald îi urmă şi făcu frunzele să foşnească cu un zgomot curios, asemănător cu chicotitul unui bătrân mulţumit.

SFÂRŞIT